

**ДЕРЖАВНА СЛУЖБА СТАТИСТИКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ СТАТИСТИКИ,
ОБЛІКУ ТА АУДИТУ**

**КАФЕДРА ФІНАНСІВ, БАНКІВСЬКОЇ СПРАВИ ТА
СТРАХУВАННЯ**

**МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ
ДЛЯ ВИКОНАННЯ ПРАКТИЧНИХ, СЕМІНАРСЬКИХ ЗАНЯТЬ**

з навчальної дисципліни

Гроші та кредит

галузі знань	07 «Управління та адміністрування»
спеціальності	072 «Фінанси, банківська справа та страхування
освітньо-професійної програми	072 «Фінанси, банківська справа та страхування
факультету	фінансово-економічного

Київ
2023 рік

Заїчко І. В. Методичні рекомендації для виконання практичних, семінарських занять з дисципліни «Гроші та кредит» для здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти галузі знань 07 «Управління та адміністрування»: методичні рекомендації. Київ: НАСОА, 2023. 119 с.

Рецензенти:

Бондарук Т. Г., д.е.н., професор, завідувач кафедри фінансів, банківської справи та страхування Національної академії статистики, обліку та аудиту.

Чуницька І.І., д.е.н., професор, професор кафедри фінансових ринків та технологій Державного податкового університету.

Затверджено на засіданні кафедри фінансів, банківської справи та страхування

Протокол від «30» серпня 2023 року № 1

Схвалено Вченою радою фінансово-економічного факультету НАСОА
Протокол від «31» серпня 2023 року № 1

Викладено методичні рекомендації з підготовки практичних, семінарських занять з дисципліни «Гроші та кредит» для здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти галузі знань 07 «Управління та адміністрування». Методичні рекомендації призначені для використання при підготовці до практичних, семінарських занять здобувачів. Містять короткий теоретичний опис тем лекційних занять, питання для самоконтролю знань; теми практичних, семінарських занять; дискусійні питання; методи навчання, оцінки та критерії оцінки стану виконання студентами практичних, семінарських занять; рекомендовану літературу.

©Заїчко І. В.
©НАСОА, 2023 рік

ЗМІСТ

Загальні положення	4
Короткий теоретичний опис тем лекційних занять з навчальної дисципліни, питання для самоконтролю знань	7
Теми практичних, семінарських занять	88
Орієнтовний перелік тем для підготовки творчого завдання	104
Ситуаційні завдання, задачі та вправи за кожною темою, які розглядаються на практичних, семінарських заняттях з навчальної дисципліни	104
Методи навчання, контролю та критерії оцінки стану виконання студентами практичних, семінарських занять з навчальної дисципліни	106
Питання для підсумкового контролю	
Рекомендована література	114

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ.

Гроші та кредит є важливими досягненнями економічного життя суспільства, котре забезпечує постійний і об'єктивно зумовлений зв'язок між господарюючими суб'єктами, державами та населенням. Гроші виступають як особливий вид товару з абсолютною ліквідністю, загальним еквівалентом, мірою вартості, засобом обігу, платежу та нагромадження, а також як світові гроші. Кредит виникає разом із розвитком виробництва, коли капітал стає його невід'ємним елементом, і зароджуються товарно-грошові відносини.

Зважаючи на закономірності функціонування грошей та кредиту і їхній вплив на стан грошового ринку та банківської системи, формується економічна політика держави, зокрема грошово-кредитна політика. Більшість інструментів впливу на умови діяльності економічних суб'єктів базується на використанні грошей та кредиту.

Державі потрібні кваліфіковані фахівці, які розуміють комплекс взаємозв'язків на грошовому ринку, аналізують процеси формування і функціонування відносин купівлі-продажу та кредитних відносин, оцінюють стан грошової і кредитної сфер та банківської системи. Це важливо не лише для визначення рівня економічного розвитку держави, але й для оцінки ефективності та раціональності грошово-кредитної політики, яку проводить Національний банк України.

Вивчення навчальної дисципліни «Гроші та кредит» спрямоване на підготовку висококваліфікованих фахівців у галузі знань 07 «Управління та адміністрування». Глибоке розуміння функціонування грошового обігу, розвитку кредитних відносин є ключовою складовою формування професійних економічних знань здобувачів. Ефективна професійна діяльність фінансиста неможлива без базових знань закономірностей і перспектив розвитку грошово-кредитної системи котра виступає забезпеченням такого розвитку фінансової системи і фінансових відносин та процесів в економіці, при яких створюються необхідні фінансові умови для соціально-економічної та фінансової стабільності країни.

Дисципліна «Гроші та кредит» є обов'язковою для підготовки фахівців галузі знань «Управління та адміністрування».

Метою навчальної дисципліни «Гроші та кредит» є набуття здобувачами вищої освіти теоретичних та практичних знань про економічну природу, сутність грошей, кредиту і їхньої ролі у відтворювальних соціально-економічних процесах в країні та у світовій економіці на різних етапах суспільного розвитку.

Вивчення дисципліни покликане сприяти формуванню у майбутніх фахівців з фінансів, банківської справи та страхування глибоких знань з основних тем. Вивчення матеріалу починається з з'ясування сутності та функцій грошей. Розглядається грошовий оборот і грошова маса, що його обслуговує. Приділено увагу розгляду питань, що торкаються грошового ринку, грошових систем, інфляції та грошових реформ. В окремий змістовий модуль винесено розгляд питань валютно - кредитних відносин, зокрема:

необхідність та сутність кредиту у ринковій економіці, міжнародні валютно-кредитні організації та форми їхнього співробітництва з Україною

Для закріплення теоретичного матеріалу, опрацьованого на лекційних заняттях, підготовка фахівців передбачає проведення практичних, семінарських занять з навчальної дисципліни, які дозволяють набувати та опановувати навички та вміння оцінювати й аналізувати фінансову безпеку.

Методичні рекомендації для виконання практичних, семінарських занять з дисципліни «Гроші та кредит» для здобувачів вищої освіти спеціальності 072 «Фінанси, банківська справа та страхування», яка відноситься до дисциплін обов'язкових освітніх компонентів підготовки бакалаврів з управління та адміністрування, містять матеріал для практичної підготовки майбутніх фахівців з фінансів, а саме: короткий теоретичний опис тем лекційних занять з навчальної дисципліни, питання для самоконтролю знань, які сприяють розвитку творчих здібностей і практичних навичок майбутніх фахівців, їх адаптивних можливостей і готовності до професійної співпраці; теми практичних, семінарських занять; дискусійні питання, що виносяться на обговорення за кожною темою навчальної дисципліни; методи навчання, оцінки та критерії оцінки стану виконання студентами практичних, семінарських занять з навчальної дисципліни; список рекомендованої літератури (базова, допоміжна, інформаційні ресурси), необхідної для цілеспрямованої роботи здобувача при підготовці до практичних, семінарських занять.

Завдання вивчення навчальної дисципліни сфокусовані на вивчення теоретичних основ функціонування грошової та кредитної систем та шляхів розв'язання завдань, що стоять перед відповідними державними установами в ході регулювання грошового обігу та кредитних відносин.

Після вивчення навчальної дисципліни «Гроші та кредит» здобувач повинен

знати:

тлумачення базових понять, що розкривають предмет вивчення дисципліни «Гроші та кредит»; економічні передумови виникнення та розвитку грошей; форми грошей та їхню еволюцію; роль грошового обігу в суспільному відтворенні; механізм формування й умови реалізації сукупного грошового обігу; структуру грошового обігу та грошової маси; фактори впливу на швидкість обігу грошей; основний закон грошового обігу; механізм поповнення маси грошей в обігу; необхідність та механізм забезпечення сталості грошового обігу; сутність та призначення грошової системи;

типи грошових систем та їхні характеристики; етапи розвитку грошової системи України; методи регулювання грошового обороту і грошового ринку; сутність, об'єкти, суб'єкти й інструменти грошового ринку; особливості прояву попиту, пропозиції та ціни на грошовому ринку; структуру грошового ринку; сутність, закономірності розвитку та форми прояву інфляції; економічні та соціальні наслідки інфляції; цілі, передумови та критерії оцінки успішності здійснення грошових реформ;

сутність, економічні передумови та чинники необхідності кредиту, його функції, стадії, закономірності руху і принципи функціонування; відмінні характеристики форм і видів кредиту, його економічні межі і теоретичні основи проценту за кредит; призначення позичкового відсотка та значення норми позичкового відсотка в розвитку економіки України; тлумачення понять «валюта» та «валютні цінності»; склад та класифікацію валют; види конвертованості валют, валютного ринку та валютного курсу; елементи національної валютної системи; складові міжнародної (регіональної) валютної системи; організаційно-функціональні засади всесвітніх міжнародних фінансових інститутів; особливостей співробітництва МВФ, групи Світового банку, Банку міжнародних розрахунків (БМР) з Україною.

вміти:

визначати сутність та функцій грошей, їх призначення та роль в економіці держави; відстежувати взаємозв'язок грошей з іншими основними економічними категоріями; визначати склад грошової бази, грошової маси, грошових агрегатів в Україні; розраховувати показники оборотності грошей; характеризувати окремі елементи сучасної грошової системи України; розмежовувати мотиви нагромадження грошей; пояснювати графічну модель ринку грошей; розрізняти інструменти ринку грошей та ринку капіталів; виокремлювати види інфляції; розмежовувати економічні та соціальні наслідки інфляції; виявляти особливості розвитку інфляційного процесу в Україні; розраховувати показники вимірювання інфляції; розмежовувати форми та види кредиту; аналізувати і пояснювати сучасний стан і зміни, що відбуваються у сфері функціонування грошей, кредиту і банків в межах країни та на міжнародному рівні, і давати їм економічну оцінку; визначати інструменти і оцінювати ефективність грошово-кредитної політики центральних банків зарубіжних країн і Національного банку України; характеризувати етапи еволюції світової валютної системи; класифікувати операції валютного ринку; творчо підходити до вирішення нагальних проблем у сфері функціонування грошей, кредиту, банків і небанківських фінансово-кредитних інститутів; виявляти значущі тенденції та проблематику співробітництва України з окремими фінансово-кредитними інституціями, зокрема Європейського банку реконструкції та розвитку, Європейського інвестиційного банку, Європейського банку; вільно і грамотно (економічно коректно) оперувати термінами і поняттями з означеної проблематики; самостійно працювати з навчальною, монографічною літературою і періодичними виданнями; здійснювати наукові дослідження з проблем функціонування грошей, кредиту і фінансових посередників в Україні та інших країнах; готувати та презентувати результати роботи, до фахівців, зокрема до осіб, які навчаються; використовувати сучасні технології навчання; працювати в команді, відповідати за результати своєї діяльності, дотримуватися етичних принципів, поважати індивідуальне та культурне різноманіття, бути критичним і самокритичним.

КОРОТКИЙ ТЕОРЕТИЧНИЙ ОПИС ТЕМ ЛЕКЦІЙНИХ ЗАНЯТЬ З НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ, ПИТАННЯ ДЛЯ САМОКОНТРОЛЮ ЗНАНЬ

ЗМІСТОВИЙ МОДУЛЬ 1. ВИНИКНЕННЯ ТА ЕКОНОМІЧНА СУТЬ ГРОШЕЙ

ТЕМА 1. СУТНІСТЬ ТА ФУНКЦІЇ ГРОШЕЙ

Ключові слова і терміни: загальний еквівалент, еволюційна концепція походження грошей, раціоналістична концепція походження грошей, гроші як гроші, гроші як капітал, повноцінні гроші, неповноцінні гроші, товарні гроші, металеві гроші, монета, банкнота, депозитні гроші, кредитні гроші, електронні гроші, квазігроші, функція міри вартості, функція засобу обігу, функція засобу платежу, функція засобу нагромадження, функція світових грошей.

Література:

Базова: [1, 2, 4, 7]

Допоміжна: [37, 38, 42]

Інформаційні ресурси: [1, 2, 4, 6, 7, 8, 15, 16]

Короткий теоретичний опис теми.

Однією з ознак державності є власна грошова одиниця.

Гроші є ознакою забезпечення життєдіяльності, здоров'я, сили, слави, щедрості та краси. Гроші матеріалізують почуття та енергію, якими люди обмінюються між собою, відіграють досить важливу роль в економічному і соціальному розвитку суспільства. З даною категорією безпосередньо пов'язані всі події, що відбуваються у суспільстві: економічні та фінансові, комічні та трагічні, радісні та сумні.

Варто звернути увагу на те, що з питання походження грошей існує дві концепції, а саме раціоналістична та еволюційна.

Раціоналістична

Гроші виникли як результат певної раціональної угоди між людьми через необхідність виділення спеціального інструменту для обслуговування сфери товарного обігу і підвищення ефективності її функціонування.

Еволюційна

Гроші виділяються із загальної товарної маси у результаті розвитку товарного виробництва та обміну, оскільки вони найбільш придатні для виконання функціональної ролі грошового товару.

Еволюція форм вартості:

1. Проста, одинична або випадкова форма вартості характерна для ранніх стадій розвитку суспільства, на яких обмін носив випадковий характер (у одних громад в надлишку виявлялися одні споживні вартості, в інших – інші, як саме в одному товарі ця форма вартості виразиться вартість іншого товару – справа випадку, тому називається випадковою).

2. Повна або розгорнута форма вартості виникла після першого великого суспільного поділу праці (відокремлення скотарства від землеробства), коли обмін між громадами став носити регулярний характер.

3. Сутність загальної форми вартості полягає в тому, що вартість усіх товарів в кожній окремій місцевості виражається в одному загальному товарі-еквіваленті. Специфікою цієї форми вартості є те, що роль загального еквівалента в одній і тій самій місцевості могла переходити від одного товару до іншого і в різних місцевостях одночасно роль загального еквівалента виконували різні товари. У міру розвитку відносин обміну, коли вони стали виходити за межі кожної окремої місцевості, учасники обмінних відносин стикнулися з проблемою, коли в різних місцевостях як загальний еквівалент використовувалися різні товари.

4. Грошова форма вартості, за якої загальним еквівалентом стають гроші. Після другого великого суспільного поділу праці (відокремлення ремесла від землеробства) роль загального еквівалента стали виконувати метали: спочатку – мідь, бронза, срібло, пізніше – золото (внаслідок своїх фізичних властивостей).

Властивості грошей

1. *Портативність* - як засіб обігу гроші мають бути зручними для транспортування та обміну
2. *Легкоподільність* - як засіб обігу гроші мають бути зручними під час розрахунків за придбані товари
3. *Довговічність* - гроші повинні мати довгий строк існування у тій формі, в якій вони були емітовані
4. *Однорідність* - гроші не повинні втрачати своїх властивостей у процесі обігу
5. *Ідентифікованість* - гроші повинні легко і швидко ідентифікуватись у процесі обігу
6. *Загально визначеність* - гроші є законним платіжним засобом на території країни
7. *Стабільність купівельної спроможності грошей* - гроші повинні на протязі тривалого періоду зберігати однакову купівельну силу.

Таблиця 1.1.

Основні етапи розвитку грошей.

<i>Основні етапи розвитку грошей</i>	
<i>1-й</i>	Поява грошей з виконанням їх функцій звичайними товарами
<i>2-й</i>	Закріплення за дорогоцінними металами ролі загального
<i>3-й</i>	Перехід до паперових та кредитних грошей
<i>4-й</i>	Перехід до депозитних та електронних грошей

Аргументами об'єктивності походження грошей є те, що:

1) саме ринок спричиняє об'єктивну потребу в грошах, з якою держава повинна рахуватися;

2) ринок висуває жорсткі вимоги до носія грошових функцій і держава повинна вибрати носія, який здатний найповніше задовольнити ці вимоги;

3) кількість грошей в обігу визначається об'єктивними закономірностями, які повинні враховуватись державою в її регулятивних діях.

Гроші в процесі обігу набувають особливої вартості, яка може існувати відокремлено і паралельно з внутрішньою вартістю того матеріалу, з якого вони виготовлені. Гроші стають абсолютним уособленням мінової вартості, що має вирішальне значення в метаморфозі **Товар-Гроші**.

Застосування грошей для обслуговування процесів нагромадження вартості та її продуктивного використання (інвестування) істотно змінило їх суспільне призначення. З простого засобу обігу, що обслуговував обмін товарів, вони перетворилися в носія самозростаючої вартості, тобто у форму капіталу.

При застосуванні у сфері інвестування гроші стають носієм капіталу, у зв'язку з чим виникає необхідність розрізняти *гроші як гроші* і *гроші як капітал*.

Гроші як гроші використовуються переважно для реалізації наявної споживної вартості, тобто їх цільове призначення обмежується посередництвом в обміні.

Вартість грошей як звичайних грошей. Вартість грошей як грошей формується у сфері обігу та виступає у формі споживчої вартості, тобто вимірюється кількістю товару, який можна придбати за одну грошову одиницю. Реальна вартість грошей – це вартість товару або матеріалу, з якого виготовлені гроші. Мінова вартість грошей – це вартість товарів, які протистоять грошам в обороті.

Гроші як капітал використовуються для забезпечення зростання наявної вартості. Для цього виготовлену вартість потрібно реалізувати, нагромадити та використати так, щоб її не тільки зберегти, а й збільшити. Це можливо лише за умови, що гроші використовуються для формування промислового чи торговельного капіталу або як позичковий капітал.

Така вартість грошей формується на грошовому ринку під впливом попиту та пропозиції, форма її вираження – відсоток.

Виокремлюють такі види вартості грошей:

1. ***Власна, внутрішня або реальна вартість грошей*** – це суспільно необхідні витрати праці на виробництво грошей.

2. ***Абсолютна мінова вартість або купівельна спроможність грошей*** – відносний товарний вираз грошей. Відносно іншої валюти мінову вартість грошей називають валютним курсом.

3. ***Загальна споживча вартість грошей*** – здатність задовольняти потребу в обміні на будь-який товар, що задовольняє будь-яку конкретну людську потребу (тільки за гроші можна купити будь-який товар).

4. ***Номінальна вартість грошей*** – офіційно зазначена на грошах (позначена / існуюча виключно на папері).

Форми грошей характеризуються їхньою еволюцією за низкою ознак:

1) за зовнішніми ознаками.

Еволюція грошей характеризується такою зміною їхніх форм: товарна → злитки → монети → паперові → депозитні → електронні;

- *товарна* – це найбільш ходові товари (переважно, предмети розкоші);
- *злитки* – це злитки металів, які в обігу виконують роль загального еквівалента;
- *монети* – це повноцінні (золоті, срібні, золоті) гроші. Для здешевлення витрат з обслуговування грошового обігу та вимірювання малих вартостей використовується біллонна монета – це неповноцінні гроші, що виготовляються зі сплаву неблагородних металів. Білонна монета використовується і зараз;
- *паперові* – це знаки вартості, виготовлені з паперу (гроші, виготовлені на паперовому носії). Вони обслуговують готівково-грошові платежі;
- *депозитні* – це грошові знаки, які не мають матеріального носія і існують у вигляді запису на рахунках у банках. Потрібні для безготівкових платежів. Введення їх в обіг забезпечує ряд переваг:
 - * спрощення та прискорення розрахунків;
 - * економія витрат обігу;
 - * збереження;
- *електронні* – це різновид депозитних грошей, вони з'явилися внаслідок розвитку банківських технологій.

2) за зв'язком з вартістю матеріалу, з якого виготовлені:

- *повноцінні гроші* – це гроші, вартість яких вимірюється вартістю того товару, який виконує роль загального еквівалента, або вартістю матеріалу, з якого вони виготовлені (товарна, злитки і золоті та срібні монети);
- *неповноцінні гроші* – це гроші, номінальна вартість яких перевищує їхню реальну вартість.

3) залежно від емітента:

- *казначейські гроші*. Емітентом таких грошей є Казначейство або Міністерство фінансів країни;
- *банківські гроші (банкноти)*. Емітентом таких грошей є центральний банк держави, в Україні – це Національний банк України;
- *вексель*. Емітентом таких грошей виступає одна зі сторін кредитної угоди, оформленої векселем;
- *чек*. Емітентом таких грошей виступає юридична або фізична особа, яка є власником рахунку в банку;

4) за економічним призначенням, умовами випуску і закономірностями обігу:

- *паперові гроші*. Паперові гроші у вузькому сенсі – це всі грошові знаки на паперовому носії. Паперові гроші в широкому тлумаченні – це грошові знаки, що емітуються (випускаються) в обіг країною для покриття несбалансованих державних витрат і наділяються нею примусовим курсом.
- *кредитні гроші* – це гроші, що емітуються обігу на кредитній основі. Сутнісною ознакою кредиту є терміновість і повернення. На основі цього

формується економічна основа забезпечення вилучення грошей з обігу, що дає змогу підтримувати їхню кількість відповідно до потреб товарного обороту.

Види кредитних грошей:

- **вексель** – це письмове боргове зобов'язання суворо встановленої форми, що дає право його власнику вимагати отримання суми боргу, зазначеного в ньому, у встановлений термін. Розрізняють: простий вексель (випускається боржником за кредитною угодою і містить зобов'язання боржника погасити заборгованість у певний термін) та переказний вексель (випикується кредитором і є наказом кредитора позичальникові сплатити зазначену суму).
- **банкнота** – це вексель на банкіра, емітований емісійним банком.
- **чек** – це наказ власника рахунку банку про виплату певної грошової суми його держателю або перерахування вказаної в ньому суми на рахунок чекодержателя. Чек стає кредитним знаряддям обігу, якщо вільно може передаватися одним учасником іншому.
- **електронні гроші**. Люди у XXI ст. вже не уявляють свого життя без сучасних технологій, тому використання електронних грошей є досить поширеним явищем на сьогодні.
- **електронні гроші** – це різновид депозитних грошей, які існують у пам'яті комп'ютерів і здійснюють свій рух автоматично за допомогою комп'ютерних систем за безпосередніми розпорядженнями власників поточних рахунків.

Як синоніми до поняття «електронні гроші» використовуються терміни:

- цифрові гроші («digital money»);
- е-гроші («electronic money»);
- електронна валюта («electronic currency»).

Електронна валюта поділяється на певні види: криптовалюта, інтернет-гроші, гроші на цифровій основі, віртуальна валюта центробанку.

Основні ознаки електронних грошей:

- Мають здатність до накопичення, виражені в певній валюті
- Приймаються як засіб платежу між особами
- Є зобов'язанням емітента, надходять в обіг лише після обміну на традиційні гроші (емітент зобов'язаний здійснити погашення за першою вимогою).

У сучасному світі є велика кількість видів е-грошей.

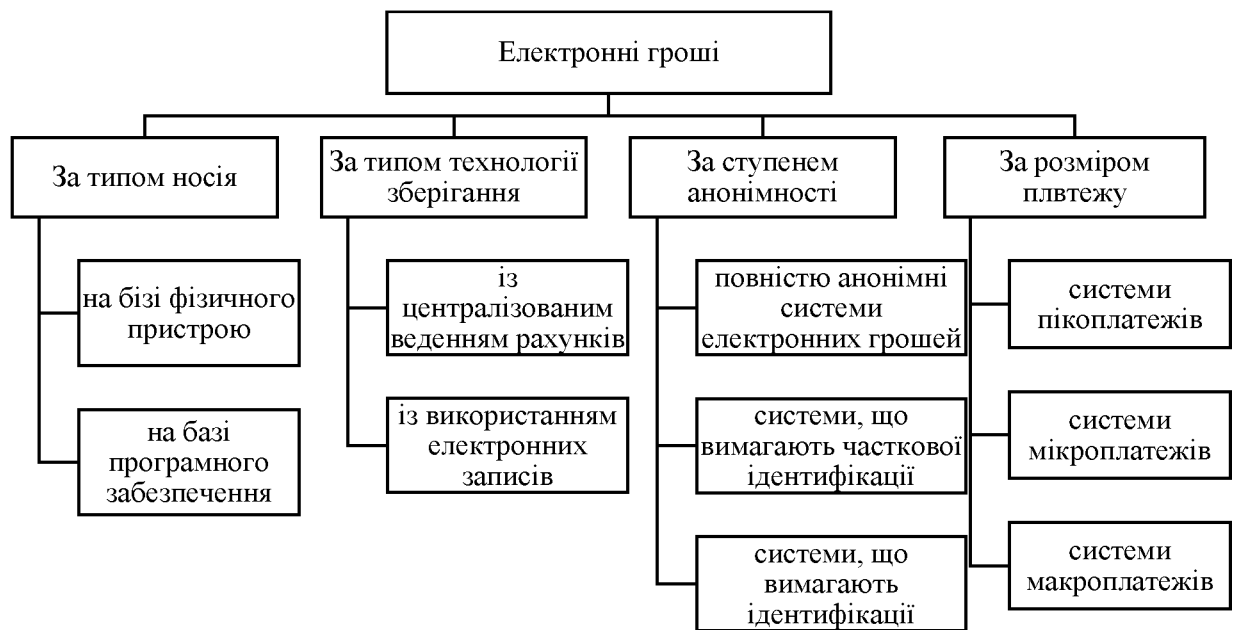

Рис. 1.1. Класифікація систем електронних грошей

Найбільш популярним видом електронної валюти є **криптовалюта**.

Bitcoin є децентралізованою електронною валютою, яка не має ніякого реального еквівалента, і тому жоден банк не може її контролювати. Емісія Біткоїн можлива лише у віртуальному світі.

Враховуючи «незалежність» біткоїн від світових фінансових систем, ставлення до нього неоднозначне, а в багатьох країнах статус криптовалюти досі не визначений.

Таблиця 1.2.

Правове регулювання криптовалюти у різних країнах світу.

Країна	Сутність правового регулювання криптовалюти
США	Законний платіжний засіб
Японія	Об'єкт права власності
Канада	Засіб оплати
Німеччина	Визначається як товар
Китай	Уряд намагається запуснути обмеження для використання криптовалюти
Пакистан	Законодавство має обмеження з її використання
Туреччина	Законодавство допускає операції з криптовалютою
Україна	Визначається як об'єкт права власності

В Україні немає закону, який би прямо врегулював або заборонив обіг криптовалюти, тому населення користується нею на власний страх та ризик.

Національний банк здійснює дослідження цифрових валют центральних банків та працює над створенням власної цифрової форми гривні – **е-гривні** (електронна форма грошової одиниці України, емітентом якої є Національний банк).

Розробка та впровадження е-гривні в Україні сприятиме:

- ✓ еволюції платіжної інфраструктури України;
- ✓ цифровізації економіки;
- ✓ подальшому поширенню безготівкових розрахунків, зменшенню їх вартості;
- ✓ зростанню рівня прозорості розрахунків;

✓ підвищенню довіри до національної валюти загалом.

Е-гривня може позитивно вплинути на забезпечення економічної безпеки держави, посилення монетарного суверенітету держави та спроможності Національного банку підтримувати цінову та фінансову стабільність як запоруку стійкого економічного зростання.

Функція грошей - це певна дія чи "робота" грошей щодо обслуговування руху вартості в процесі відтворення.

Функції грошей
<ul style="list-style-type: none"> • Міра вартості - це функція, в якій гроші забезпечують вираження і вимірювання вартості товарів, надаючи їй форму ціни. • Засіб обігу - це функція, в якій гроші виступають як посередник в обміні товарів і забезпечують їх обіг. • Засіб платежу - це функція, в якій гроші обслуговують погашення різноманітних боргових зобов'язань між суб'єктами економічних відносин. • Засіб нагромадження - це функція, в якій гроші обслуговують нагромадження вартості в її загальній абстрактній формі. • Світові гроші - це функція, в якій гроші обслуговують, рух вартості в міжнародному економічному обороті та забезпечують реалізацію взаємовідносин між країнами.

Рис. 1. 2. Функції грошей

З розвитком товарного виробництва і грошових відносин урізноманітнювалися цілі нагромадження скарбу. Чим більшою була роль грошей у суспільстві, тим сильнішим ставало бажання продемонструвати багатство. Під його впливом примітивним формам скарбу стали надавати форми предметів розкоші. Виникла *естетична форма скарбу*, який перестав бути просто мертвим багатством і набув певного споживчого сенсу. Згодом сформувалася ще одна мета нагромадження скарбу - створення *резерву платіжних засобів*, що надало йому відтворювального характеру і зорієнтувало на забезпечення зростання прибутку.

Питання для самоконтролю знань до теми 1.

1. Назвати концепції походження грошей.
2. Використання грошей як гроші і як капітал.
3. Переваги функціонування неповноцінних грошей.
4. Натурально-речові форми грошей.
5. Функції грошей.
6. Повноцінні гроші та особливості їх еволюції.
7. Кількісні, вагові та монетні форми грошей.
8. Властивості благородних металів як грошей.
9. Неповноцінні гроші, їхні відмінності від повноцінних грошей.
10. Паперові та кредитні гроші: порівняльна характеристика.
11. Основні форми сучасних кредитних грошей.
12. Спільні та відмінні риси між векселем, банкнотою і чеком.
13. Зміст сучасних електронних грошей як основи платіжної системи.
14. Причини та механізм демонетизації грошових металів.

15. Економічні наслідки демонетизації.
16. Еволюція вартості грошей.
17. Вартість повноцінних і неповноцінних грошей.
18. Ціна грошей та способи її оцінки.
19. Роль грошей в економічному розвитку суспільства.
20. Функція грошей як міра вартості. Поняття масштабу цін.
21. Функція грошей як засіб обігу.
22. Функція грошей як засіб платежу.
23. Функція грошей як засіб нагромадження.
24. Світові гроші. Умови функціонування світових грошей.

ТЕМА 2. ГРОШОВИЙ ОБОРОТ І ГРОШОВА МАСА, ЩО ЙОГО ОБСЛУГОВУЄ

Ключові слова і терміни: грошовий оборот, сектор грошового обігу, фіскально-бюджетний сектор, фінансово-кредитний сектор, грошова маса, грошова база, грошовий агрегат, ліквідність, швидкість обороту грошей, закон кількості грошей.

Література:

Базова: [2, 3, 4, 6]

Допоміжна: [6, 7, 9, 15, 19, 26, 27, 40, 47]

Інформаційні ресурси: [1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 16]

Короткий теоретичний опис теми.

Серед понять, що характеризують грошові відносини в суспільстві, провідне місце займають *грошовий оборот, грошовий обіг, фінанси, кредит, маса грошей, швидкість обігу грошей*.

Грошовий оборот – процес безперервного руху грошей між суб'єктами економічних відносин у суспільному відтворенні.

У ринковій економіці суспільне виробництво має товарну форму, що зумовлює двоякий вираз руху валового сукупного продукту — товарний та грошовий. У процесі відтворення рух вартості в цих двох виразах проявляється як два самостійні процеси — як рух продуктів і як рух грошей чи грошових доходів. Проте вони нерозривно пов'язані, у них спільна субстанція — вартість сукупного продукту.

Грошовий оборот обслуговує кругооборот усього сукупного капіталу суспільства на всіх стадіях суспільного відтворення: у виробництві, розподілі, обміні і споживанні. Тому нерідко його називають **сукупним грошовим оборотом**.

Відмінні характеристики грошового обороту на мікрорівні:

- у сфері грошового обороту гроші функціонують і як звичайні гроші і як капітал;
- грошова маса, що обслуговує кругообіг індивідуального капіталу, формується за рахунок власних коштів підприємств, а за їхньої

недостатності запозичується на грошовому ринку (у формі кредиту або облігаційної позики);

– гроші повертаються до вихідного пункту свого руху, обслуговуючи новий акт кругообігу капіталу;

– гроші починають і завершують свій рух на грошовому ринку.

На макрорівні грошовий оборот характеризується:

– виникає як наслідок обслуговування грошима кругообігу всього сукупного капіталу на всіх стадіях суспільного відтворення: виробництво, розподіл, обмін і споживання;

– гроші функціонують виключно як гроші і не є функціональною формою капіталу;

– формування грошової маси, необхідної для обслуговування сукупного грошового обороту, відбувається за рахунок наявної в обороті грошової маси, тобто тих грошей, які є в розпорядженні окремих економічних суб'єктів;

– на відміну від кругообігу індивідуального капіталу, потреби в поповненні грошової маси на макрорівні можуть бути задоволені лише за рахунок додаткової емісії.

Звідси висновок: *сукупний грошовий оборот не є механічною сумою оборотів грошей у межах індивідуальних капіталів, а являє собою самостійне економічне явище, безпосередньо пов'язане з процесом суспільного відтворення загалом та є одним з найбільш широким, абстрактним і узагальненим явищ економічного життя суспільства.*

Суб'єктами грошового обороту є всі юридичні та фізичні особи, які беруть участь у виробництві, розподілі, обміні та споживанні валового суспільного продукту.

Оскільки більшість відносин між економічними суб'єктами здійснюється через ринки, в моделі виділяється чотири види ринків:

ринок продуктів, на якому реалізується створений фірмами національний продукт,

ринок ресурсів, на якому фірми купують необхідні для забезпечення виробництва ресурси (робочу силу, земельні ділянки, будівлі тощо);

грошовий ринок, на якому реалізуються вільні грошові кошти;

світовий ринок.

Грошові потоки пов'язують між собою не тільки всі групи економічних суб'єктів, а й усі види ринків, забезпечуючи тим самим функціонування єдиного ринкового простору країни.

Грошовий оборот можна структурувати на основі таких характеристик і ознак.

Залежно від характеру економічних відносин між суб'єктами грошового обороту (цілей і завдань окремих стадій суспільного відтворення)

» **фінансову** сферу – це частина грошового обороту, де відбувається розподіл і перерозподіл внутрішнього валового продукту.

» **грошовий** обіг – це та частина грошового обороту, яка пов'язана з обслуговуванням сфери обміну (відносинами обміну), з рухом грошей з огляду на оплату товарів, робіт і послуг.

Будучи складовою частиною грошового обороту, грошовий обіг відрізняється від нього, оскільки:

- у сфері грошового обороту гроші постійно повертаються до вихідного пункту свого руху, а у сфері грошового обігу гроші постійно віддаляються від початкового пункту свого руху, переходячи від покупця до продавця;
- якщо у сфері грошового обороту на мікрорівні гроші функціонують тільки як прості гроші і як капітал, то у сфері грошового обігу вони виступають тільки як звичайні гроші.

Виникаючи на основі товарного обігу, грошовий обіг відрізняється і від товарного обігу, оскільки:

- після кожного акта купівлі-продажу товари йдуть з обігу, а гроші залишаються в обігу і обслуговують нові відносини обміну. А тому за певний період часу товарна маса в обігу перевищує грошову масу;
- поза сферою обігу товари втрачають свою економічну природу, а гроші – ні.

Грошовий обіг відрізняється також від фінансової сфери, оскільки

- у сфері фінансів гроші обслуговують відносини розподілу і перерозподілу, а у сфері грошового обігу – відносини обміну;
 - **кредитний оборот**, який виникає тому, що певна частина грошей залишається тимчасово вільною як у сфері фінансів, так і у сфері грошового обігу і перерозподіляється між тими суб'єктами ринку, хто має потребу в них. Його особливістю є те, що в кредитному обороті має місце *рух тимчасово вільних грошей, що передбачає їхнє повернення до власника.*

За зв'язком з виробництвом ВВП:

- » **товарний грошовий оборот;**
- » **оборот, який обслуговує платежі нетоварного характеру.**

На співвідношення між цими двома складовими грошового обороту впливають такі чинники:

- масштаби виробництва товарів і послуг;
- сформовані системи розподільчих відносин;
- системи оподаткування;
- ступінь розвитку ринку фінансових послуг загалом та окремих його сегментів;
- стан кредитних відносин у країні тощо.

Залежно від форми грошей, які обслуговують грошовий оборот, він поділяється на:

- » **готівково-грошовий** (обслуговується рухом грошей у готівковій формі);
- » **безготівковий** (частина грошового обороту, яка виникла на основі руху грошей по рахунках в кредитних установах).

Спільні риси готівкового і безготівкового грошового обороту:

- обслуговують єдиний процес суспільного відтворення;
- у готівковому і безготівковому грошовому обороті гроші виконують одні й ті самі функції;
- в обох частинах використовується одна і та сама грошова одиниця;
- в умовах розвинених ринкових відносин гроші мають єдину сферу використання.

Відмінності між готівковим і безготівковим грошовим оборотом:

- у сфері безготівкового грошового обороту рух грошей пов'язаний з їхнім проходженням через рахунки в банках, а рух готівки може здійснюватися як через банки, так і поза банками;
- готівковий і безготівковий грошовий оборот мають різну систему організації руху грошей;
- рух грошей у готівковій формі пов'язаний з формуванням і витрачанням грошових доходів населення, а в безготівковій формі – з формуванням і витрачанням грошових доходів, переважно підприємств, організацій, та установ.

Залежно від складу суб'єктів грошових відносин сукупний грошовий оборот поділяється на:

- міжбанківський (між комерційними банками, між комерційними банками і центральним банком);
- внутрішньобанківський (між філіями (відділеннями) усередині системи одного банку);
- між комерційними банками і фізичними та юридичними особами;
- між юридичними та фізичними особами;
- між фізичними особами;
- між юридичними особами;
- між небанківськими фінансово-кредитними інститутами та фізичними особами;
- між різними небанківськими фінансово-кредитними інститутами;
- між небанківськими фінансово-кредитними інститутами та підприємствами.

Маса грошей – сукупність залишку грошей в усіх їхніх формах, що знаходяться в розпорядженні суб'єктів грошового обороту в кожен даний момент. Існує інше визначення грошової маси. **Грошова маса** є сукупністю купівельних, платіжних і заощаджених грошей, обслуговує економічні зв'язки і належить фізичним, юридичним особам і державі.

Грошова маса є важливим кількісним показником руху грошей. Склад і структура грошової маси змінюються з розвитком форм товарного обміну і платіжно-розрахункових відносин.

До грошової маси належать:

- всі готівкові грошові знаки, що перебувають на руках фізичних осіб та у касових залишках юридичних осіб;
- всі депозитні гроші короткострокового характеру;

- будь-які активи, яким властива ліквідність (облігації державних позик, векселі, страхові поліси тощо) і вони здатні замінювати гроші в процесі реалізації грошового обороту.

Грошова маса може бути оцінена кількісно і якісно на основі її структурної характеристики:

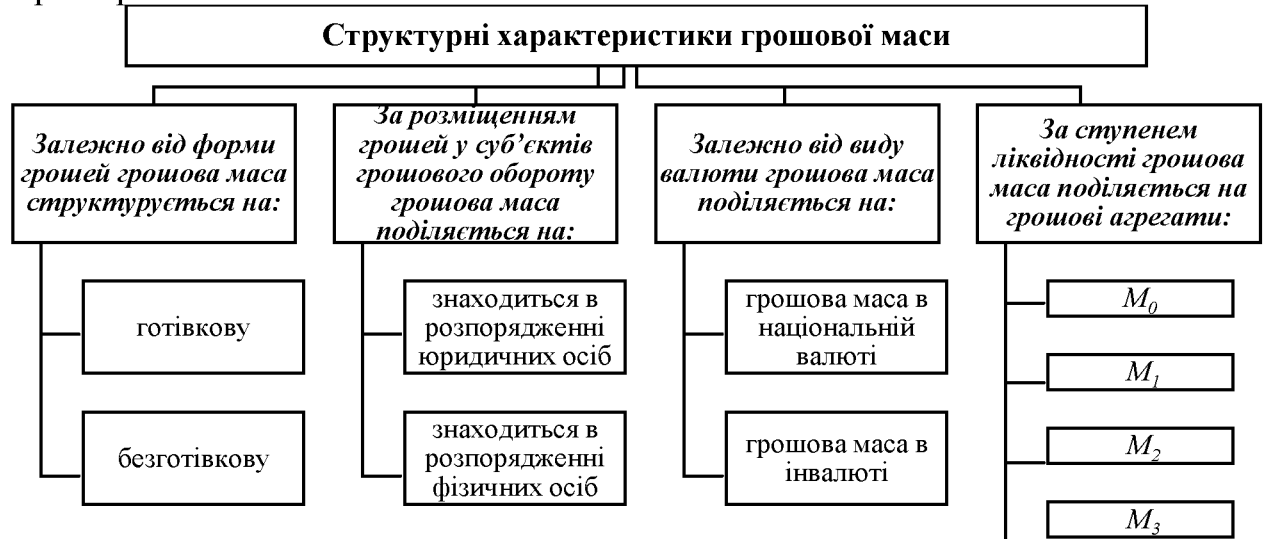

Рис. 2.2. Структурні характеристики грошової маси

Грошовими агрегатами називаються види грошей і грошових коштів, що відрізняються один від одного ступенем ліквідності.

Ліквідність грошей – здатність окремих елементів грошової маси швидко і з мінімальними витратами трансформуватися в готівку.

Склад і кількість грошових агрегатів відрізняється по країнах, проте система грошових агрегатів будується однаково: кожен наступний агрегат включає попередній. В Україні нині визначають і використовують чотири грошові агрегати: M_0 , M_1 , M_2 , M_3 .

Першим видом активів є гроші у вузькому сенсі слова, або готівка.

Готівкові гроші – це сума паперових і металевих грошей, що обертаються в країні. Грошовий агрегат, який включає готівку, що знаходиться на руках в економічних агентів, називається **M_0** .

У поняття вузьких грошей також входять і поточні депозити (рахунки в банках, гроші з яких видаються на першу вимогу вкладника). Під час підсумовування готівки в обігу (M_0) і поточних депозитів виходить другий грошовий агрегат, який називається **M_1** .

Гроші у вузькому сенсі слова = $M_1 = M_0 + \text{поточні депозити}$.

Наступний грошовий агрегат є вже грошима в широкому сенсі слова. Він позначається **M_2** і включає фінансові активи M_1 і ощадні рахунки, на які не виписуються чеки, дрібні строкові вклади (в США до \$ 100 000):

Гроші в широкому сенсі слова = $M_2 = M_1 + \text{дрібні строкові вклади} + \text{ощадні депозити}$.

Третій грошовий агрегат називається «майже гроші» (*near money*). Він позначається **M_3** і включає, крім M_2 , ще й великі строкові депозити (в США понад \$ 100 000), депозитні сертифікати (угоди на певний строк про покупку цінних паперів):

«Майже гроші» = $M3 = M2 + \text{депозитні сертифікати} + \text{великі строкові депозити}$.

Ієрархія грошових агрегатів у всіх країнах відповідає одному і тому самому критерію, а саме ліквідності.

Ліквідність грошових агрегатів збільшується знизу вгору, а прибутковість – зверху вниз.

За класифікацією НБУ в Україні виділяють такі грошові агрегати:

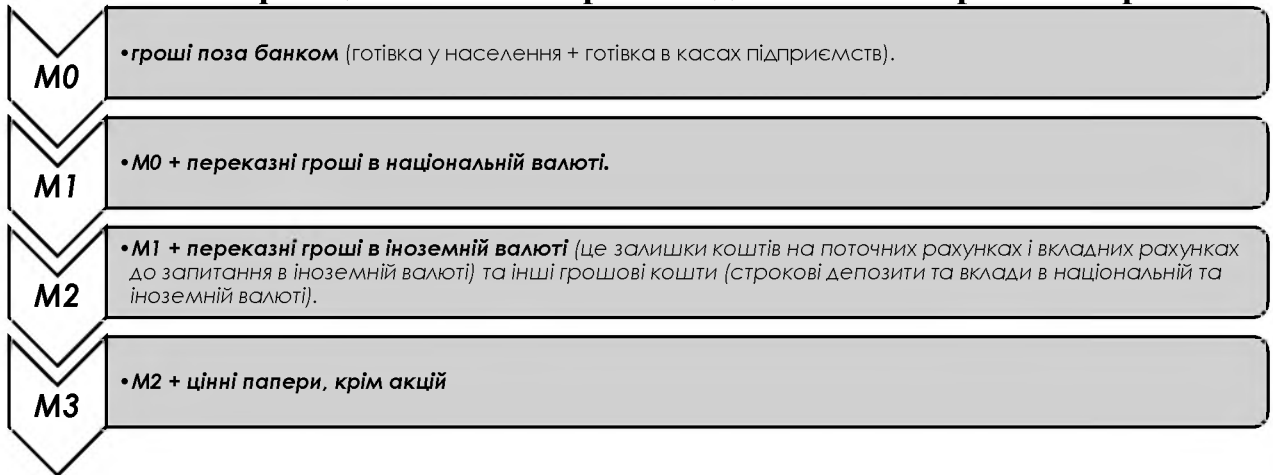

Рис. 2.3. Грошові агрегати класифікацією НБУ в Україні

Показник грошової маси як всієї сукупності випущених в обіг паперових грошей і монет та депозитів потрібно відрізнити від показника «грошова база».

Грошова база – макроекономічний індикатор, який показує кількість грошових коштів, що знаходяться в обігу.

Грошова база – це сукупність готівкових коштів, випущених в обіг НБУ, коштів обов’язкових резервів, коштів на кореспондентських рахунках та інших коштів інших депозитних корпорацій (банків), коштів державних нефінансових корпорацій і домашніх господарств (працівників Національного банку України), в НБУ.

Грошова база включає запаси всієї готівки, яка перебуває в обороті поза банківською системою та в касах банків, а також суму резервів комерційних банків на їх кореспондентських рахунках у центральному банку.

Величину грошової бази Гб можна визначити за формулою:

$$Гб = M_0 + M_k + M_{рез}, \quad (2.1.)$$

де M_0 — сума готівки, що перебуває поза банками;

M_k — сума готівки в касах банків;

$M_{рез}$ — сума грошових коштів (резервів), які перебувають на кореспондентських рахунках банків у центральному банку.

Рівень перевищення обсягів грошової маси над грошовою базою відображає величину грошово-кредитного мультиплікатора на рівні комерційних банків.

Для характеристики відносної забезпеченості обороту грошовою масою використовують показник, який називається коефіцієнтом монетизації ВВП.

Монетизація економіки – макроекономічний показник, що характеризує ступінь забезпеченості економіки грошима, необхідними для здійснення платежів і розрахунків, та відображає забезпеченість процесів виробництва та споживання відповідною грошовою масою.

Монетизація економіки розраховується як відношення грошового агрегату М2 до ВВП у відсотках. Інколи для розрахунку коефіцієнта монетизації (monetization ratio) використовують агрегат М3 – показник «широких грошей».

$$K_M = \frac{M}{\text{ВВП}} \quad (2.2.)$$

де:

K_M - рівень монетизації;

М – маса грошей на кінець року, взята за агрегатом М3;

ВВП - річний номінальний обсяг валового внутрішнього продукту

Ще одним якісним показником, який впливає на структуру грошової маси є показник **доларизації економіки**, економічне явище, яке характеризується широким використанням іноземної валюти в державі та відображає процес витіснення національної грошової одиниці, внаслідок невиконання нею функцій грошей, більш стабільною іноземною валютою (переважно доларами США).

Важливою характеристикою грошового обороту є швидкість обігу грошей.

Швидкість обігу грошей – частота переміщення грошей між учасниками грошового обороту за певний період часу. Виходячи з відомого рівняння обміну І. Фішера, величину швидкості обігу грошей можна визначити за формулою:

$$V = \frac{P \times Q}{M} \quad (2.3.)$$

де: V – швидкість обігу грошей;

P – середній рівень цін на товари та послуги;

Q – фізичний обсяг товарів і послуг, які реалізовані в звітному періоді;

M – середня маса грошей, що перебуває в обороті у звітний період.

Швидкість обороту грошей

$$\bullet V = \frac{\text{ВВП}}{M}; \quad V = \frac{\text{НД}}{M}$$

• де:

• ВВП – валовий внутрішній продукт; M – середня маса грошей, що перебуває в обороті у звітний період; НД – національний дохід.

Швидкість обігу грошей

$$\bullet V = \frac{\text{ГО}}{M}$$

• де:

• ГО – грошовий оборот.

Тривалість обороту грошей

$$\bullet \text{Тр. об} = \frac{T}{V}$$

• де:

• T – кількість днів у розрахунковому періоді; V – швидкість обороту.

Рис. 2.4. Методи визначення показників обороту грошей

Швидкість обігу грошей, як і їхня маса, впливає на економічні процеси не своєю абсолютною величиною, а її зміною протягом певного періоду – *прискоренням або уповільненням*.

Прискорення грошей не завжди є результатом зростання суспільного виробництва. В умовах інфляції прискорення оборотності грошей є наслідком «втечі» від грошей (в умовах вільного ціноутворення споживачі починають прискорювати купівлю, щоб обігнати зростання цін й уникнути втрат від знецінення грошей).

Уповільнення грошового обігу розширює місткість його сфери, тобто збільшує попит на гроші і зменшує платоспроможний попит, який позитивно впливає на його стан навіть за незмінного обсягу товарообігу.

Розмір грошової маси, необхідної для обслуговування господарського обороту, залежить від цілого ряду факторів, причинно-наслідковий зв'язок між якими була встановлена К. Марксом, що сформулював закон грошового обігу: **Кількість грошей, необхідних для обігу, змінюється прямо пропорційно сумі цін товарів, у тому числі проданих у кредит, а також наступним платежам за винятком взаємних зобов'язань, і обернено пропорційно швидкості обігу грошей.**

Сутність закону грошового обігу полягає в тому, що в кожен даний момент фактична кількість грошей в обігу має відповідати його необхідній кількості:

$$K_f = K_n. \quad (2.4.)$$

Держава повністю контролює емісію грошей в обігу, але не грошову масу, яка суттєво збільшується в результаті професійної діяльності банків.

Банківський, грошовий, грошово-кредитний або депозитний мультиплікатор – показник, що характеризує рівень багаторазового розширення депозитів у кредитній системі.

Грошовий мультиплікатор (від англ. *Money multiplier*, від латин. *Multiplico* – множу) – числовий коефіцієнт, який відбиває, наскільки виросте або зменшиться пропозиція грошей за збільшення або зменшення грошової маси на од-ну грошову одиницю.

Грошово-кредитний мультиплікатор відбиває кількість нових банківських депозитів, яка може бути створена в банківській системі кожною грошовою одиницею первинних надлишкових (додаткових вільних) резервів, що надійшли в банк ззовні (інакше кажучи, це збільшення / скорочення грошей в ритмі дії певного коефіцієнта). Він показує, на скільки гривень зросте грошова пропозиція на кожну додаткову гривню надлишкового резерву.

Оскільки процес мультиплікації безперервний, коефіцієнт мультиплікації розраховується за певний період часу (рік) і характеризує, наскільки за цей період часу збільшилася грошова маса в обороті. Коефіцієнт мультиплікації (K_m) розраховується за формулою:

$$K_m = 1 : r, \quad (2.5.)$$

де $г$ – норма обов'язкових резервів.

У процесі розрахунку коефіцієнта мультиплікації варто розрізняти:

- загальний резерв банку (ЗБР), що є всією сумою грошових коштів, які є в даний момент у розпорядженні банку і не задіяні ним для здійснення активних операцій.
- обов'язковий резерв (ОР) – сума грошових коштів, що розраховується за нормативами, встановленими центральним банком країни для комерційних банків, і не підлягає використанню останніми для здійснення їхніх активних операцій;
- вільний резерв (ВР) – сукупність грошових коштів комерційного банку, що є в даний момент в його розпорядженні, які він може використати для здійснення активних.

Коефіцієнт мультиплікації відбиває збільшення грошової маси (мультиплікацію грошей) як наслідок депозитно-позичкових (кредитних) операцій комерційних банків. Цей процес регулюється центральними банками в рамках грошово-кредитної політики за допомогою нормативів обов'язкового резервування комерційних банків.

Відповідно до законодавства банки зобов'язані зберігати в центральному банку (в Україні – в НБУ) обов'язкові резерви – певний відсоток від загальної суми депозитних зобов'язань банку. Якщо фактичні залишки коштів банку на коррахунку в центральному банку перевищують обов'язкові резерви, то різниця становить надлишкові (вільні) резерви, які банк може надати в кредит. У результаті здійснення кредитної операції збільшуються залишки коштів на рахунку позичальника і збільшується, у такий спосіб, кількість грошей в обігу. На цьому побудована дія механізму грошового, банківського мультиплікатора.

Незважаючи на різні назви (банківський, грошовий, кредитний, депозитний) мультиплікатор відбиває суть одного і того самого процесу з різних позицій.

Банківський мультиплікатор характеризує процес збільшення (мультиплікації) грошей на депозитних рахунках комерційних банків у період їхнього руху від одного комерційного банку до іншого з позиції суб'єктів мультиплікації, тобто комерційних банків.

Один комерційний банк не може мультиплікувати гроші, їх мультиплікує система комерційних банків.

Кредитний мультиплікатор – це відношення динаміки обсягу кредитування, який здійснюється групою однорідних кредитних організацій, до динаміки резервних активів, що викликала зміна обсягу кредитів. Простий кредитний мультиплікатор визначається за такою формулою:

$$D = (1 / (c + r)) R, \quad (2.6.)$$

де D – результуюче зростання банківських депозитів;

R – початкове зростання банківських депозитів;

C – сума готівки, яку бажає мати позичальник в структурі кредитів, що на-даються;

$г$ – норма обов'язкових резервів конкретної банківської установи.

Депозитний мультиплікатор відбиває об'єкт мультиплікації – гроші на депозитних рахунках комерційних банків (саме вони збільшуються в процесі мультиплікації).

Чим більш розвинутою є економіка, тим вищим буде значення грошового мультиплікатора. Для розвинених країн його значення, переважно, знаходиться в межах 5–8, буває, що воно досягає значення 10–11. Це пояснюється незначною часткою готівки в обігу і низькими резервними вимогами до комерційних банків. У країнах з економікою, що розвивається, середнє значення грошового мультиплікатора становить 2–3, оскільки відносно великою є частка готівкового компонента грошової маси.

Питання для самоконтролю знань до теми 2.

1. Суть грошового обороту.
2. Основні суб'єкти грошового обігу.
3. Структура грошового обігу.
4. Групи суб'єктів, що є учасниками грошового обороту.
5. Схема руху грошових потоків в економіці.
6. Суть поняття «грошова маса».
7. Роль грошової маси в економіці.
8. Грошові агрегати, їх зміст та критерії класифікації.
9. Закон грошового обігу.
10. Суть закону кількості грошей.
11. Економічна характеристика грошової бази.
12. Швидкість обігу грошей, порядок її визначення.
13. Фактори, що впливають на швидкість обігу грошей.
14. Характеристика основних каналів надходження грошей в обіг.
15. Вторинна емісія депозитних грошей та грошово-кредитний мультиплікатор.

ТЕМА 3. ГРОШОВИЙ РИНОК

Ключові слова і терміни: грошовий ринок, суб'єкти грошового ринку, канал прямого фінансування, канал опосередкованого фінансування, ринок грошей, ринок капіталів, валютний ринок, фондовий ринок, попит на гроші, трансакційний мотив попиту на гроші, спекулятивний мотив попиту на гроші, мотив завбачливості, пропозиція грошей.

Література:

Базова: [1, 2, 5, 7]

Допоміжна: [6, 7, 8, 10, 11, 19, 23, 25, 31, 39, 45]

Інформаційні ресурси: [1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 13, 16]

Короткий теоретичний опис теми.

Грошовий ринок – частина фінансового ринку, де здійснюються переважно короткострокові депозитно-позикові операції, що обслуговують

головним чином рух оборотного капіталу фірм, короткострокових ресурсів банків, установ, держави і приватних осіб.

Інструментами цього ринку є казначейські векселі і короткострокові комерційні векселі.

Канали грошового ринку, якими грошові кошти рухаються від власників заощаджень до позичальників, поділяються на дві основні групи: канали прямого та непрямого фінансування.

Суб'єктами грошового ринку виступають: банки; держава (міністерство фінансів та центральний банк), спеціалізовані фінансово-кредитні установи та інші посередницькі організації комерційні банки та інші фінансові посередники

За характером діяльності учасників грошового ринку поділяють на три групи.

Таблиця 3.1.

Учасники грошового ринку.

1-а група Продавці	2-а група Покупці	3-я група Фінансові посередники
Базові суб'єкти (переважно суб'єкти реального сектора економіки)		
Продавці та покупці – це суб'єкти економічних відносин		банки; НФКУ

Структуризація (сегментація) грошового ринку відбиває його внутрішній устрій і припускає розмежування на сектори за певними критеріями, а також встановлення зв'язків між окремими секторами.

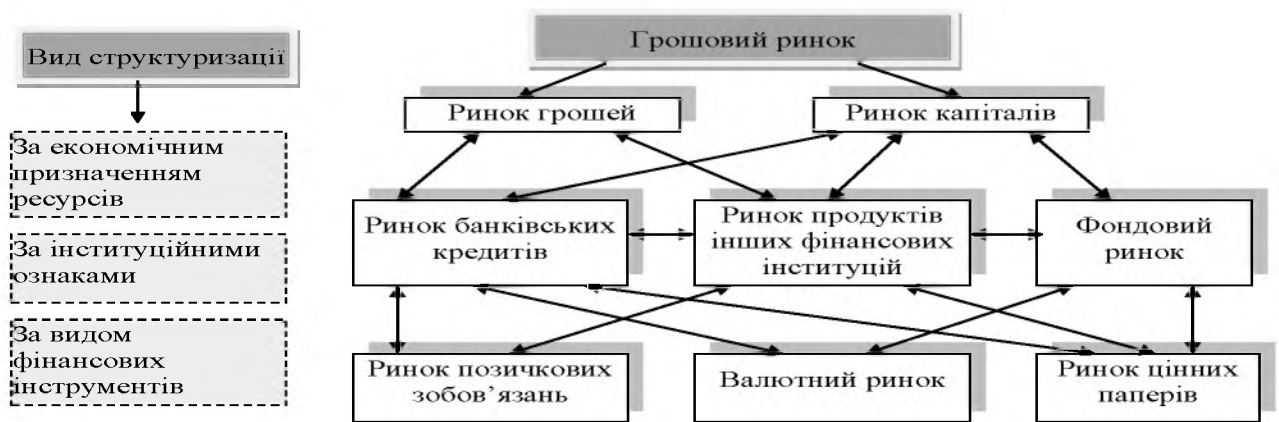

Рис. 3.1. Структуризація грошового ринку.

Таблиця 3.2.

Структуризація грошового ринку.

1. За економічним призначенням купівлі грошей на грошовому ринку і ступеня ліквідності фінансових активів	
Ринок грошей – сегмент грошового ринку, де відбуваються операції купівлі-продажу «коротких» грошей	Ринок капіталів – сегмент грошового ринку, де відбуваються операції купівлі-продажу «довгих» грошей для використання їх як капіталу

2. За інституціональним принципом грошових потоків		
<i>2.1. Перший варіант структуризації</i>		
Фондовий ринок	Ринок банківських послуг (кредитів)	Ринок послуг небанківських фінансово-кредитних інститутів
<i>2.2. Другий варіант структуризації</i>		
Сектор прямого фінансування – де припускається участь базових суб'єктів і технічних посередників	Сектор опосередкованого / непрямого фінансування – створюється механізм зв'язків, встановлення яких не може бути реалізовано через сектор прямого фінансування	
3. За видами фінансових інструментів		
Ринок позичених капіталів охоплює відносини, що виникають з приводу акумуляції кредитними установами грошових коштів фізичних та юридичних осіб і їх надання у вигляді позик на умовах поворотності, строковості та платності. Ринок кредитних ресурсів – сегмент грошового ринку, де відбувається акумуляція вільних грошових коштів, перетворення їх на позичковий капітал і перерозподіл між учасниками суспільного відтворення	Валютний ринок – сегмент грошового ринку, де врівноважується попит і пропозиція на валюту як специфічний товар .	
4. За функціональним призначенням		
Міжбанківський ринок («між-банк») – сегмент грошового ринку, де тимчасово вільні грошові ресурси банків залучаються і розміщуються ними між собою пере-важно у формі міжбанківських депозитів	Обліковий ринок – сегмент грошового ринку, де здійснюються облікові і переоблікові операції	Відкритий ринок – сегмент грошового ринку, де відбувається продаж і купівля центральним банком урядових цінних паперів для впливу на масу грошей в обігу і обсяг кредитних ресурсів

Інституційна модель грошового ринку – схема потоків грошей та інструментів між трьома групами суб'єктів

Перевагою сектора прямого фінансування є те, що безпосередній характер взаємовідносин між продавцями (кредиторами) і покупцями (позичальниками) істотно прискорює рух грошей від продавця до покупця. Перевагою сектора опосередкованого фінансування є те, що завдяки фінансовим посередникам істотно знижуються ризики, пов'язані з розміщенням грошових коштів.

Основними елементами грошового ринку є попит на гроші і пропозиція грошей, в результаті взаємодії яких встановлюється рівноважна ціна грошей (ставка відсотка).

Попит на гроші – запас (кількість / сума) грошей, яким економічні (господарювання) суб'єкти (люди, фірми) прагнуть володіти на певний момент. Розрізняють:

- **номінальний попит на гроші** – абсолютна кількість грошей, яка здатна забезпечити в даний момент здійснення операцій за всіма угодами;
- **реальний попит на гроші** – скоригований на рівень інфляції номінальний попит (відбиває реальну купівельну спроможність грошей).

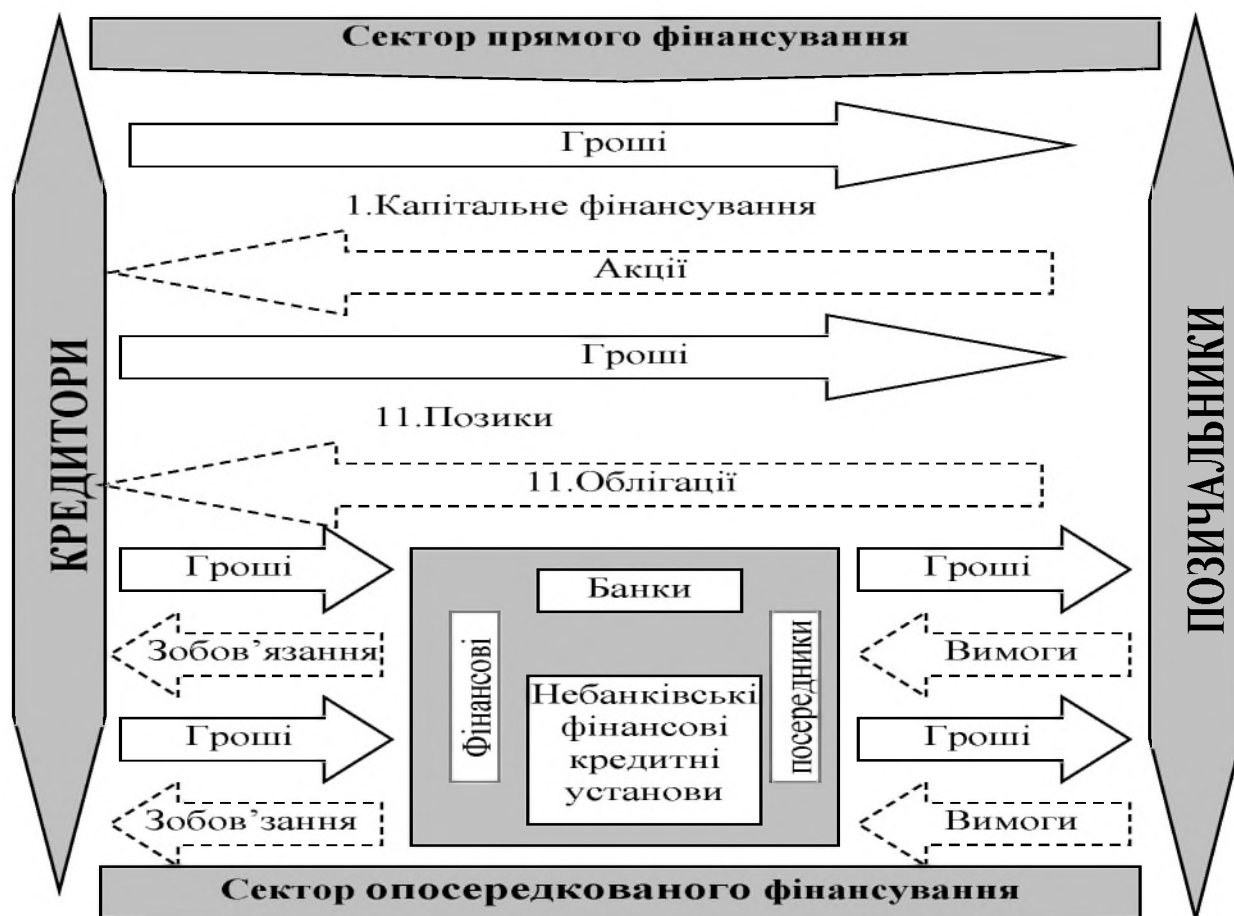

Рис. 3.2. Інституційна модель грошового ринку.

Цілі і мотиви формування попиту на гроші взаємопов'язані, але не ідентичні.

Цілі формування попиту на гроші впливають із функцій грошей і полягають у використанні грошей як:

- купівельного і платіжного засобу;
- засобу збереження вартості і засобу накопичення (спекулятивний попит).

Таблиця 3.3.

Мотиви формування попиту на гроші

Мотив	Суть мотиву
Трансакційний мотив	Постійне відчуття економічними суб'єктами потреби у грошах для здійснення поточних платежів, щоб підтримати на належному рівні своє особисте та виробниче споживання
Мотив завбачливості	Бажання юридичних і фізичних осіб мати запас грошей як ресурсу купівельної спроможності, з тим щоб у будь-який час мати можливість задовольнити свої непередбачені потреби чи скористатися перевагами несподіваних можливостей
Спекулятивний мотив	Бажання економічних суб'єктів мати у своєму розпорядженні певний запас грошей, з тим щоб за сприятливих умов перетворити їх у високодохідні фінансові інструменти

Мотив капіталізації	Визначення альтернативної вартості зберігання грошей, її вплив на бажання мати такий запас грошей і на попит на гроші в цілому
---------------------	--

Величина попиту на гроші залежить від:

- процентної ставки (це ціновий фактор: чим вищою є процентна ставка, тим меншою є величина попиту на гроші);
- рівня доходу (це неціновий фактор: чим більшим є дохід, тим більшою є величина попиту на гроші за будь-якого рівня процентної ставки).

Пропозиція грошей регулюється державою, оскільки держава – єдиний емітент готівки.

Зміна обсягів виробництва (обсягів національного доходу)	<ul style="list-style-type: none"> • Чим більший обсяг виробництва, тим більшим може бути обсяг операцій щодо реалізації і тим більшим має бути запас грошей для виконання цих операцій
Швидкість обігу грошей	<ul style="list-style-type: none"> • Чим вища швидкість обігу грошей, тим меншим буде попит на гроші, і навпаки.
Зміна норми процента	<ul style="list-style-type: none"> • Зростання альтернативної вартості зберігання грошей зменшує попит на реальні грошові залишки.
Накопичення багатства	<ul style="list-style-type: none"> • В міру збільшення маси багатства зростатиме і попит на гроші
Інфляція	<ul style="list-style-type: none"> • Інфляційне зростання цін підштовхує вгору ставку процента і всі інші очікувані доходи на альтернативні грошам види активів. Унаслідок цього буде зростати альтернативна вартість грошових запасів і скорочуватися попит на гроші
Очікування погіршення кон'юнктури ринків	<ul style="list-style-type: none"> • Економічні суб'єкти віддають перевагу накопиченню багатства у товарній формі, а не в грошовій, і попит на гроші скоротиться

Рис. 3.3. Чинники впливу на попит на гроші.

З урахування новітніх чинників впливу на попит формулу його можна записати у такому вигляді:

$$M^d = \left(Y^+, P^+, R^-, B^+, I^-, O^- \right) \quad (3.1.)$$

де Y – реальний обсяг ВВП;

P – середній рівень цін;

R – рівень очікуваного доходу на альтернативні грошам активи;

B – обсяг багатства;

I – рівень інфляції;

O – очікування змін ринкової кон'юнктури.

Пропозиція грошей (кількість грошей в обігу, грошовий агрегат $M1$) – друга сила, що визначає кон'юнктуру ринку

Пропозиція грошей – явище запасу екзогенного характеру, сформоване, насамперед, банківською системою.

Далі вивчення теми потрібно продовжити вивчаючи **фактори, що впливають на пропозицію грошей**:

- розмір грошової бази (пряма залежність, грошова база – це та частина грошової пропозиції, яку безпосередньо створює центральний банк);
- співвідношення «резерви–депозити» (резерви – сума коштів, внесених на банківські рахунки і не виданих як кредитів; депозити – вклади фізичних і юридичних осіб у комерційних банках);
- співвідношення «готівка–депозити».

Принципово важливою функцією грошового ринку є забезпечення рівноваги між попитом і пропозицією грошей. Монетаристи опрацювали кілька теоретичних моделей встановлення грошової рівноваги на основі взаємодії грошової маси, реальних доходів і норми процента.

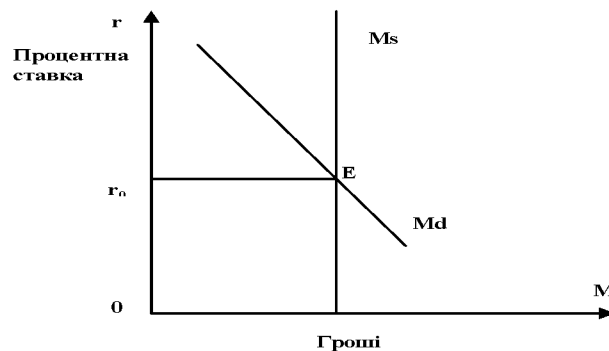

Рис. 3.2. Графічний аналіз грошового ринку.

За вищих процентних ставок суб'єкти ринку переміщують більшу частину своїх грошових залишків до високододічних активів.

Перетин ліній Md і Ms у точці (E) визначає не лише момент встановлення рівноваги монетарного ринку, а й показник рівноважної норми процента (r_0), яка в даному разі є похідною величиною. Переміщення лінії (Ms) пропозиції грошей уліво означає, що за існуючої ставки (r_0), запас грошей не забезпечує потреби суб'єктів ринку в грошах. Менша пропозиція грошей спричинила надлишковий попит на гроші. Суб'єкти ринку починають продавати свої активи і збільшувати запас грошей. Якщо центральний банк скуповує на відкритому ринку цінні папери і тим самим збільшує пропозицію грошей, змін в монетарній політиці, тоді лінія (Ms) переміститься вправо. Тепер у точці E спостерігається надлишок пропозиції грошей. Нова рівновага буде досягнута в точці E_2 , за нижчої процентної ставки (r_2).

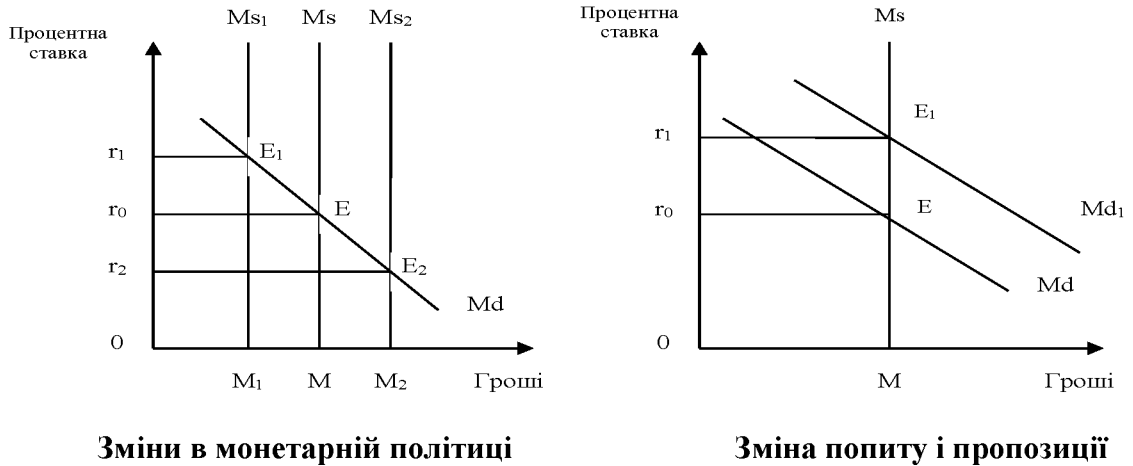

Рис. 3.5. Рівновага на грошовому ринку

Порушення рівноваги на грошовому ринку може спричинитися зміною попиту на гроші. У разі збільшення реального обсягу виробництва або рівня цін попит на гроші збільшується. На монетарному ринку рівень процентної ставки змінюється таким чином, щоб відновити рівновагу між попитом і пропозицією.

Питання для самоконтролю знань до теми 3.

1. Суть грошового ринку.
2. Суб'єкти, об'єкти грошового ринку.
3. Характеристика інструментів грошового ринку.
4. Інституційна структура грошового ринку.
5. Специфіка купівлі-продажу грошей.
6. Особливості функціонування грошового ринку.
7. Поняття, цілі та мотиви попиту на гроші.
8. Графічне відображення попиту на гроші.
9. Суть понять попит на гроші та пропозиція грошей.
10. Механізм визначення пропозиції грошей.
11. Чинники впливу на пропозицію грошей.
12. Рівноважна ставка процента на грошовому ринку.
13. Характеристика мотивів попиту на гроші.
14. Ціна грошей на грошовому ринку та характеристика факторів від яких вона залежить.
15. Складові грошового ринку та їх охарактеризуйте.
16. Охарактеризуйте чинники, що визначають параметри попиту на гроші.
17. Відмінність грошового ринку від ринку капіталів.
18. Критерії та способи структуризації грошового ринку.
19. Відмінності та зв'язки між ринком позичкових зобов'язань, ринком цінних паперів і валютним ринком.
20. Модель грошового ринку.

ТЕМА 4. ГРОШОВІ СИСТЕМИ

Ключові слова і терміни: грошова система, найменування грошової одиниці, емісійний центр, купюрність грошових знаків, фіскально- бюджетна політика, політика «вмонтованих стабілізаторів», дискреційна фіскально- бюджетна політика, грошово-кредитна політика, політика «дорогих грошей», політика «дешевих грошей».

Література:

Базова: [1, 3, 5, 6]

Допоміжна: [2, 5, 7, 19, 24, 33, 34, 35, 36]

Інформаційні ресурси: [1, 2, 3, 4, 6, 7, 9, 11, 16]

Короткий теоретичний опис теми.

Основну масу грошових коштів на мікрорівні, суб'єкти економічних відносин забезпечують шляхом накопичення тимчасово вивільнених власних надходжень. Потреби у додаткових коштах індивідуальні учасники мобілізують на грошовому ринку.

На грошовому ринку здійснюється купівля та продаж грошей як специфічного товару, формуються попит, пропозиція та ціна на цей товар.

Грошова система – форма організації грошового обороту, що склалася історично і закріплена загальнодержавними законами. Існує й інший підхід, відповідно до якого грошова система є формою організації грошового обігу.

Принципами організації грошових систем ринкового типу є:

- централізоване регулювання з боку держави;
- наявність механізму прогнозування і планування грошового обороту;
- стабільність та еластичність грошового обігу;
- кредитний характер емісії грошей;
- підзвітність центрального банку парламенту і невідповідальність уряду;
- надання коштів уряду виключно в порядку кредитування (щоб перешкодити фінансуванню бюджетного дефіциту за рахунок додаткової емісії);
- функціонування на території держав національної або колективної валюти і її вільний обмін на інші валюти.

Зміст принципів визначається особливостями окремих країн. Дотримання принципів організації грошової системи спрямоване на забезпечення рівності всіх суб'єктів грошового обороту стосовно доступу на грошовий ринок і правил поведінки.

Грошова система	
<p>Ісектор Державний</p> <p>ЦБ державне казначейство монетний двір</p>	<p>Ісектор Комерційний</p> <p>комерційні банки ощадні банки НФКУ</p>

Рис. 4.1. Структурна будова грошової системи

До елементів грошової системи держави відносять:

1. Найменування грошової одиниці та її кратних частин. Грошовою одиницею називається встановлений законом грошовий знак, який служить для вираження і порівняння цін товарів і послуг. Найменування грошової одиниці виникає історично, але повністю залежить від держави.

Існує дві основні версії походження назви української грошової одиниці «гривня»:

- із золота або срібла в стародавній Русі, обруча, який носили на загривку. Частина цієї шийної прикраси (рубана гривня) і була грошима;
- гривнею на території Київської Русі називали злиток срібла певної шестикутної форми вагою приблизно в 200 грамів.

За часів Київської Русі (протягом IX–X ст.) основною грошовою одиницею стає арабський дирг, що поширився в Європі внаслідок тодішньої інтенсивної торгівлі з мусульманськими країнами.

В Україні гривня як грошова одиниця була введена в грошовий обіг в 1918 р. урядом Української Народної Республіки.

Реінкарнація гривні відбулася під час грошової реформи 1992–1996 рр., коли вона була введена як нова національна валюта України.

2. Масштаб цін в класичному розумінні – вагова кількість металу, прийнята в країні як грошова одиниця. Спочатку ваговий вміст монет збігався з масштабом цін, але згодом поступово відокремився від вагового вмісту монет. Сьогодні масштаб цін складається стихійно і потрібен для порівняння вартостей товарів за допомогою ціни. Ціни в одній і тій самій грошовій одиниці можуть істотно змінюватися під впливом інфляції.

3. Види і купюрний ряд / купюрність грошових знаків, що мають статус законних платіжних засобів в країні. Теоретично до видів грошових знаків відносять банкноти, казначейські білети, розмінну монету. У сучасному світі в переважній більшості країн видами грошових знаків є банкнота і розмінна монета. Купюрність грошових знаків – величина номінальної вартості (розмір номіналу), зазначена на грошовому знаку. Безумовно, в Україні розглядалися різні варіанти купюрного ряду, але нинішній ряд визнають оптимальним.

4. Регламентация готівкового грошового обороту і безготівкових розрахунків (містить визначення сфер готівкових та безготівкових розрахунків і режиму використання грошей на рахунках, форми розрахунків, порядок платежів тощо).

Поняття «випуск грошей» і «емісія грошей» нетотожні. Випускаючи гроші в оборот, банки забезпечують поточні потреби клієнтів в готівці і безготівкових платежах. Гроші повертаються в банки і покривають переважну частину випуску. Частина випуску грошей, яка не забезпечується зворотним надходженням грошей в банки і є емісія. Безготівкові гроші випускають в оборот, коли комерційні банки надають позики своїм клієнтам. Готівкові гроші випускають в оборот, коли банки в процесі здійснення касових операцій видають їх клієнтам зі своїх операційних кас.

Отже, існує емісія безготівкових та готівкових грошей (останню називають емісією грошей в обіг).

За об'єктами регулятивного впливу в складі грошової системи виділяють три *підсистеми*:

- систему безготівкових розрахунків
- систему готівкового обороту
- валютну систему

Сеньйораж – емісійний дохід держави (різниця між номіналом і вартістю випуску грошей).

НБУ контролює грошовий обіг, сприяє сталості національної грошової одиниці, регламентує емісію готівки, вдосконалює правила здійснення безготівкових платежів, форм розрахунків, контролює касові операції.

5. Регламентация режиму валютного курсу та операцій з валютними цінностями. Офіційний курс гривні, який використовують суб'єкти господарювання та банки для здійснення поточних операцій, встановлюється Національним банком України.

6. Регламентация режиму банківського відсотка як ціни грошей на грошовому ринку.

7. Державні органи, які здійснюють регулювання грошового обороту і контроль за дотриманням банківського законодавства. Вирішальна роль у забезпеченні ефективного функціонування грошової системи країни належить центральному банку, тому його прийнято вважати інституційним центром грошової системи. Інституцією, яка здійснює грошово-кредитне регулювання і контроль за дотриманням банківського законодавства в Україні, є Національний банк України.

До функцій грошової системи відносять:

✓ *емісійну*, яка проявляється у визначенні форм і видів законних платіжних засобів, порядку їхньої емісії;

✓ *регулюючу*, яка проявляється в регулюванні грошової маси в обороті та її структури відповідно до потреб економіки;

✓ *контрольну*, яка передбачає контроль за дотриманням нормативних засад організації грошового обороту.

Виконання перерахованих функцій сприяє дотриманню принципу стійкості й еластичності в організації грошової системи.

Стійкість грошової системи, яка організована у такий спосіб: вартість грошової одиниці відносно постійна, і гроші в повному обсязі виконують властиві їм функції (в іншому разі виникає необхідність у проведенні грошової реформи)

Еластичність грошової системи, яка організована у такий спосіб: маса грошей в обігу здатна автоматично розширюватися і стискуватися відповідно до потреб економіки в грошах і вимог закону грошового обігу.

За об'єктами регулятивного впливу в складі грошової системи виділяють три підсистеми:

- систему безготівкових розрахунків

- систему готівкового обороту
- валютну систему

Найбільш стабільною і еластичною грошовою системою визнають золотомонетний стандарт.

При подальшому опрацюванні теоретичного матеріалу, слід зрозуміти, що грошові системи, як особливі форми організації грошового обороту, в кожній країні склалися історично, відображають досягнутий рівень розвитку продуктивних сил та національні особливості країни, а їх принципи організації й нормативні вимоги визначаються загальнодержавними законами. Як віддзеркалення процесу розвитку товарного виробництва, централізованої держави і національного ринку, грошові системи остаточно сформувалися у XVI-XVII століттях.

Тип грошової системи визначається змістом її елементів та їх взаємодією, які зумовлюють тенденції розвитку та закономірності функціонування грошової системи.

Таблиця 4.1.

Типи грошової системи

Типи за загальними законами функціонування грошей і механізму регулювання грошового обігу			
<p><i>Саморегульована</i> – тип грошової системи, що базується на використанні благородних металів та обслуговуванні сфери обігу монетами з благородних металів і розміном банкнот на ці метали</p>	<p><i>Регульована</i> – тип грошової системи, що базується на обігу паперових і металевих грошей, практично позбавлених власної внутрішньої вартості</p>		
	<p>види за ступенем втручання держави в економічні відносини</p>		
	<p><i>ринкова</i> характеризується переважанням економічних методів регулювання грошового обороту</p>	<p><i>неринкова</i> характеризується адміністративними методами регулювання грошового обороту</p>	<p><i>перехідного типу</i> характеризується поєднанням рис грошової системи ринкового та неринкового типу</p>
	<p>види за характером регулювання національної валютної системи</p>		
	<p><i>відкрита</i> – вид грошової системи, що характеризується мінімальним втручанням держави в регулювання валютних відносин, існуванням повної конвертованості валюти і ринковим механізмом формування валютного курсу</p>	<p><i>закрита</i> – вид грошової системи, що характеризується існуванням значних валютних обмежень внаслідок ізоляції національної економіки від світової</p>	

Типи за формою, в якій функціонують гроші

<p><i>металева</i> – тип грошової системи, за якого в обігу знаходиться грошовий метал /</p>	<p><i>паперово-кредитна</i> – тип грошової системи, за якого в обігу перебувають</p>
--	--

метали, що виконують всі функції грошей, або повноцінні гроші і банкноти, роз-мінні на грошові метали	нерозмінні на грошовий метал знаки вартості
---	---

Види залежно від металу, прийнятого як загальний еквівалент	
<p>Біметалізм – вид грошової системи, за якого в ролі загального еквівалента виступали два метали.</p> <p>Різновиди:</p> <ul style="list-style-type: none"> – система паралельної валюти; – система подвійної валюти; – система кульгуючої валюти 	<p>Монометалізм – вид грошової системи, за якого роль загального еквівалента виконував один метал.</p> <p>Різновиди:</p> <ul style="list-style-type: none"> – золотомонетний стандарт; – золотозлитковий стандарт; – золотодевізний / золотовалютний стандарт

Види за характером регулювання пропозиції грошей	
<p>Система паперово-грошового обігу, для якої характерна бюджетна емісія для покриття бюджетного дефіциту</p>	<p>Система кредитних грошей, для якої характерний випуск і рух грошових знаків, що виникають на основі кредиту, пов'язаного з виробництвом і реалізацією товарів і послуг</p>

Для різновидів / підвидів біметалізму характерні особливості:

1. Система паралельної валюти – співвідношення між золотом і сріблом встановлюється стихійно на ринку (на ринку на один товар встановлювалося дві ціни: у золоті та в сріблі). Золоті та срібні монети карбуються за системою відкритої чеканки.

2. Система подвійної валюти – співвідношення між золотом і сріблом регламентується державою. Золоті та срібні монети карбуються за системою відкритої чеканки.

3. Система «кульгуючої» валюти – золоті і срібні монети є законними платіжними засобами, але не на рівних підставах (наприклад, золоті монети карбуються у відкритому порядку, срібні – у закритому, тому говорять, що біметалізм «кульгає» на срібну ногу).

Підвидами монометалізму були мідний, золотий, срібний (Китай (до 1935), Індія (1852–1893), Голландія (1847–1875)).

Різновиди / підвиди золотого монометалізму залежно від характеру розміну знаків вартості на золото мали такі риси:

1. Золотомонетний стандарт характеризувався вільним карбуванням монет (з фіксованим вмістом золота), що виконували всі функції грошей; вільним розміном знаків вартості на золото; вільним переміщенням золота всередині країни і між країнами.

2. Золотозлитковий стандарт допускав в обігу перебування банкнот, розмінних на стандартні золоті злитки (сума банкнот не нижче встановленого мінімуму). Зокрема, в Англії ціна стандартного злитка в 12,4 кг = 1 700 фунтів стерлінгів, а у Франції ціна злитка в 12,7 кг = 215 000 франків.

3. Золотодевізний / золотовалютний стандарт – це грошова система, за якої банкноти, які обертаються в країні, є не розмінними на золото, але можуть обмінюватися на девізи – іноземну валюту, розмінну на золото.

Вільна / відкрита система карбування монет – система, за якої кожна приватна особа має право надати на державний монетний двір належний йому метал у злитках для карбування його в монети або безкоштовно, або за незначне монетне мито.

Закрита система карбування монет – система, за якої монети карбують-ся державою з металу, що належить скарбниці або казни держави.

З проголошенням в 1991 р. України як суверенної держави виникла необхідність створення національної грошової системи. Організаційно-правові основи створення національної грошової системи України були закладені в Законі України «Про банки і банківську діяльність» від 20 березня 1991 р. Цим законом Національному банку України надавалося монопольне право здійснювати емісію грошей на території України та організувати їхній обіг, забезпечувати стабільність грошей, проводити єдину грошово-кредитну політику.

Перші практичні кроки зі створення національної грошової системи були зроблені після виходу України зі складу СРСР.

На першому етапі – з 10 січня 1992 р. – як доповнення до рубльової грошової маси були введені в обіг українські купоно-карбованці багаторазового використання (у просторіччі – купони). Паралельне використання в 1992 р. двох валют було вимушеним і обумовлювалося рядом обставин:

- центральний банк Російської Федерації з вересня 1991 р. перестав надсилати в Україну рубльову готівку;
- на межі 1991–1992 рр. Україна стала на шлях лібералізації цін, унаслідок чого середній їхній рівень збільшився майже десятикратно, що значно збільшило попит на готівку;
- Україна не мала тоді власної бази для виробництва грошових знаків, а її фінансове становище не давало змоги замовити за кордоном достатню кількість грошей, щоб замінити ними старі гроші.

На другому етапі для послаблення негативних наслідків паралельного обігу двох валют Указом Президента України «Про реформу грошової системи України» від 12 листопада 1992 р. був впроваджений купоно-карбованець (в сферу безготівкового обороту), а рубль був вилучений з обігу, що ознаменувало остаточний вихід України з рубльової зони. Єдиним платіжним засобом було проголошено український карбованець, який у готівковому обігу був представлений купоном.

Третій етап пов'язаний з проведенням згідно з Указом Президента України та статтями 99 і 102 Конституції України 02–16 вересня 1996 р. заключного етапу грошової реформи і введенням національної валюти України – гривні. За розмінною монетою зберегли назву «копійка». Ескізи гривні виготовив український художник В. І. Лопата. Карбованець ходив паралельно з гривнею з 02 по 16 вересня 1996 р., після чого був вилучений з обігу, але ще довго підлягав обміну на гривню в банках без будь-яких

обмежень. Обмін проводився за курсом 1 гривня за 100 000 купоно-карбованців при курсі долара 176 000 купоно-карбованців за 1 доллар США.

Сучасна національна грошова система України належить до регульованих грошових систем ринкового типу.

Готівкові гроші емітуються в обіг Національним банком України, а вилучаються під час здачі комерційними банками готівки в підрозділи НБУ.

Вплив на основні параметри грошового обороту центральний банк здійснює з використанням двох груп методів:

- *методів прямого / адміністративного впливу* на поведінку окремих суб'єктів грошового обороту, виходячи із загальнодержавних інтересів, на яких переважно базується фіскально-бюджетна політика;
- *методів опосередкованого впливу*, так званих економічних, на яких базується грошово-кредитна політика.

До методів прямого впливу відносять:

- » фіксацію центральним банком абсолютного рівня процентних ставок за депозитами і кредитами комерційних банків, рівня маржі (відхилення процентних ставок комерційних банків від облікової ставки центрального банку);
- » адресне рефінансування центральним банком комерційних банків;
- » законодавчо-нормативні обмеження, аж до заборони на окремі види діяльності банків тощо.

Грошово-кредитна політика – комплекс взаємопов'язаних заходів з регулювання грошового обороту, що здійснюються державою через центральний банк для досягнення певних цілей.

Цілі грошово-кредитної політики поділяють на три рівні:

- ✓ *стратегічні цілі* (економічне зростання, забезпечення високої зайнятості, стабілізація цін, збалансування платіжного балансу);
- ✓ *проміжні цілі* (зміна пропозиції грошей, зміна платоспроможного попиту);
- ✓ *поточні / тактичні цілі* (вибір та застосування найбільш ефективних монетарних інструментів).

Об'єктами грошово-кредитної політики виступають:

- ✓ пропозиція грошей, швидкість обігу грошей, процентна ставка, валютний курс;
- ✓ платоспроможний попит.

За напрямом і темпами зміни пропозиції грошей і рівня відсотка виділяють два типи грошово-кредитної політики:

- грошово-кредитна експансія чи політика «дешевих грошей», яка передбачає стимулювання кредитних операцій для пожвавлення економічної кон'юнктури, внаслідок чого гроші стрімко знецінюються;
- грошово-кредитна рестрикція чи політика «дорогих грошей», яка передбачає обмеження кредитних операцій в умовах зростання загального рівня цін, внаслідок чого гроші стрімко дорожчають, що призводить до різкого падіння ділової активності суб'єктів господарювання.

Інколи грошово-кредитну політику ототожнюють з *монетарною політикою центрального банку* і трактують, як комплекс заходів / дій у сфері регулювання грошового ринку.

Методи опосередкованого впливу базуються на використанні інструментів грошово-кредитної політики.

Інструменти грошово-кредитної політики – певні заходи центрального банку, спрямовані на зміну кон'юнктури грошового ринку, переважно, пропозиції грошей, внаслідок чого змінюється поведінка економічних суб'єктів на інших ринках – товарному, валютному, фондовому.

У світовій практиці найбільш поширені такі інструменти монетарної політики:

1. Операції на відкритому ринку, суть яких полягає в купівлі-продажу центральним банком державних цінних паперів.

2. Зміна норм обов'язкових резервів як певної частки залучених коштів, яку комерційні банки повинні зберігати на безпроцентному кореспондентському рахунку в центральному банку без права використання. Чим вищою встановлює центральний банк норму обов'язкових резервів, тим менша частка коштів може бути використана комерційними банками для активних операцій.

3. Зміна облікової ставки (ставки рефінансування) – процентної ставки за позиками, що надаються центральним банком комерційним банкам у порядку рефінансування в рамках виконання функції кредитора в останній інстанції для підтримки і регулювання ліквідності банків. З 24 квітня 2020 р. облікова ставка НБУ становить 8 %.

Питання для самоконтролю знань до теми 4.

1. Поняття грошової системи.
2. Основні елементи грошової системи.
3. Історичні етапи процесу запровадження національної валюти в Україні і розбудови власного емісійного механізму.
4. Системи обігу паперових і кредитних грошей.
5. Види фіскально-бюджетної політики.
6. Види грошово-кредитної політики.
7. Необхідність державного регулювання грошової сфери економіки.
8. Сутність і цілі грошово-кредитної політики.
9. Поняття стратегічних і тактичних цілей грошово-кредитної політики.
10. Експансіоністська та рестрикційна грошово-кредитна політика.
11. Характеристика основних інструментів грошово-кредитного регулювання і впливу на грошовий обіг.
12. Економічні інструменти грошового регулювання.
13. Адміністративні важелі державного впливу на грошову сферу.
14. Взаємозв'язок фіскально-бюджетної і грошово-кредитної політики.
15. Особливості створення грошової системи України.

ТЕМА 5. ІНФЛЯЦІЯ В СУЧАСНІЙ ЕКОНОМІЦІ

Ключові слова і терміни: інфляція, повзуча інфляція, помірна інфляція, галопуюча інфляція, гіперінфляція, супергіперінфляція, грошова реформа, грошова реформа паралельного типу, одномоментна грошова реформа, грошова реформа конфіскаційного типу, неконфіскаційна грошова реформа, індексація, девальвація, ревальвація.

Література:

Базова: [2, 4, 5, 7]

Допоміжна: [2, 5, 8, 9, 14, 21, 28, 30, 32, 41, 48]

Інформаційні ресурси: [1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 15, 16]

Короткий теоретичний опис теми.

Інфляція виступає соціально-економічне явищем, яке характеризує співвідношення між кількістю паперових грошей, обсягом вироблених товарів та послуг і темпами зростання рівня цін.

Інфляція розвивається поступово як тривалий процес, який можна розділити на кілька стадій.

На першій стадії темпи зростання пропозиції грошей випереджають знецінення грошей. Таке співвідношення і його тенденція зумовлюються кількома причинами.

На другій стадії інфляції темпи знецінення грошей випереджають темпи зростання їх пропозиції. Це зумовлюється такими чинниками:

- ✓ у певний момент власники грошових нагромаджень починають розуміти їх надмірність і пред'являють на ринок для купівлі товарів, що прискорює швидкість руху грошей у поточному обігу та збільшує платоспроможний попит порівняно з поточною емісією;
- ✓ одночасно зменшується вплив у нагромадження нових пропозицій грошей, унаслідок чого ще більше зростає швидкість обігу всієї грошової маси;
- ✓ виникають і швидко поширюються бартерні операції, звужуючи товарну основу грошової маси в обігу;
- ✓ знецінення грошей призводить до впливу робочої сили зі сфери виробництва у сферу спекулятивного обміну, що зумовлює падіння виробництва і товарообороту, через що зменшується попит на гроші.

З'являються так звані **інфляційні очікування**, коли економічні суб'єкти починають усвідомлювати неминучість майбутнього підвищення цін.

Інфляція – це знецінення грошей (зниження їх купівельної спроможності) внаслідок підвищення загального (середнього) рівня цін на товари і послуги в країні за певний період.

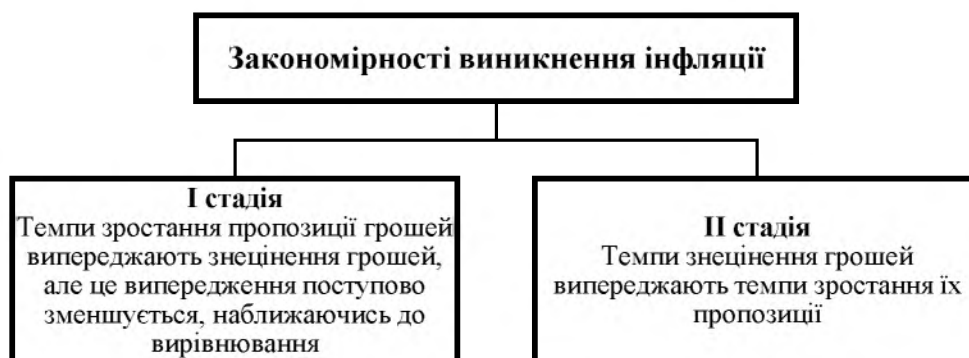

Рис. 5.1. Закономірності виникнення інфляції

Дефляція як економічна ситуація – довгострокове поступове підвищення купівельної спроможності грошей, що проявляється у стійкій тенденції до зниження загального / середнього рівня цін.

Важливим інструментом дефляційної політики є **кредитна рестрикція та пряме лімітування (таргетування)** випуску готівки в оборот.

Кредитна рестрикція, політика центрального банку щодо обмеження обсягу рефінансування кредитних організацій з метою запобігання витоку золотих запасів за кордон, уникнення краху банків та інфляційних процесів.

Таргетування інфляції — це концепція монетарної політики, якою передбачено наявність трьох основних елементів:

- законодавчого закріплення цінової стабільності як прямої мети монетарної політики в довгостроковій перспективі;
- офіційного оголошення центральним банком кількісних цільових показників інфляції на визначений період та відповідальності за їх дотримання;
- роз'яснення дій органів монетарної влади громадськості.

Національний банк України повноцінно запровадив режим таргетування інфляції у 2016 році. Даний режим являє собою систему грошово-кредитної політики, яка передбачає встановлення центральним банком чітких цільових показників стосовно інфляції.

Уповільнення темпів інфляції називається **дезінфляцією**.

Деінфляція – це уповільнення темпів інфляції або її припинення внаслідок вилучення з обігу частини зайвої грошової маси, випущеної в період інфляції. Наприклад, темпи інфляції зменшуються з двозначних до однозначних цифр.

Ситуація, коли загальний рівень цін зростає одночасно зі скороченням рівня виробництва, називається **стагфляцією**.

Стагфляція – це інфляція, яка супроводжується стагнацією виробництва і безробіттям (одночасно зростають ціни і безробіття).

Зовнішні причини інфляції

- світові структурні кризи
- нелегальний експорт золота та валюти;
- скорочення надходжень від зовнішньої торгівлі
- негативне сальдо зовнішньоторговельного та платіжного балансів

Внутрішні причини

• Негрошові причини

- порушення диспропорцій господарства між сферами економіки
- циклічний розвиток господарства
- скорочення обсягу виробництва
- мілітаризація економіки
- монополізація виробництва та зростання цін
- незбалансованість інвестицій
- державно-монополістичне ціноутворення
- кредитна експансія
- нестабільність соціально-економічної ситуації в державі

• Грошові / монетарні причини

- дефіцит бюджету та його зростання
- зростання державного боргу
- надмірна емісія грошей
- збільшення кредитних засобів обігу внаслідок розширення кредитної системи (неконтрольована кредитна емісія)
- збільшення швидкості обігу грошей

Форми прояву інфляції залежать від механізму господарювання (ринковий, неринковий) і наявності офіційної ціни на золото.

Відкритими формами прояву інфляції в ринковій економіці виступають:

1. Зростання цін на продукцію (товари і послуги) однієї і тієї самої якості, що проявляється у *зниженні* купівельної спроможності грошової одиниці, хоча інфляція можлива і без зростання цін.
2. Девальвація (*вид грошової реформи*) – зниження офіційного курсу національної валюти відносно твердих валют або міжнародних рахункових одиниць для стимулювання експорту і заборони імпорту, тобто в сучасних умовах – це метод стабілізації національної валюти, а в умовах металевої грошової системи – офіційне зниження золотого вмісту грошової одиниці.

3. В умовах існування офіційної ціни на золото формою прояву інфляції виступали лаж на золото (ажіо) – надбавка до офіційної ціни золота на ринку або ж дизажіо – явище, протилежне ажіо, коли ринкова ціна на золото була нижче за офіційну.

Прихованими формами інфляція в ринковій економіці є:

1. *Платіжний дефіцит або відсутність платоспроможного попиту* (попит є, грошей на його задоволення немає)
2. *Натуралізація господарських зв'язків або бартер* як відхід від грошових форм розрахунків.
3. *Спад виробництва* (навіщо виробляти товар, який не можна реалізувати).
4. *Погіршення якості продукції (товарів і послуг) за незмінних цін.*

У неринковій економіці (в умовах централізованого механізму ціноутворення інфляція не може відкрито проявитися у зростанні цін) формами прояву інфляції виступають:

- ✓ погіршення якості продукції за незмінних цін;
- ✓ дефіцит або ж перевиробництво товарів;
- ✓ вимивання дешевого асортименту товарів;
- ✓ перетікання товарів на чорний (нелегальний) ринок;
- ✓ талонна і карткова системи розподілу товарів тощо.

Від інфляції як процесу необхідно відрізнити *інфляційний шок* – разове різке підвищення рівня ціни, переважно, на стратегічний товар, яке може стати або не стати імпульсом для прискорення інфляції.

Інфляційні очікування є психологічним феноменом, який обумовлює поведінку як споживачів так і виробників

Інфляційна психологія – впевненість економічних агентів, що інфляція буде збільшуватися далі: працівники вимагають підвищення зарплати, з'являється спіраль «ціни – заробітна плата».

Отже, узагальнення трактувань, які мають місце в науковій та навчальній економічній літературі, дає змогу визначити *інфляцію* як *зниження купівельної спроможності грошей внаслідок переповнення каналів обігу грошовою масою понад потреби товарообігу, що проявляється у зростанні цін на товари / послуги, яке не обумовлено підвищенням їхньої якості*.

Слід розуміти, що інфляція як складний соціально-економічний процес, що має стадії, які розрізняються темпами зростання (приросту) цін і впливом на економіку.

Темп інфляції – показник, що характеризує розмір знецінення (зниження купівельної спроможності) грошей у певному періоді, виражений приростом середнього рівня цін у відсотках до їх номіналу на початок періоду.

Фактичний темп інфляції – показник, що характеризує реальний приріст середнього рівня цін у розглянутому минулому періоді.

Очікуваний темп інфляції – прогнозний показник, який характеризує можливий приріст середнього рівня цін у розглянутому майбутньому періоді.

Індекс інфляції – показник, що характеризує загальне зростання рівня цін у певному періоді, який визначається шляхом підсумовування базового їх рівня на початок періоду (прийнятого за одиницю) і темпу інфляції в аналізованому періоді (вираженого у десятковому дробі).

Найбільш прийнятною представляється класифікація інфляції відповідно до критеріїв.

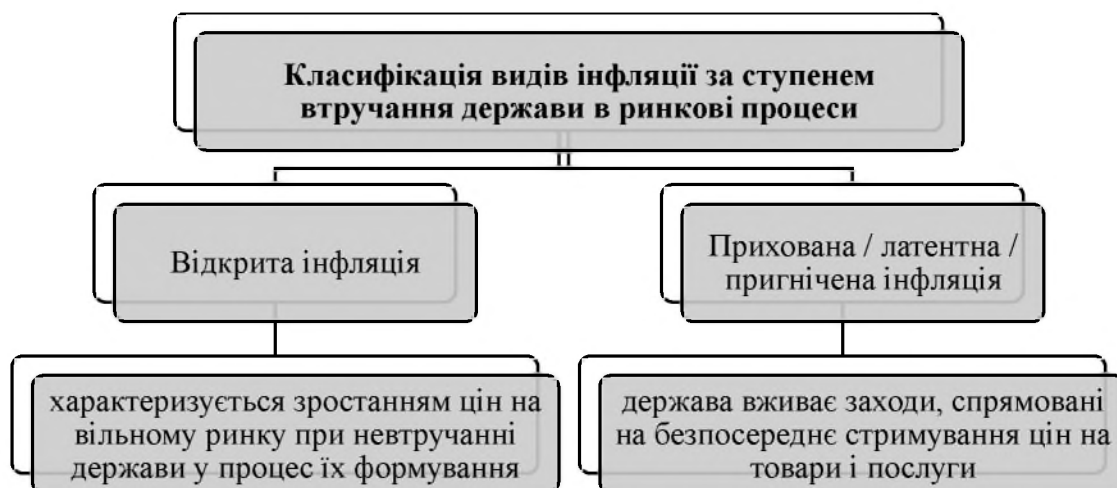

Рис. 5.2. Класифікація видів інфляції за ступенем втручання держави в ринкові процеси

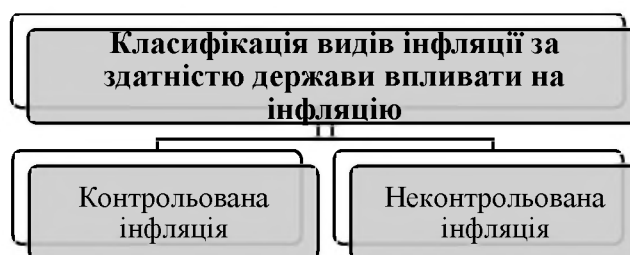

Рис. 5.3. Класифікація видів інфляції за здатністю держави впливати на інфляцію

Рис. 5.4. Класифікація видів інфляції за формою прояву

Рис. 5.5. Класифікація видів інфляції за середньорічним темпом приросту / зростання цін.

До новітніх варто віднести термін *агфляція (аграрна інфляція)*, процес випереджаючого збільшення ціни продовольства та технічних культур сільськогосподарського походження порівняно із загальним зростанням цін або зростанням цін у несільськогосподарській сфері.

Класифікація видів інфляції за здатністю адаптації економіки до темпу зростання цін:

- ✓ *Збалансована*, за якої ціни зростають повільно та одночасно на більшість груп товарів і послуг
- ✓ *Незбалансована*, за якої ціни на різні товари та послуги зростають нерівномірно

Класифікація видів інфляції за переважанням чинників виникнення
Інфляція витрат / інфляція пропозиції, яка викликана:

- збільшенням витрат виробництва на одиницю продукції;
- неефективною ціновою політикою;
- неефективною податковою політикою;
- товарним дефіцитом;
- структурними диспропорціями в економіці

Інфляція попиту, яка інспірована надлишковим сукупним попитом, а саме:

- емісійним фінансуванням дефіциту бюджету;
- перекредитуванням економіки;
- неефективною валютною політикою

Інфляція попиту – це тип інфляції, який виникає, коли попит на товари та послуги в економіці зростає значно швидше, ніж пропозиція товарів і послуг.

Інфляція витрат або **інфляція пропозиції** виникає, коли витрати на виробництво товарів і послуг зростають, що призводить до зростання цін. Спричинена зростанням вартості сировини, збільшенням витрат на

енергоносії, підвищенню вартості робочої сили, підвищення мцін на імпортовані товари.

Поєднання інфляції попиту та інфляції витрат утворює *інфляційну спіраль*.

Класифікація видів інфляції за передбачуваністю

Очікувана / прогнозована – це інфляція, яка враховується в очікуваннях населення. Коригування всіх економічних рішень здійснюється з врахуванням *ефекту Фішера*, згідно з яким рух номінальної процентної ставки (i) повторює темп інфляції ($i = r + \hat{P}$).

Непередбачена / непрогнозована, є результатом стихійних змін у сукупному попиті і пропозиції, і реальний рівень якої виявляється вище очікуваного, призводить до зниження всіх видів фіксованих доходів, погіршує стан кредиторів, але сприяє боржникам.

За тривалістю знецінення грошей

Хронічна / постійна

Нехронічна

У практичних розрахунках для оцінки рівня інфляції у відкритих формах використовуються **індекси цін** (які розраховуються як відношення ціни фіксованого набору благ (ринкового кошика) в поточному році до ціни ринкового кошика у базисному році, помножене на 100 %, тобто, одиниця виміру – рази).

У світовій практиці широко застосовують так званий **індекс вартості життя** – *індекс роздрібних цін певного набору товарів і послуг* (ринкового кошика, який визначається державою), що входять до бюджету середнього споживача.

Державна служба статистики України у процесі вимірювання інфляції в країні (на макrorівні) розраховує такі показники:

1. **Індекс споживчих цін (ІСЦ, те саме, що індекс інфляції)** – індикатор рівня інфляції, який характеризує зміну загального рівня цін на товари та послуги («фіксований кошик»), які купуються населенням для невиробничого споживання. ІСЦ відбиває зміну вартості фіксованого споживчого набору товарів і послуг у поточному періоді щодо попереднього. **Споживчий кошик** – це набір товарів і послуг, необхідних для задоволення наших першочергових потреб у середньому за рік. З 2020 р. кошик містить 296 товарів та послуг. Список товарів і послуг переглядається статслужбою **один раз на п'ять років**. Зазначимо, що товар (послуга) включається у набір споживчих грошових витрат, якщо його вага у витратах становить не менш як 0,1 %.

Індекс споживчих цін протягом останніх років відображає значну мінливість.

Рис. 5. 6. Динаміка індексу споживчих цін (2013-2022 рр.)

Починаючи з 2014 року в Україні спостерігалось значне зростання індексу з приголомшливим значенням 43,3 % у 2015 році. У відповідь на високу інфляцію НБУ запровадив інфляційне таргетування, почавши надавати перевагу саме обліковій ставці, а завдяки валютним інтервенціям НБУ зумів стабілізувати обмінний курс.

У 2020 та 2021 роках пандемія COVID-19 мала значний вплив на економіку України. Пандемія призвела до зростання цін на продукти харчування, що вплинуло на купівельну спроможність споживачів.

Вторгнення та окупація частин України РФ 24 лютого 2022 року стало однією із найсуттєвіших і разом із цим найжахливішою подією та мало руйнівний вплив на українську економіку. З самого початку повномасштабної війни всі дії НБУ були спрямовані на забезпечення роботи банківської системи, унеможливлення абсолютної девальвації валюти та на недопущення критичного впливу капіталу закордон. Окрім обмежень на зняття готівки, НБУ почав фінансувати державний бюджет через ОВДП.

2. **Індекс цін виробників** – показник середнього рівня зміни оптових цін на сировину, матеріали та товари проміжного споживання. Відмінність ІЦВ від індексу споживчих цін полягає у тому, що він охоплює тільки товари, але не послуги, і на оптовому рівні їхньої реалізації.

Визначається індекс цін виробника за формулою **агрегатного індексу цін Ласпейреса**:

$$ІЦВ = \frac{\sum P_1 \cdot q_0}{\sum P_0 \cdot q_0} \cdot 100, \quad (5.1.)$$

де P_0 , P_1 – рівень цін одиниці товару (послуги) поточного і базового періодів відповідно;

q_0 – кількість товарів (випадків надання послуг) у базовому періоді, що взяті в розрахунок.

3. **Дефлятор ВВП** - це індикатор, який показує відношення цін на продукцію поточного року до цін минулого або базисного року, з яким їх порівняння. Дефлятор ВВП, розраховується як індекс Пааше.

$$D \text{ ВВП} = \frac{\text{Номінальний ВВП}}{\text{Реальний ВВП}} \times 100\%, \quad (5.2.)$$

При цьому:

$$\text{Номінальний ВВП} = \sum p_i q_i, \quad (5.3.)$$

де q_i – обсяг виробництва i -го товару в поточному році;

p_i – ціна i -го товару в поточному році.

$$\text{Реальний ВВП} = \sum p_0 q_i, \quad (5.4.)$$

де p_0 – ціна i -го товару в базисному році.

Реальний ВВП можна розрахувати шляхом коригування номінального ВВП на індекс цін (I_p). Якщо величина дефлятора менша за 1, то відбувається коригування номінального ВВП у бік збільшення, яке називається **інфлюванням**. Якщо величина дефлятора більша за 1, то відбувається коригування у бік зниження, яке називається **дефлюванням**.

Наслідки інфляції є серйозними і суперечливими.

У соціальній сфері інфляція створює передумови для перерозподілу доходів між найманими працівниками та підприємцями на користь останніх, спричинює соціальну і політичну нестабільність у суспільстві. Негативно впливає інфляція і на фінансову систему, особливо на другій стадії, коли емісія грошей не встигає за їх знеціненням. Особливої уваги заслуговує питання впливу інфляції на зовнішньоекономічні зв'язки. Найбільш узагальненим наслідком її є падіння курсу національної валюти відносно валют країн, де інфляція відсутня чи розвивається нижчими темпами.

Соціальні наслідки:	Економічні наслідки:
<ul style="list-style-type: none"> • негативне сприйняття громадськістю влади • зниження реальних доходів, відповідно, рівня життя населення, і, насамперед, соціальних груп з фіксованими доходами • збільшення розриву в реальних до-ходах різних соціальних груп • знецінення заощаджень • зменшення платоспроможного попиту населення • соціальне розшарування суспільства і загострення соціальних суперечностей • зниження мотивації до трудової діяльності і зростання безробіття 	<ul style="list-style-type: none"> • скорочення обсягів виробництва • розширення бартеру • доларизація економіки • зниження мотивації до інвестування та обсягів інвестицій у народне господарство та підвищення ризику інвестицій • спад НТП • подальша девальвація національної валюти • масовий вивіз національного капіталу за кордон • зменшення реальної вартості державних доходів • зниження економічної активності суб'єктів господарювання і відхід від оподаткування • знецінення фінансових активів з фіксованою вартістю і амортизаційних фондів, що ускладнює відтворю-вальний процес • спекуляції на валютних ринках • активізація тіньового сектора економіки • дезорганізація зовнішньоекономічних зв'язків та відносин

Рис. 5.7. Наслідки впливу інфляції для суспільства.

1. Державне регулювання інфляції.

Антиінфляційна політика – комплекс заходів держави по боротьбі з інфляцією, що спрямовані на забезпечення стійкості грошей.

Існують два основні напрями боротьби з інфляцією:

1. Антиінфляційна стратегія, яка охоплює комплекс заходів, спрямованих на усунення причин і механізмів інфляції в довгостроковому періоді, а саме:

- ✓ погашення інфляційних очікувань через проведення урядом чіткої послідовної антиінфляційної політики;
- ✓ введення жорстких лімітів на щорічний приріст грошової маси;
- ✓ скорочення бюджетного дефіциту за рахунок підвищення податків, але переважно за рахунок зниження державних витрат;
- ✓ послаблення впливу на національну економіку зовнішніх інфляційних імпульсів;
- ✓ підвищення курсу валюти.

До практичних заходів держави, які могли б зменшити негативний вплив інфляції на економіку, варто віднести:

- перехід до ресурсозберігаючих технологій
- оптимізація структури суспільного виробництва
- раціоналізація інвестиційної політики
- конверсія військового виробництва (перепрофілювання підприємств військово-промислового комплексу (ВПК), виробничих потужностей або невиробничих об'єктів, які за своїм цільовим призначенням були спроектовані та побудовані, оснащені спеціалізованим устаткуванням, технологіями, кадрами для виробництва, обслуговування чи експлуатації лише військової техніки)
- зменшення управлінських структур.

2. Антиінфляційна тактика, яка приносить результати у короткостроковому періоді і носить надзвичайний характер:

- ✓ приватизація державних підприємств (для збільшення надходжень до державного бюджету);
- ✓ підвищення процентних ставок по внесках тощо.

Виділяють такі види антиінфляційної політики:

– **дефляційна політика** – заходи уряду з регулювання попиту на гроші для зниження темпів інфляції на основі штучного вилучення з обігу частини надлишкової грошової маси за допомогою скорочення державних витрат, посилення податкового преса, проведення кредитної рестрикції, випуску державних цінних паперів, лімітування випуску готівки;

– **політика доходів**, здебільшого полягає в «заморожуванні» зарплати і цін на певному рівні або встановленні темпів їхнього зростання в певних межах, жорсткої антимонопольної політики.

Таблиця 5.1.

Антиінфляційна політика

<i>Дефляційна політика</i>	<i>Політика доходів</i>
Включає ряд методів обмеження платоспроможного попиту через фіскально-бюджетний і кредитно-грошовий механізми	Передбачає державний контроль над заробітною платою та цінами

<ul style="list-style-type: none"> – скорочення державних витрат; – посилення податкового тиску; – випуск державних цінних паперів; – кредитна рестрикція; – лімітування випуску готівки 	<ul style="list-style-type: none"> – фіксація заробітної плати; – фіксація цін на товари та послуги; – встановлення темпів росту заробітної плати та цін у певних межах проведення жорсткої антимонопольної політики
---	---

Частіше має місце поєднання декількох видів заходів держави по боротьбі з інфляцією.

Коли інфляція не перевищує 20-30% на рік, може проводитись **адаптивна антиінфляційна політика**, яка включає:

- поступове обмеження грошового пропонування,
- індексацію грошових доходів,
- стабілізацію інфляційних очікувань,
- регулювання цін і доходів,
- укладання довгострокових угод між підприємцями і профспілками про співвідношення темпів зростання цін і номінальної зарплати.

Існує точка зору, яка вбачає в інфляції чисте зло для економіки, тому її прихильники вважають, що потрібно проводити активну боротьбу з інфляцією, жертвуючи навіть падінням обсягу виробництва.

Активна антиінфляційна політика передбачає:

- різке (шокове) скорочення пропонування грошей шляхом контролю за грошовою емісією,
- заборону емісійного фінансування державного бюджету,
- проведення грошової реформи конфіскаційного типу.

Крім того, в антиінфляційній політиці потрібно враховувати вид інфляції.

У фінансово-економічних розрахунках, пов'язаних із інвестиційною діяльністю, інфляція оцінюється та враховується у таких випадках:

- при коригуванні нарощеної вартості грошей;
- при формуванні ставки відсотка (з урахуванням інфляції), яка буде використовуватись для нарощування та дисконтування;
- при прогнозуванні рівня доходів від інвестицій із урахуванням темпів інфляції.

При оцінці інфляції використовують два основних показники:

- *темп інфляції (Ti)*, який характеризує приріст середнього рівня цін в аналізованому періоді та виражається десятковим дробом. *Темп інфляції визначають за формулою:*

$$\text{Темп інфляції} = \frac{P_t - P_{t-1}}{P_{t-1}} \times 100\%, \quad (5.1.)$$

де: P_t - рівень цін у поточному періоді;

P_{t-1} - рівень цін у попередньому періоді.

- *індекс інфляції (Ii)*, який дорівнює $1+T_i$.

Крім того, здійснення аналізу впливу інфляції на показники ефективності інвестиційних проектів зумовлює використання при цьому таких понять як номінальна сума грошових коштів та реальна сума грошових коштів.

Номінальна сума грошових коштів не враховує зміни купівельної спроможності грошей внаслідок інфляції.

Реальна сума грошових коштів – це суми грошових коштів з урахуванням зміни їх купівельної спроможності внаслідок інфляції.

При опрацюванні теоретичного матеріалу, слід зрозуміти, що **грошові реформи** – це засновані на теорії грошових відносин перетворення (повні або часткові) грошової системи, проведені державою для її оздоровлення або вдосконалення механізму регулювання грошового обороту стосовно нових соціально-економічних умов, або одне й інше одночасно. Щоб грошова реформа була успішною, повинні існувати або повинні бути створені економічні передумови / умови для її проведення.

До економічних передумов проведення грошової реформи відносять:

- ✓ нагромадження золотовалютних резервів, необхідних для підтримки стійкості курсу національної валюти;
- ✓ бездефіцитний бюджет або стійка тенденція до зменшення розміру дефіциту;
- ✓ активне сальдо платіжного балансу за певний період часу;
- ✓ зростання обсягів виробництва або стійка тенденція до зниження темпів спаду виробництва.

Рис. 5.8. Види грошових реформ

Повні / структурні реформи – це створення нової грошової системи, передбачають не лише впровадження в обіг нової грошової одиниці, а й структурну перебудову, в економіці, державних фінансах, банківській і валютній системах.

Часткові реформи – реформи, які припускають перетворення окремих елементів грошової системи.

Формальні реформи, за яких купюри старого зразка міняють на купюри нового зразка в пропорції 1:1 з одночасним або ж поступовим виведенням старих купюр з обігу.

Деномінаційні реформи - здійснюється деномінація грошей у бік збільшення грошової одиниці (масштабу цін).

Конфіскаційні реформи - співвідношення обміну грошей диференціюється залежно від суми запасу грошей, форми їх зберігання та статусу власника.

Неконфіскаційні реформи - зміна запасів грошей, доходів і цін для всіх економічних суб'єктів здійснюється за єдиним співвідношенням.

Одномоментні реформи - введення нових грошей в обіг здійснюється за короткий строк (7-15 днів).

Реформи паралельного типу - випуск в оборот нових грошових знаків здійснюється поступово і вони функціонують в обігу паралельно зі старими купюрами.

Рис. 5.9. Методи проведення грошових реформ

Українська економіка в результаті війни, яку розпочала РФ, зазнала серйозних інфляційних процесів.

За даними Національного банку України, в 2022 році річний рівень інфляції встановив 26,0 відсотка.

Обсяг грошової маси в Україні за грудень 2022 року зріс на 5,5% до 2507 млрд гривень. За весь рік грошова маса зросла на 21,0% (на 435 млрд гривень).

Обсяг у національній валюті зріс на 17,5% (на 279 млрд гривень) до 1 875 млрд гривень, в іноземній — на 32,9% (на 156 млрд гривень) до 632 млрд гривень. При цьому обсяг готівки поза банками зріс на 14,6% (на 85 млрд гривень) до 666 млрд гривень.

В 2022 році Нацбанк викупив внаслідок проведеної емісії гривні облігації внутрішньої державної позики (ОВДП) на 400 млрд гривень. Цей обсяг можна порівняти з фінансовою допомогою Україні від США (450 млрд гривень).

ВВП 2022 року скоротився на 30,4%. Раніше максимальне падіння економіки було в 1994 році – 22,9%.

Велику роль у стабілізації економіки та грошової і фінансової системи України відіграла фінансова допомога західних партнерів.

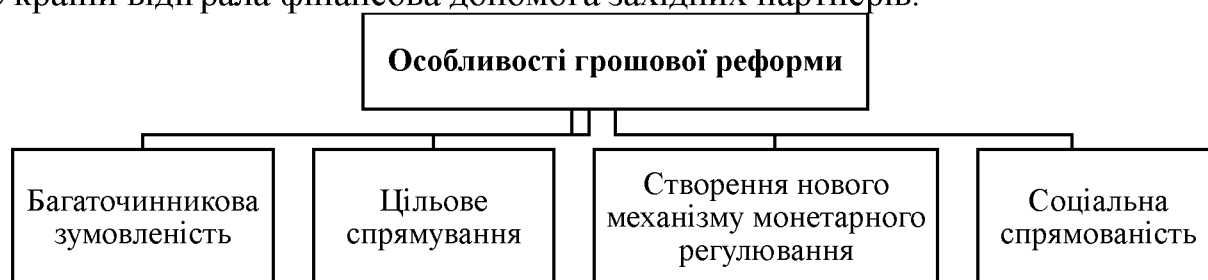

Рис. 5.10. Особливості грошової реформи в Україні

Етапи проведення реформи в Україні		
I етап 01.92р. -11.92р.	II етап 11.92р.-08.96р.	III етап 09.1996р.
У готівковий обіг випущено купонокарбованець і законодавчо забезпечено його функціонування	Український купонокарбованець визнано тирчасовою національною валютою і створено економічні та фінансові передумови її функціонування	Завдяки подоланню гіперінфляції, трансформації економіки, запровадженню в практику інструментів монетарного регулювання грошова реформа завершилась введенням в обіг постійної грошової одиниці - гривні

Рис. 5.11. Етапи проведення реформи в Україні

Питання для самоконтролю знань до теми 5.

1. Поняття інфляції, її основні форми прояву та закономірності.
2. Види інфляції: повзуча, галопуюча, гіперінфляція.
3. Характеристика основних причин інфляції.
4. Порівняння інфляції попиту та інфляції витрат.
5. Стадії розвитку інфляції
6. Поняття дефляції і дезінфляції.
7. Поняття стагфляції.
8. Зовнішні причини інфляції
9. Внутрішні причини.
10. Форми прояву інфляції .
11. Грошові реформи: поняття, цілі та види грошових реформ.
12. Основні способи проведення грошових реформ.
13. Повні і часткові реформи.
14. Поняття антиінфляційної політики держави.
15. Напрями подолання інфляції витрат.
16. Способи подолання соціальних наслідків інфляції.
17. Особливості розвитку інфляційних процесів в Україні.
18. Антиінфляційна політика Національного банку України.
19. Основні аспекти фінансової стабілізації.
20. Механізм реалізації грошової реформи в Україні.

21. Нормативно-правові акти проведення грошової реформи України.
22. Основні фактори, які визначили необхідність проведення грошової реформи.
23. Етапи грошової реформи та її наслідки для грошової системи і економіки України.

ЗМІСТОВИЙ МОДУЛЬ 2. ВАЛЮТНО-КРЕДИТНІ ВІДНОСИНИ

ТЕМА 6. НЕОБХІДНІСТЬ І СУТНІСТЬ КРЕДИТУ

Ключові слова і терміни: кредит, кредитор, позичальник, капіталотворча теорія кредиту, натуралістична теорія кредиту, строкові кредити, споживчий кредит, іпотечний кредит, державний кредит, міжнародний кредит.

Література:

Базова: [1, 3, 4, 6]

Допоміжна: [2, 5, 8, 13, 43, 44, 46]

Інформаційні ресурси: [5, 7, 9, 12, 16]

Короткий теоретичний опис теми.

Необхідність кредиту спочатку пов'язувалася зі сферою обміну, але надалі необхідність у ньому була викликана не тільки потребами обміну, а й потребами виробництва і споживання у сфері виробництва.

Необхідність у кредиті була обумовлена дією факторів:

- для організації нового бізнесу, в низці випадків власних коштів у підприємця могло виявитися недостатньо;
- у функціонуючих господарських одиниць потреба в кредиті пов'язана з необхідністю підтримувати безперервність відтворювального процесу за тимчасової недостатності власних коштів.

Економічною основою кредиту є закономірності кругообігу капіталу.

Але для того, щоб кредит став об'єктивною реальністю, потрібні відповідні умови (передумови):

- наявність довіри між суб'єктами кредитних відносин;
- повинна бути взаємна зацікавленість сторін;
- юридична самостійність для суб'єкта господарювання та дієздатність для фізичної особи, що вступили в кредитні відносини;
- наявність регулярних доходів у позичальника, які забезпечують джерела повернення кредиту кредиту;
- для юридичних осіб необхідною умовою є його діяльність на принципах комерційного розрахунку і господарського розрахунку.

Виходячи із вищесказаного, можна зробити висновок, що необхідність кредиту зумовлена існуванням товарно-грошових відносин, а його передумовою є наявність поточних або майбутніх доходів у позичальника.

Для того, щоб розкрити сутність кредиту, необхідно охарактеризувати ті глибинні процеси, які розкривають його зміст як особливої економічної категорії.

Процеси, які розкривають зміст кредиту як особливої економічної категорії:

- при кредиті виникають відносини між учасниками кредитної угоди, вони носять суспільний характер;
- такі відносини мають економічну природу;
- економічні відносини виникають стосовно руху вартості у товарній і грошовій формі;
- вартість є тимчасово вільною, тому вона може передаватися одним суб'єктом ринку іншому тільки на зворотній основі.

Кредит (лат. «creditum» — позичка, борг; «credo» – вірити) — це суспільні відносини, що виникають між економічними суб'єктами у зв'язку з передачею один одному в тимчасове користування вільних коштів (вартості) на засадах зворотності, платності та добровільності.

Економічні відносини між кредитором і позичальником виникають під час одержання кредиту, користування ним та його поверненням. Сторони, які беруть участь у цих економічних відносинах, називаються їхніми **суб'єктами (кредитори і позичальники)**, а грошові чи товарні матеріальні цінності або виконані роботи та надані послуги, щодо яких укладається кредитний договір, є **об'єктом кредиту**.

Кредитори – це учасники кредитних відносин, які мають у своїй власності вільні кошти і передають їх у тимчасове користування іншим суб'єктам.

Кредиторами можуть бути: фізичні особи; юридичні особи (підприємства, організації, установи); держава; банки.

Позичальники – це учасники кредитних відносин, які мають потребу в додаткових коштах і одержують їх у позику від кредиторів. *Позичальниками можуть бути* всі ті особи, що й кредиторами.

У кредитних угодах між кредиторами і позичальниками є тісний взаємозв'язок:

- кредитор не може існувати без позичальника;
- завдяки кредитній угоді кредитор і позичальник мають можливість реалізувати свої економічні інтереси.

Об'єкт кредиту – це тимчасово вільна вартість. На основі руху кредиту виникають економічні відносини між кредитором і позичальником. У кредитних угодах кредитори і позичальники можуть мінятися місцями.

Отже, **суть кредиту** полягає в тому, що це рух вартості на засадах поверненості в інтересах реалізації суспільних потреб.

Кредитні відносини виникають з приводу перерозподілу позиченої вартості на засадах повернення.

Позичена вартість є реальною (у грошовій або товарній формі) й фактично переданою кредитором позичальнику. Така передача оформлюється відповідною угодою з дотриманням вимог чинного законодавства і називається позичкою.

Основні ознаки кредитних відносин:

- економічна самостійність кредиторів і позичальників;
- добровільність та рівноправність;

- не змінюють власника позиченої вартості, з приводу якої вони виникають;
- виникають у зв'язку з рухом вартості (грошей чи матеріальних цінностей);
- нееквівалентність - переміщення позиченої вартості не супроводжується зустрічним рухом відповідного еквіваленту;
- платність - позичальник повертає кредитору більшу масу вартості, ніж одержує від нього.

Таблиця 6.1.

Відмінності кредиту від інших економічних категорій

Ознака	Назва економічної категорії	
	Гроші	Кредит
Суб'єкти економ. відносин	Продавець-покупець	Кредитор-позичальник
Характер руху вартості	Зустрічне, еквівалентне переміщення двох різних форм вартості товарної та грошової	Нееквівалентне переміщення вартості у грошовій або в товарній формах
Призначення в процесі суспільного відтворення	Забезпечити реалізацію споживної вартості та довести її до споживача	Задовольнити потреби у додаткових коштах одних суб'єктів та сприяти вигідному розміщенню вільних коштів - для інших
Сфера використання	Обслуговують реалізацію ВВП (крім бартеру)	Обслуговує рух частини ВВП у процесі відтворення
Власник вартості	Право власності на гроші переходить від платника до одержувача	Власником завжди залишається кредитор
Ознака	Фінанси	Кредит
Механізм формування	Формуються в процесі розподілу ВВП	Формується в процесі перерозподілу ВВП
Характер руху вартості	Пов'язаний зі зміною власності, не є зворотним і платним	Вартість передається на умовах строковості, поверненості та платності

Спільні риси кредиту з іншими економічними категоріями:

- вони всі є вартісними категоріями;
- гроші як засіб платежу з'явилися на ґрунті кредитних відносин;
- кредит у функції перерозподілу вартості обслуговує рух капіталу, сприяє формуванню фінансових ресурсів, розвитку торгівлі;
- завдяки розвитку кредиту гроші набувають статусу капіталу.

Доцільним є розгляд основних теоретичних концепцій кредиту, а саме натуралістичної та капіталотворчої теорій кредиту (таблиця 6.2.).

Таблиця 6.2.

Теоретичні концепції кредиту

Теорії кредиту	Сутність теорії	Основоположники	Основні постулати
Натуралістична	Трактує кредит як спосіб перерозподілу капіталів	А.Сміт, Д.Рікардо, Дж.Міль – трактували кредит як засіб перерозподілу матеріальних цінностей у натуральній формі,	- об'єктом кредиту є тимчасово вільний капітал у натурально-речовій формі;

		не визнаючи ролі банків у створенні кредиту. Вони обґрунтували ряд положень щодо кредиту: - кредит не створює реального капіталу; - кредит залежить від виробництва; - кредит залежить від позичкового проценту, від коливань і динаміки прибутку	- кредит – це форма руху матеріальних благ, а тому його роль полягає у перерозподілі цих благ у суспільстві; - банки є лише посередниками при наданні кредиту; - пасивні операції банків є первинними порівняно з активними
Капіталотворча	Виходить з того, що кредит створює капітал і є двигуном розширеного відтворення капіталу	<i>Дж.Ло</i> – поняття кредиту поєднував з грошима і багатством. Кредит може створювати багатство і капітал, а банки є творцями капіталу. <i>Й.Шумпетер, Д.Ган</i> – вважали, що кредит може бути безмежним, а тому безмежні капітал і депозити, які він створює. <i>Дж.Кейнс</i> – обґрунтував принципи кредитного регулювання економіки через зниження норми позичкового проценту і розширення інвестицій, що в кінцевому підсумку зменшить безробіття.	- кредит, як і гроші є безпосередньо капіталом, багатством, а тому розширення меж кредиту означає нагромадження капіталу; - банки – це не посередники в кредиті, а творці капіталу; активні операції банків є первинними щодо пасивних

Особливістю кредиту як економічної категорії є **стадія руху кредиту**:

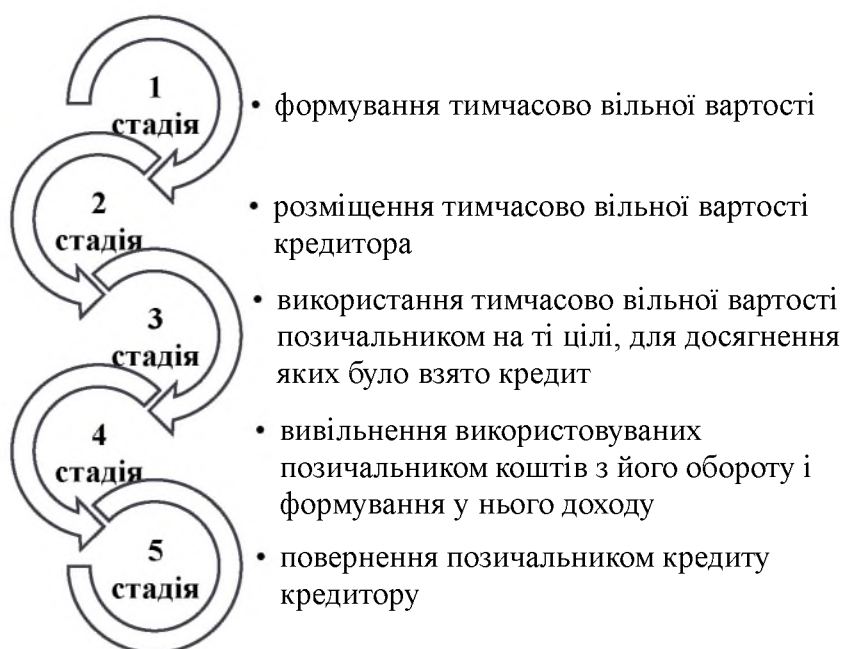

Рис. 6.1. Стадії руху кредиту.

Економічні межі кредиту – це рівень розвитку кредитних відносин, за якого попит і пропозиція на кредит балансуються зі збереженням стабільної та доступної процентної ставки для позичальників, які нормально працюють.

Мікроекономічні межі кредиту визначають обсяги попиту на кредит окремих позичальників під впливом:

- динаміки ринкової ставки процента;
- характеру коливання потреби позичальника в основному та оборотному капіталі;
- стану забезпечення позичальника власним капіталом та ефективності його використання;
- ефективності та окупності проектів, на реалізацію яких позичаються кошти.

Мікроекономічні межі кредиту можуть порушуватися, коли обсяг позичок перевищує попит на кредит у позичальників через:

- лібералізацію умов кредитування та недотримання його принципів;
- використання незабезпечених векселів та наявність простроченої заборгованості;
- несвоєчасні розрахунки з бюджетом, фондами, із заробітної плати;
- надмірне залучення коштів через облігаційні та вексельні позики.

Закономірності руху кредиту забезпечуються при дотриманні **принципів кредитування** – це вихідні положення, на яких будуються кредитні взаємовідносини між кредитором і позичальником:

- цілеспрямованість кредитних вкладень: обидва суб'єкти кредитних відносин повинні знати цільове призначення кредиту;

- принцип терміновості кредиту: кредит надається на певний термін. В основі певного терміну кредитування лежить певний термін появи джерела для погашення заборгованості за кредитом;

- принцип зворотності: наданий позичальникові кредит повинен бути повернений кредитору;

- принцип платності кредиту означає, що відносини між кредитором і позичальником здійснюються на платній основі;

- принцип забезпеченості – це вторинне джерело погашення заборгованості за кредитом, якщо виникла прострочена заборгованість за позику. Забезпеченням можуть виступати:

- застава – рухоме, нерухоме майно, майнові права тощо;
- порука;
- страхування;

- диференційованість кредитних відносин банку з позичальником передбачає різновид умови кредитних угод на залежність від надійності кредитного партнера.

Результатом відсутності єдиної методологічної основи аналізу є поява великої кількості функцій, які виділяються різними економістами:

- акумуляція тимчасово вільних коштів;
- розподіл акумульованих коштів між галузями, підприємствами і населенням;

- регулювання грошового обігу шляхом заміни реальних грошей кредитними операціями;
- економія витрат виробництва;
- опосередкування кругообігу фондів тощо.

Традиційно виділяють такі функції кредиту:

- перерозподільну;
- грошову (емісійну);
- контрольну (стимулювальну).

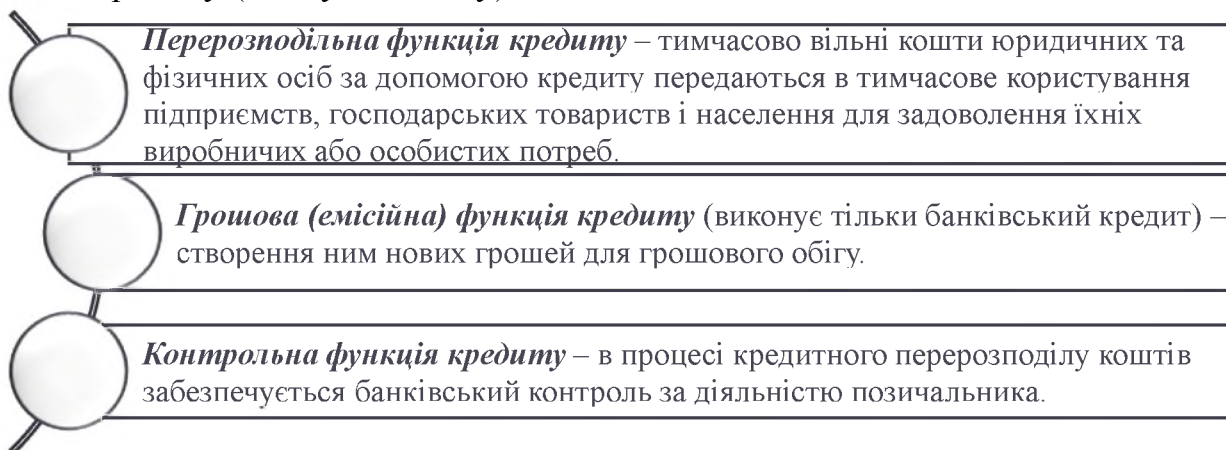

Рис. 6.2. Функції кредиту.

Зворотність кредиту дає змогу не тільки виявити порушення процесу виробництва чи реалізації продукції, а й зацікавлює підприємства, суб'єктів господарювання не допускати їх, оскільки такі порушення призводять до виплат «зайвих» відсотків банку, до обмеження або повного припинення видачі кредитів. Свої функції кредит може успішно виконувати лише в умовах розвиненої ринкової економіки, коли сутність кредиту і закономірності його руху можуть проявитись найбільш повно.

Питання для самоконтролю знань до теми 6.

1. Суть кредиту як економічної категорії.
2. Характеристика основних форм кредиту: товарна і грошова форми кредиту.
3. Зміст та особливості основних видів кредиту.
4. Суб'єкти та об'єкти кредитних відносин, особливості їх взаємодії.
5. Закономірності руху кредиту: поверненість та збереження позиченої вартості позичальником.
6. Функції кредиту.
7. Форми кредиту.
8. Види кредитів.
9. Фактори впливу на розмір процентної ставки за кредитом.
10. Стадії руху кредиту.
11. Суб'єкти кредитних відносин.

ТЕМА 7. КРЕДИТ У РИНКОВІЙ ЕКОНОМІЦІ

Ключові слова і терміни: кредитні відносини, кредитор, позичальник, стадії руху кредиту, позичковий капітал, суспільні відносини.

Література:

Базова: [2, 3, 5, 7]

Допоміжна: [2, 5, 8, 12, 18, 20, 21, 22]

Інформаційні ресурси: [5, 7, 9, 12, 16]

Короткий теоретичний опис теми.

У теоретичному плані класифікація форм і видів кредиту спрощує розуміння взаємозв'язку між окремими проявами кредиту.

Форма – це найбільш загальний прояв певного предмета чи явища, який хоч і пов'язаний з внутрішньою їх сутністю, але не розкриває її. Форма кредиту синтезує зміст та організацію кредитних відносин.

Форма кредиту визначається за такими функціональними ознаками:

- характер кредитних відносин;
- склад учасників (суб'єктів) кредитної операції;
- об'єкт і сфера кредитування.

Залежно від руху позикової вартості існують дві основні форми кредиту: **товарна і грошова**. У **товарній формі** виникають кредитні відносини між продавцями і покупцями, коли останні одержують товари чи послуги з відстрочкою платежу. Прикладом такої форми є комерційний кредит. Переважна частина кредиту надається і погашається в **грошовій формі**. Грошовий кредит виступає, передусім, як банківський кредит.

Вид кредиту – це підрозділ, який об'єднує низку предметів, явищ за спільними ознаками і входить до складу загального явища. Вид розкриває сутність кредиту. Виходячи з цього, розрізняють **види кредитів за різними ознаками**.

В умовах розвиненої ринкової економіки основними видами кредиту, які придбали широке застосування в економічній практиці, є **міжгосподарський, банківський, державний, споживчий (особистий, приватний), міжнародний**.

Міжгосподарський кредит характеризує такі кредитні відносини, які виникають між суб'єктами господарювання.

Його різновидами є **комерційний та лізинговий кредит**.

✓ **Комерційний кредит** – це кредитні відносини, що виникають між суб'єктами господарювання щодо відстрочки платежу за поставлені товари, виконані роботи або надані послуги.

Відмінними характеристиками комерційного кредиту є:

- товарна форма надання;
- обидва суб'єкти кредитних відносин – суб'єкти господарювання;

- можливий тільки між суб'єктами господарювання, що мають ділові зв'язки між собою;
- він має строгу спрямованість руху, надається постачальником покупцеві;
- функціонує поза банківською системою і являє собою неорганізовану форму кредитних відносин;
- межі комерційного кредиту визначаються розмірами тимчасово вільних коштів, що вивільнюються у постачальників або наявністю права у них на отримання банківського кредиту;
- інструментом комерційного кредиту виступає вексель.

Комерційний кредит виконує важливу економічну роль, оскільки:

- сприяє врегулюванню платіжних утруднень;
- сприяє взаємному контролю виконання договірних зобов'язань між постачальником і покупцем;
- прискорює реалізацію товарів;
- забезпечує безперервність відтворювального процесу;
- прискорює оборотність коштів у господарстві.

✓ ***Лізинговий кредит*** – це відносини між юридично самостійними особами щодо передачі в лізинг основних засобів виробництва або товарів у тривале користування, а також щодо фінансування, придбання рухомого і нерухомого майна, що орендується. Лізинг є формою майнового (товарного) кредиту.

Об'єктом лізингу може виступати майно, що належать до основних фондів, не заборонене до вільного обігу на ринку і щодо якого немає обмежень для передачі його в лізинг.

Суб'єктами лізингу виступають:

Лізингодавець – юридична особа, яка передає за договором лізингу об'єкт лізингу.

Лізингоодержувач – суб'єкт господарювання, який одержує об'єкт лізингу у тимчасове володіння та користування за договором лізингу.

Виробник – підприємства, організації та інші суб'єкти господарювання, які здійснюють виробництво майна, переданого в лізинг.

Лізингодавець, лізингоодержувач, виробники (постачальники) – це прямі суб'єкти лізингової угоди.

За прямого лізингу власник майна (постачальник, виробник) самостійно, без посередників, здає об'єкт у лізинг (двостороння угода).

Непрямими учасниками угоди можуть бути банки, що кредитують лізингодавця і виступають гарантами угод, страхові компанії, брокерські та інші посередницькі фірми.

Сутність операції зворотного лізингу в тому, що власник майна продає його лізинговій компанії, а потім бере його в лізинг, тобто перетворюється на лізингоотримувача.

Залежно від порядку внесення вартості орендованого майна у вартість знову виготовленого продукту розрізняють ***оперативний та фінансовий лізинговий кредит***.

Оперативний лізинговий кредит пов'язаний з орендою майна на строк, менше повного терміну його амортизації. Через це він може надаватися на умовах:

- ✓ після закінчення терміну лізингового договору майно повертається орендодавцю;
- ✓ переукладається договір на новий термін;
- ✓ орендоване майно викупується за залишковою вартістю.

Характерні риси оперативного лізингу:

- лізингодавець здає предмет лізингу у тимчасове користування кілька разів, зазвичай різним користувачам, щоб компенсувати свої витрати з придбання та утримання предмета оренди;
- договір укладається на строк менше економічного (нормативного) терміну служби майна;
- після закінчення терміну дії договору лізингу і виплат за користування майном воно повертається лізингодавцю;
- ризик псування, втрати об'єкта, його швидкого морального старіння лежить на лізингодавцеві;
- лізингодавець набуває устаткування, ще не знаючи конкретного лізингоодержувача; об'єктом лізингу є найбільш сучасні та популярні машини, обладнання;
- лізингові компанії самі страхують майно, що здається в оренду, забезпечують його технічне обслуговування та ремонт.

Фінансовий лізинг передбачає, що лізингові платежі протягом договору лізингу відшкодують лізингодавцю повну (або велику – не менше 75 %) частину первісної (відновлювальної) вартості об'єкта лізингу.

Основні риси фінансового лізингу:

- наявність кількох учасників
- термін лізингу більш тривалий і збігається із терміном повної амортизації об'єкта лізингу;
- передане лізингодавцю майно є власністю лізингодавця протягом усього терміну дії договору;
- продаж лізингоодержувачу лізингового майна обумовлюється лізинговою угодою.
- викупує обладнання за залишковою вартістю, але за домовленістю сторін воно може бути повернуто або можливе укладення нової угоди вторинного лізингу (лізинг за залишковою вартістю);
- повний набір операцій зі страхування, технічного обслуговування і ремонту покладається зазвичай на користувача лізингового майна.
- Переваги лізингу для виробника (постачальника):
- отримує можливість прискореної реалізації продукції, доведення її до споживача, отримання платежу;

- у кредитора (лізингової фірми) з'являється джерело доходів у вигляді лізингового платежу, сум від продажу лізингоодержувачу майна і різних комісійних винагород за послуги;
- лізингодавець зазвичай застрахований від ризику;
- для погашення зобов'язань він може повернути майно, віддати його в лізинг іншій особі або продати;
- йому гарантовано цілеспрямоване використання, як засобів фінансування, так і майна;
- не потрібно ніякого додаткової застави, крім орендованого активу.

Переваги лізингу для лізингоодержувача:

- * дає змогу уникати втрат, пов'язаних із моральним старінням машин, устаткування, використовувати новітні досягнення науково-технічного прогресу – як вітчизняного, так і зарубіжного;
- * зберігає (підтримує) ліквідність балансу. Якщо придбання машин, обладнання та іншого майна за рахунок банківського кредиту веде до зростання зобов'язань орендаря (зниження ліквідності), то при лізингу це практично виключається;
- * дає можливість укладення договору лізингу і за фінансових негараздів, оскільки розмір плати за лізинг відносно невеликий, порівняно з сумою всієї лізингової угоди;
- * ризик втрати або пошкодження майна, що орендується, лягає зазвичай на його власника, тобто лізингодавця;
- * обслуговування та ремонт обладнання (машин, механізмів) можуть здійснюватися також лізингодавцем;
- * дає змогу вести або збільшувати виробництво без попереднього накопичення капіталу;
- * дає можливість малим підприємствам використовувати дороге обладнання;
- * передбачає більш низькі витрати на здійснення угоди, порівняно з оформленням банківських позик, що має велике значення, особливо для невеликих позичальників;
- * гнучкий в оформленні угоди. Лізингові контракти можуть бути побудовані у такий спосіб, щоб врахувати всі умови як лізингоодержувача, так і лізингодавця.

Банківський кредит характеризує такі кредитні відносини, за яких кредитором виступає банк, а позичальниками можуть виступати суб'єкти господарської діяльності, фізичні особи, держава, банки та інші фінансово-кредитні інститути.

Банківський кредит надається і погашається у грошовій формі. Він може бути класифікований на підвиди за певними ознаками.

Рис. 7.2. Види банківського кредиту

Особливості банківського кредиту:

- банк оперує не стільки власним капіталом, як залученими ресурсами;
- банк позичає вільний капітал, розміщений суб'єктами господарювання на відповідних рахунках;
- банк позичає не просто грошові кошти, а кошти як капітал, що повинно налаштувати позичальника на прибуткове вкладення позичених засобів.

Банківський кредит виконує важливу економічну роль, оскільки:

- ✓ сприяє забезпеченню безперервності відтворювального процесу і його розширенню;
- ✓ забезпечує прискорення оборотності оборотних засобів;
- ✓ сприяє економії витрат обігу;
- ✓ використовується для вирішення важливих соціально-економічних завдань;
- ✓ сприяє зміцненню та розвитку зовнішньоекономічних відносин;
- ✓ забезпечує впровадження досягнень науки і техніки у виробництво.

Державний кредит являє собою систему кредитних відносин, одним із суб'єктів яких виступає держава в особі уряду або місцевих органів самоврядування.

Основними ознаками державного кредиту є:

- обов'язкова участь держави в особі органів виконавчої влади різних рівнів у кредитних відносинах;
- призначення державного кредиту полягає у задоволенні загальнодержавних потреб або потреб, які є пріоритетними у суспільстві;
- ресурси бюджету здебільшого виступають джерелом погашення державних позик, виплати відсотків за ними та надання позик;
- держава не ставить пріоритетною економічну вигоду, беручи участь у кредитних відносинах як позичальник або кредитор;
- наявність підвищеної небезпеки зловживань із боку державної влади у сфері кредитних відносин.

Рис. 7.3. Види державного кредиту.

Форми внутрішнього державного кредиту:

- ощадна справа;
- державні запозичення;
- гарантовані запозичення.

Ощадна справа – форма внутрішнього державного кредиту, ощадні установи виконують роль посередників, надаючи позики державі за рахунок позичкових коштів населення без повідомлення реальних власників про купівлю державних цінних паперів.

Умовною формою внутрішнього державного кредиту є *гарантовані запозичення*. За такої форми уряд виступає гарантом погашення запозичень та виплати відсотків за ними, які здійснені органами влади нижчого рівня або суб'єктами господарювання.

Основною формою державного кредиту є *державні запозичення*. Вони характеризуються тим, що тимчасово вільні кошти населення та суб'єктів господарювання залучаються шляхом випуску і реалізації державних цінних

паперів, оформлюються двома видами цінних паперів: казначейськими зобов'язаннями та державними облігаціями України.

Зовнішній державний кредит – це сукупність відносин, у яких держава виступає на світовому фінансовому ринку позичальником або кредитором.

Виділяють дві форми зовнішнього державного кредиту:

- державні запозичення;
- кредити міжнародних організацій та іноземних держав.

Державні запозичення являють собою державні боргові цінні папери, що розміщуються на міжнародних фондових ринках і підтверджують зобов'язання України відшкодувати пред'явникам цих облігацій їх номінальну вартість з виплатою доходу відповідно до умов випуску облігацій.

До *кредитів міжнародних організацій та іноземних держав* відносять позики Європейського банку реконструкції та розвитку, Міжнародного валютного фонду, Світового банку, іноземних держав.

Усі проєкти, на які надаються кредити цими організаціями, поділяються на:

- проєкти макроекономічної стабілізації;
- проєкти структурних перетворень у різних секторах економіки;
- інвестиційні проєкти;
- проєкти технічної допомоги.

На сьогодні в Україні державний кредит розвивається у площині відносин, коли держава є позичальником. Використання державою у своїй фінансовій політиці залучення коштів на кредитній основі зумовлює формування державного боргу та системи управління ним.

Економічна роль державного кредиту проявляється в такому:

- його використання сприяє зміцненню державних фінансів завдяки скороченню бюджетного дефіциту;
- сприяє вирішенню важливих соціально-економічних завдань;
- сприяє формуванню та розвитку фінансового ринку в країні;
- створює умови для використання ринкових методів та інструментів регулювання грошового обороту в країні;
- створює умови для беземісійного покриття дефіциту бюджету;
- є однією з форм грошових заощаджень населення і способом зниження їх інфляційного знецінення.

Споживчий кредит являє собою кредитні відносини для задоволення споживчих потреб населення. Кредитором можуть виступати як банки, так кредитні установи небанківського типу, а також юридичні та фізичні особи, тому він розподіляється на банківський і небанківський споживчий кредит.

Споживчий кредит може існувати в товарній, натуральній та грошовій формі.

Споживчий кредит може видаватися на всю вартість об'єкта, що кредитується, або тільки на частку. Погашатися споживчий кредит може одноразовим платежем або в розстрочку. Відсоток за споживчим кредитом може сплачуватися при наданні позики, при її погашенні або протягом дії кредитної угоди.

Споживчий кредит може бути цільовим та нецільовим.

За даними Мінфіну, найвідомішими різновидами споживчого кредитування в Україні можна назвати такі:

Автокредитування – це цільове кредитування фізичних осіб на довгострокових засадах для придбання автомобільного транспорту для власного використання.

Овердрафт для зарплатних карток – короткостроковий кредит, що належить до розряду нових банківських продуктів, які надаються клієнтам вітчизняними банками. Сутність овердрафту полягає в тому, що банк оплачує розрахункові документи клієнта на суму, яка перевищує кредитовий залишок на його рахунку, внаслідок чого утворюється дебетове сальдо, тобто оплата здійснюється за рахунок кредиту.

Переваги овердрафту для клієнтів:

- швидкість проведення платежів;
- надається без застави, тому відсутні витрати, пов'язані з оформленням заставного майна;
- не передбачає перевірки цільового використання, а отже, платежі можуть здійснюватися на власний розсуд позичальника;
- погашається автоматично за рахунок щоденних надходжень;
- у разі погашення овердрафту в день, коли виникла заборгованість, проценти за користування кредитними коштами не сплачуються взагалі;
- постійне і поновлюване джерело позикових коштів;
- автоматичне регулювання потреби в обігових коштах на рахунок підприємства.

Переваги овердрафту для банків:

- низькі адміністративно-управлінські витрати банку на оформлення і видачу позички;
- процентна ставка, зазвичай, вища, ніж за іншими кредитами;
- контроль за діяльністю клієнта полегшується тим, що більшість його платіжних операцій буде проходити за рахунком, відкритому у банку-кредиторі;
- можливість періодичного перегляду порядку надання послуг за овердрафтом чи розриву угоди з клієнтом у будь-який момент;
- крос-селенг, тобто банк, має можливість запропонувати інші свої послуги клієнту.

Карткові кредити – надаються фізичним особам з використанням кредитних карток, що мають певний ліміт і за використання коштів сплачується відсоток. Оформляючи кредитну карту, клієнт сплачує не тільки відсотки за використання позикових грошей, а й за випуск та обслуговування картки. Наприклад, у кредитках з пільговим періодом часто може бути встановлена щомісячна комісія за обслуговування картки.

Роль споживчого кредиту полягає у:

- сприяє більш повному задоволенню споживчих потреб населення;
- сприяє розвитку галузей, що виробляють предмети споживання;

- сприяє раціоналізації споживчого попиту населення;
- стимулює зацікавленість фізичних осіб у зростанні продуктивності праці, щоб отримувати більш високі доходи і швидше розрахуватися з кредитором;
- сприяє підвищенню платоспроможного попиту населення; полегшує процес реалізації продукції (предметів споживання).

Водночас дуже швидкий розвиток споживчого кредиту може мати і негативні наслідки:

- може спотворювати оцінку власних фінансових можливостей і викликати надалі проблеми з погашенням кредиту;
- його активний розвиток у грошовій формі може погіршити стан грошового обігу в країні (може стати інфляційним чинником);
- підвищує для позичальника вартість придбаних товарів.

Міжнародний кредит являє собою економічні відносини у сфері міжнародних кредитних зв'язків. Його суб'єкти ті самі, що і в національному кредиті: банки, підприємства, держава, населення, але кредитор і позичальник належать до різних країн.

Залежно від кредитора міжнародний кредит ділиться на **фірмовий, банківський та урядовий**.

Рис. 3.4. Види міжнародного кредиту.

Значення міжнародного кредиту:

- сприяє скороченню витрат обігу у сфері міжнародних економічних відносин;
- сприяє розвитку національної економіки країн-кредиторів;
- сприяє розширенню взаємного зовнішньоекономічного обороту між країнами;
- сприяє зміцненню міжнародного економічного співробітництва;
- сприяє врегулюванню платіжного балансу країни;
- сприяє зміцненню державних фінансів країн-кредиторів і вирішенню важливих соціально-економічних завдань країн-кредиторів;
- прискорює процес реалізації товарів, розширює межі міжнародної торгівлі;

- забезпечує володіння найважливішими методами конкурентної боротьби на світовому ринку;
- сприяє становленню та розвитку молодих незалежних держав.

Водночас міжнародний кредит має негативні наслідки, оскільки:

- повернення кредиту – це перенесення прибутку з країни-позичальника в країну-кредитора;
- може зумовити політичну та економічну залежність країн одержувачів від країн-кредиторів, спровокувати насадження вигідного країні-кредитору економічного і політичного режиму;
- відволікає кошти із внутрішнього економічного обороту країни кредитора, що знижує її економічний потенціал.

Межі кредиту – це межа відносин щодо передачі вартості у тимчасове користування на умовах повернення і платності.

Кордон кредиту – це та гранична його величина, за межами якої він втрачає свою ефективність, а іноді і свої властивості.

Розрізняють кількісні та якісні межі кредиту.

Кількісні межі кредиту визначаються двома факторами:

- наявністю і розміром тимчасово вільної вартості у кредитора;
- рівнем кредитоспроможності позичальника, тобто рівнем його фінансових можливостей повернути кредит у встановлений строк у повному обсязі.

Водночас кредитор повинен враховувати джерела повернення кредиту позичальником, якими можуть бути:

- власні грошові кошти, які позичальник може отримати на власний поточний рахунок у банку;
- реалізація цінностей, переданих у забезпечення, або погашення кредиту замість позичальника гарантом, поручителем чи страховиком;
- отримання нового кредиту для погашення попереднього кредиту.

Якісні межі кредиту пов'язані з тим, що сума кредиту має відповідати потребам товарообігу в додатковій грошовій масі, тобто при наданні кредиту повинен дотримуватися закон грошового обігу.

Межі кредиту необхідно відрізнити від кордонів кредитування. Межі кредитування – це ті розміри кредиту, які не можна перевищувати, кредитуючи конкретного позичальника або групу позичальників. Межі кредитування встановлюються шляхом лімітів розмірів кредиту позичальникові, або лімітів кредиту підрозділу банку.

Дотримання цих кордонів дає змогу:

- запобігти необґрунтовані з погляду грошового обігу та економіки кредитні вкладення;
- запобігти структурним зрушенням в економіці;
- забезпечити своєчасне повернення позичок.

Порушення меж кредиту:

- перекредитування, так само як і недокредитування, має негативний вплив на процес суспільного відтворення і в кінцевому підсумку – до уповільнення темпів його зростання;

- негативно позначається на обсязі грошової маси, а, отже, і на стійкості грошового обігу.

Причинами порушення кордонів кредитування можуть бути:

- незбалансованість розвитку економіки, внаслідок чого зростає необґрунтований попит на кредит;
- погіршення фінансового становища підприємств і на цій основі погіршення їхньої платоспроможності, що призводить до додаткового попиту на кредит і виникнення простроченої позичкової заборгованості;
- криза економіки, внаслідок чого, з одного боку, збільшується попит на кредит, а з іншого боку, – збільшується ризик неповернення позики в строк;
- дефіцит бюджету, внаслідок чого зростає потреба у кредитній емісії;
- нерозвиненість ринку цінних паперів для регулювання грошового обороту і кредитних вкладень;
- надмірно високі процентні ставки за кредитами в умовах важкого економічного стану позичальника, що в низці випадків ускладнює своєчасну сплату відсотків і погашення суми основного боргу;
- видача кредиту некредитоспроможним позичальникам.

Межі кредиту можуть бути відновлені:

- шляхом проведення політики кредитної рестрикції;
- шляхом конверсії позичкової заборгованості, що полягає у зміні термінів і умов погашення кредиту;
- частковими методами оздоровлення кредитних відносин, спрямованих на усунення недоліків кредитного механізму. Кредитний механізм – це спосіб реалізації перерозподільної функції кредиту. Його елементами є: об'єкти кредитування; види позик; методи кредитування, порядок кредитування, банківський контроль при кредитуванні;
- шляхом проведення кредитної реформи.

Відсоток за кредит або позичковий відсоток означає плату позичальника в боргових (кредитних) відносинах за надані в позику гроші чи матеріальні цінності.

Відсоток належить до категорій товарного виробництва, який визначає сутність кредитних відносин. Величина норми відсотка відбиває економічні відносини між власником позичкового капіталу і підприємцем, який прибутково використовує у своєму обороті чужу власність, і являє собою ціну капіталу, який взятий у кредит.

Норма відсотка (Н) розраховується за формулою:

$$H = D / C \times 100\% \quad (7.1.)$$

де:

Н – норма позичкового відсотка;

Д – річний дохід на використаний позичковий капітал;

С – середня сума капіталу, наданого в кредит.

У ринковій економіці сутність *показника рівня відсотка* тлумачиться як кількісна характеристика плати за кредит, яка показує міру реалізації

власності у формі отриманого доходу від її реалізації. *Норма відсотка* – динамічна величина, яка залежить, насамперед, від середньої в цій країні норми прибутку, як міри прибутку в економіці.

Розмір відсоткової ставки на макrorівні залежить:

- від попиту та пропозиції, які склалися на кредитному ринку;
- стабільності грошового обороту в країні (рівня інфляції);
- рівня облікової ставки центрального банку.

Зазвичай, комерційні банки за основу позичкового відсотка вважають облікову ставку центрального банку з додаванням маржі.

Облікова ставка – ставка відсотка, під який центральний банк країни надає кредити комерційним банкам.

Облікова ставка (discount rate) – один із монетарних інструментів, за допомогою якого НБУ встановлює для банків та інших суб'єктів грошово-кредитного ринку орієнтир щодо вартості залучених та розміщених грошових коштів на відповідний період.

Маржа (від франц. marge – край) – відмінність між процентною ставкою за наданий банком кредит і ставкою, яку платить банк за куплені ресурси. Її розмір зазвичай не регламентується, але в певних ситуаціях НБУ може це робити, особливо коли кредити комерційними банками надаються за рахунок куплених ресурсів в Національному банку.

На мікрорівні на рівень процентної ставки впливають такі фактори:

- мета кредиту;
- розмір кредиту;
- термін використання кредиту;
- рівень ризику;
- валюта кредиту;
- інші фактори.

Розрізняють *номінальну і реальну процентну ставку*.

Номінальна процентна ставка – це ціна грошової позики, яка визначається як відношення річного доходу, отриманого на позичковий капітал, до суми кредиту без урахування впливу інфляції.

Реальна процентна ставка – це процентна ставка, очищена від інфляції.

Взаємозв'язок реальної, номінальної ставки та інфляції в загальному вигляді описується такою (наближеною) формулою:

$$in = ir - \pi \quad (7.2.)$$

де

in – номінальна процентна ставка;

ir – реальна процентна ставка;

π – очікуваний або планований рівень інфляції.

Питання для самоконтролю знань до теми 7.

1. Поняття та необхідність кредитної системи, основні підходи до її визначення.

2. Призначення та види фінансового посередництва в економіці.
3. Складові елементи кредитної системи та їх загальна характеристика.
4. Класифікація форм і видів кредиту.
5. Функціональні ознаки форм кредиту.
6. Поняття міжгосподарського кредиту, його різновиди.
7. Банківський кредит та його види.
8. Особливості банківського кредиту.
9. Економічна роль банківського кредиту.
10. Поняття та види державного кредиту.
11. Основні ознаки державного кредиту.
12. Види державного кредиту.
13. Форми внутрішнього державного кредиту.
14. Роль споживчого кредиту в суспільстві.
15. Міжнародний кредит та його види.
16. Значення міжнародного кредиту.
17. Межі кредиту та кордон кредиту.
18. Кількісні та якісні межі кредиту.
19. Порушення меж кредиту:
20. Причинами порушення кордонів кредитування.
21. Відновлення меж кредиту.
22. Відсоток за кредит або позичковий відсоток.
23. Суть норми відсотка.
24. Поняття облікової ставки.
25. Поняття маржі.

ТЕМА 8. ВАЛЮТНИЙ РИНОК. МІЖНАРОДНІ ВАЛЮТНО-КРЕДИТНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ФОРМИ ЇХНЬОГО СПІВРОБІТНИЦТВА З УКРАЇНОЮ

Ключові слова і терміни: валюта, національна валюта, іноземна валюта, колективна валюта, конвертованість, повна конвертованість, часткова конвертованість, валютний ринок, валютний курс, фіксований режим валютного курсу, режим плаваючого валютного курсу, валютна система.

Література:

Базова: [1, 2, 4, 6]

Допоміжна: [1, 3, 4, 5, 13, 29]

Інформаційні ресурси: [1, 5, 6, 7, 8, 9, 14, 16, 17]

Короткий теоретичний опис теми.

Валюта – це грошова одиниця, що використовується як світові гроші, тобто як міжнародна розрахункова одиниця, засіб обігу і платежу.

Рис. 8.1. Класифікація валют

Валютна система – це державно-правова форма організації міжнародних валютних відносин між державами.

Розрізняють світову, національну, регіональну валютні системи.

Світова валютна система є функціональною організацією валютних відносин на рівні міждержавних зв'язків.

Регіональна валютна система – договірно-правова форма організації валютних відносин між групами країн.

Національна валютна система – це складова грошових відносин окремої країни, функціонування якої регулюється національним законодавством з урахуванням норм міжнародного права.

Складовими національної валютної системи є:

- національна валюта – грошова одиниця держави;
- валютний паритет як основа валютного курсу;
- режим курсу національної валюти;
- організація валютного ринку;
- національні органи, що регулюють валютні відносини країни;
- умови обміну національної валюти на золото та інші валюти – конвертованість валюти.

До складу національної валютної системи входять відповідні інфраструктурні ланки – банківські та кредитно-фінансові установи, біржі, спеціальні органи валютного контролю, інші державні та приватні інститути.

Валютний ринок – система стійких економічних і організаційних відносин між учасниками міжнародних розрахунків з приводу валютних операцій, зовнішньої торгівлі, надання послуг, здійснення інвестицій та інших видів діяльності, які вимагають обміну і використання різних іноземних валют.

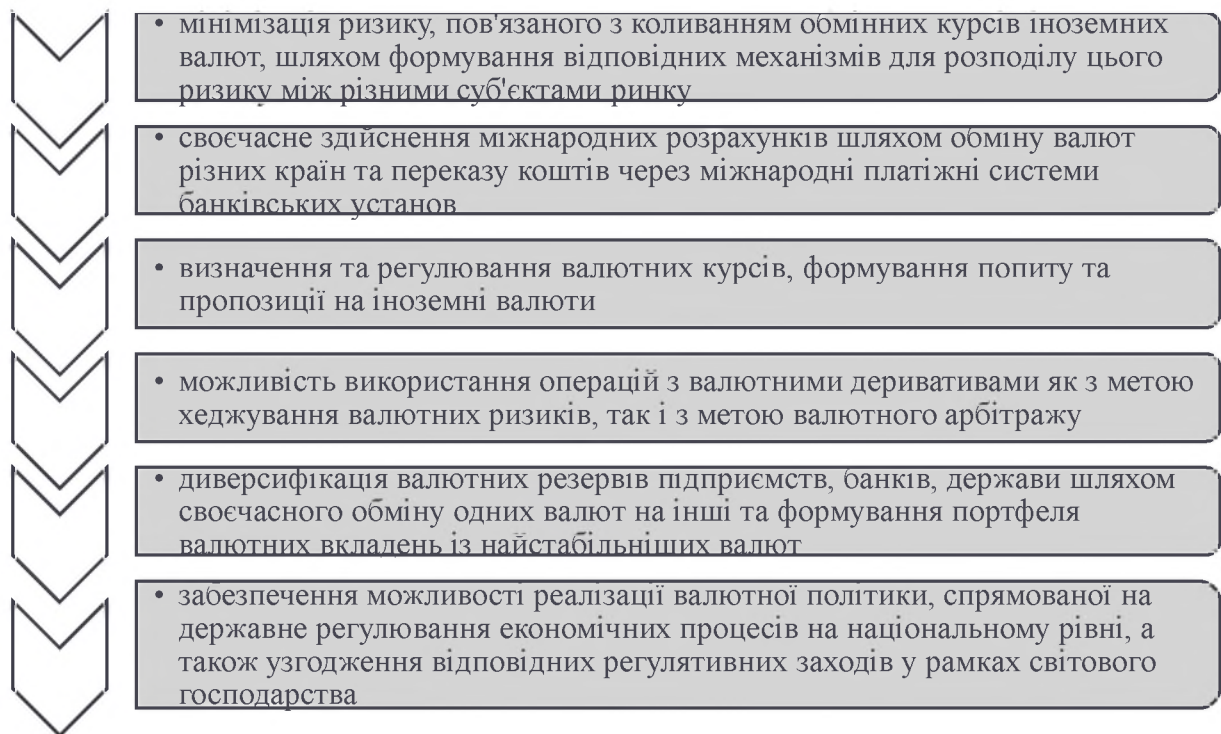

Рис. 8.2. Основні функції валютного ринку

В залежності від характеру купівлі-продажу валюти розрізняють конверсійний ринок та ринок валютних капіталів.

Класифікація валютних ринків залежно від рівня організації торгів:

- *Біржовий* – торгівля валютою здійснюється через валютні біржі на підставі попиту та пропозиції;
- *Позабіржовий* – торгівля валютою здійснюється через міжбанківський валютний ринок, на якому продавці та покупці валюти вступають у прями зв'язки між собою

Класифікація валютних ринків за сферою поширення:

- *Національний валютний ринок* – обмежуються економічним простором країни і регулюються її національним законодавством;
- *Міжнародні валютні ринки* – сформувались у країнах, в яких до мінімуму зведені обмеження на валютні операції; регулюються міждержавними угодами та розміщуються у містах з великою концентрацією транснаціональних банків, небанківських фінансових структур, комерційних компаній;
- *Світовий валютний ринок* – об'єднання окремих міжнародних ринків у єдину систему, що здатна функціонувати цілодобово.

Суб'єктами валютного ринку є учасники валютних операцій, покупці

- продавці валютних цінностей, а також суб'єкти, які здійснюють його регулювання: на наднаціональному рівні - Міжнародний валютний фонд, транснаціональні корпорації; на регіональному - Європейський центральний банк; на національному - органи державної влади, фінансові посередники, валютні біржі, суб'єкти господарювання, домогосподарства.

Склад учасників валютного ринку визначає його інституційну структуру.

З інституційного погляду **валютний ринок** - це сукупність комерційних банків, інвестиційних компаній, валютних бірж, брокерських контор, що реалізують угоди з купівлі-продажу іноземної валюти

Операції валютного ринку:

- *ринок конверсійних операцій* є ключовим елементом валютного ринку, на якому купівля-продаж здійснюється в традиційній формі, переважно на еквівалентних засадах шляхом обміну різних валют;
- *ринок депозитно-кредитних операцій* - це сектор валютного ринку, на якому купівля-продаж валюти має умовний характер, що проявляється в залученні банками інвалюти на депозитні вклади та в наданні інвалюти позичок;
- *касові операції* - це купівля-продаж валюти на умовах поставки її не пізніше другого робочого дня з дня укладання угоди за курсом, узгодженим у момент її підписання;
- *форвардні операції* - це купівля-продаж валюти між двома суб'єктами з наступним переданням її в обумовлений строк (1, 2, 3, 6, 12 місяців) і за курсом, визначеним у момент укладання контракту;
- *ф'ючерсні операції* - це зобов'язання двох контрагентів купити-продати певну суму валюти в певний час за курсом, встановленим в момент укладання угоди на валютній біржі;
- *опціонні операції* - це особлива угода, що надає одному з учасників право (але не обов'язок) купити-продати іншому певну суму валюти у встановлений строк і за узгодженим курсом;
- *валютний своп* - це комбінація двох конверсійних операцій з валютами на умовах спот і форвард, які здійснюються одночасно і розраховані на одну валюту;
- *валютний арбітраж* - це комбінація з кількох операцій з купівлі-продажу двох або більше валют за різними курсами з метою одержання додаткового доходу.

Стрижнем валютних операцій, що здійснюються на валютному ринку, є валютний курс, рівень якого постійно коливається під впливом попиту й пропозиції учасників цих операцій.

Валютний курс – це ціна грошової одиниці однієї країни, виражена в грошових одиницях іншої країни або міжнародним платіжним засобом (євро).

На основі валютного курсу зіставляються цінові структури окремих країн, розвиток їх продуктивних сил, темпів економічного зростання, а також торговельного і платіжного балансів. Зниження курсу національної грошової одиниці (девальвація) сприяє подорожчання імпорту та зростанню експорту, і навпаки – зростання курсу (ревальвація) призводить до здешевлення імпорту та падіння експорту.

Для різних видів конверсійних операцій можуть існувати різні види валютних курсів:

Валютний курс за безготівковими міжбанківськими угодами – формується в результаті міжбанківських угод з купівлі-продажу безготівкової

валюти на валютних ринках (для вільно конвертованих валют – на світових валютних ринках, для курсу долар/гривня – на українському міжбанківському ринку).

Обмінний курс валютних бірж. У тих країнах, де збереглися валютні біржі, через які проходить основний оборот конверсійних операцій, курс, що встановлюється на біржі, є основним курсом внутрішнього валютного ринку, а часто – й офіційним курсом.

Валютний курс готівкових угод – формується на основі попиту і пропозиції на ринку торгівлі готівкової валюти і може значно відрізнятись від безготівкового курсу міжбанківських угод.

При укладанні угод купівлі-продажу на валютному ринку використовуються такі види курсів:

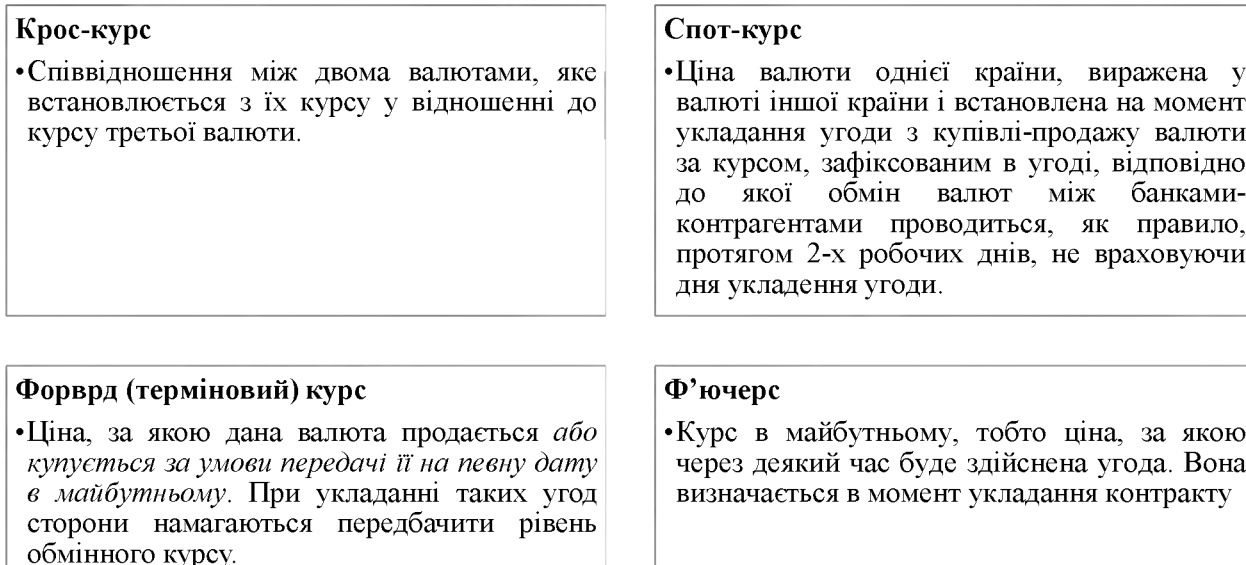

Рис. 8.3. Види курсів на валютному ринку.

На валютний курс впливають такі фактори, як зміни обсягів ВВП, стан платіжного балансу країни, рівень інфляції, внутрішня та зовнішня пропозиція грошей, відсоткові ставки, співвідношення попиту та пропозиції вільно конвертованої валюти, перспективи політичного розвитку тощо.

Котирування – це встановлення курсів іноземних валют у відповідності з практикою, щосклалась, і законодавчими нормами. У світовій практиці існує два методи котирування.

Рис. 8.4. Методи котирування валют

Міжнародні валютно-кредитні організації – це інститути, створені на основі міждержавних угод.

До міжнародних валютно-кредитних організацій належать:

- Міжнародний валютний фонд;
- Світовий банк;
- Європейський банк реконструкції та розвитку;
- Інші міжнародні фінансові організації.

Виникнення міжнародних валютно-кредитних організацій обумовлено:

розвитком глобалізації;
нестабільністю світових фінансових ринків.

Міжнародні валютно-кредитні організації дуже важливі для розвитку міжнародних фінансових відносин, що обумовлено:

- ✓ посиленням інтеграційних процесів, утворенням транснаціональних корпорацій і транснаціональних банків, які виходять за національні кордони;
- ✓ розвитком міждержавного регулювання світогосподарських зв'язків, зокрема міжнародних валютно-кредитних і фінансових відносин;
- ✓ необхідністю спільного вирішення проблем нестабільності світової економіки.

Основними цілями створення міжнародних валютно-кредитних організацій є:

- сприяння розвитку зовнішньої торгівлі та міжнародного та регіонального валютно-фінансового співробітництва;
- підтримання рівноваги платіжних балансів країн, які входять до них;
- регулювання курсів їхніх валют;
- надання кредитів цим країнам;
- гарантування приватних позик за кордоном.

Міжнародний валютний фонд

Міжнародний валютний фонд (МВФ) – міжнародна валютно-кредитна організація, має статус спеціалізованої установи ООН.

МВФ було створено 27 грудня 1945 р. після підписання 29-ма державами угоди, розробленої на Конференції ООН з валютно-фінансових питань 22 липня 1944 р. З 1947 р. фонд розпочав свою діяльність і став органічною частиною Бреттон-Вудської валютної системи.

МВФ є інституціональною основою сучасної світової валютної системи та створений з метою регулювання валютно-кредитних відносин країн-членів і надання їм допомоги при дефіциті платіжного балансу шляхом надання коротко- і середньострокових кредитів в іноземній валюті.

Штаб-квартира і правління МВФ знаходиться в м. Вашингтон, США, а його відділення – в Парижі.

До структури МВФ входять Рада керуючих, Тимчасовий комітет, Комітет з розвитку, Виконавча рада, директор-розпорядник.

Вищим керівним органом МВФ є Рада керуючих, що складається з представників країн-членів. У Раді керуючих кожна країна-член представлена керівником і його заступником. Переважно, це міністри фінансів або керівники центральних банків.

Офіційні цілі Міжнародного валютного фонду:

- сприяти міжнародному співробітництву у валютно-фінансовій сфері;
- сприяти розширенню і збалансованому зростанню міжнародної торгівлі в інтересах розвитку виробничих ресурсів, досягнення високого рівня зайнятості і реальних доходів у держав-членів;
- забезпечити стабільність валют, підтримувати упорядковані співвідношення валютної системи серед держав-членів і не допускати знецінення валют з метою отримання конкурентних переваг;
- надавати допомогу у створенні багатосторонньої системи розрахунків між державами-членами, а також в ліквідації валютних обмежень;
- тимчасово надавати державам-членам засоби в іноземній валюті, з метою виправлення порушення рівноваги їх платіжного балансу.

Завдання Міжнародного валютного фонду:

- ✓ сприяння розвитку міжнародної торгівлі і валютного співробітництва шляхом встановлення норм регулювання валютних курсів і контролю за їх дотриманням, підтримки стійкості валютних паритетів, розробки багатосторонньої системи платежів та усунення валютних обмежень;
- ✓ надання кредитних ресурсів своїм членам при валютних ускладненнях, пов'язаних із невірноваженістю платіжних балансів

Функції Міжнародного валютного фонду:

- сприяння міжнародній співпраці в грошовій політиці;
- розширення світової торгівлі;
- кредитування;
- стабілізація грошових обмінних курсів.

Україна стала членом МВФ у 1992 році відповідно до Закону України від 3.06.1992 № 2402-ХІІ "Про вступ України до Міжнародного валютного фонду, Міжнародного банку реконструкції та розвитку, Міжнародної фінансової корпорації, Міжнародної асоціації розвитку та Багатостороннього агентства по гарантіях інвестицій".

Голова Національного банку України – керуючий від України в Міжнародному валютному фонді (далі – МВФ). Від імені України він голосує за проекти резолюцій Ради керуючих МВФ – найвищого керівного органу організації – та бере участь у щорічних зборах керівних органів МВФ. Заступником керуючого є Міністр фінансів України.

Основні напрями співпраці України та Національного банку з МВФ:

- співпраця за програмами підтримки платіжного балансу (stand-by та механізм розширеного фінансування);
- щорічні консультації в межах статті IV Статей Угоди МВФ;
- технічна допомога;
- реалізація іншої діяльності в межах членства.

У зв'язку зі збройним нападом російської федерації на Україну наша держава звернулася до МВФ із проханням виділити Україні екстрену фінансову допомогу в розмірі 1,4 млрд дол. США через Інструмент прискороного фінансування (Rapid Financing Instrument, RFI). Виконавча рада МВФ 09.03.2022 ухвалила відповідне рішення.

Програма RFI спрямована на фінансування першочергових витрат та нагальних потреб платіжного балансу, що виникають у зв'язку з триваючим воєнним конфліктом, які, якщо їх не вирішити, призведуть до негайного та серйозного економічного зриву.

30.09.2022 Рада виконавчих директорів МВФ затвердила розширення інструментів антикризового фінансування (так зване антишокове продовольче вікно), що передбачає надання додаткової антикризової допомоги країнам, що потерпають від суттєвого дефіциту платіжного балансу, викликаного глобальною продовольчою кризою. Таке розширення дало змогу Україні звернутися за новим траншем у межах інструменту Rapid Financing Instrument (RFI) і Виконавча рада МВФ 7.10.2022 ухвалила рішення про виділення допомоги в розмірі 1,3 мільярда доларів США.

Для додаткової підтримки України та на звернення окремих держав-членів МВФ (Канада, Польща, Нідерланди, регіональна група північно-балтійських країн) 8.04.2022 МВФ затвердив відкриття адміністрованого МВФ рахунку для зарахування коштів на підтримку України. Відкритий рахунок можуть використовувати для зарахування коштів країни – члени МВФ, їх установи, міжнародні організації та міжурядові утворення.

З використанням зазначеного рахунку станом на кінець I кварталу 2023 року Україна вже отримала кредитні та грантові кошти в розмірі майже 4,5 млрд дол. США від таких країн: Канада, Італія, Німеччина, Бельгія та Нідерланди.

Не зважаючи на війну, Україна на постійній основі наголошувала на спроможності не зупинятися в реалізації реформ та потребі започаткування повноцінної програми, що передбачатиме фінансування. 8.12.2022 для України затверджено чотиримісячну Моніторингову програму із залученням Ради директорів МВФ, успішне виконання зобов'язань за якою мало стати містком для започаткування нової програми з МВФ – Механізму розширеного фінансування.

Програма Механізму розширеного фінансування затверджена Виконавчою радою МВФ 31.03.2023, розрахована на чотири роки та спрямована на вирішення проблем з платіжним балансом та відновлення середньострокової зовнішньої стійкості, відновлення фіскальної та боргової стійкості, а також середньострокової зовнішньої життєстійкості з одночасним сприянням довгостроковому зростанню в контексті післявоєнної відбудови та процесу вступу до Європейського Союзу.

Програма Механізму розширеного фінансування реалізовуватиметься у два етапи:

- на першому – ціллю є збереження макроекономічної та фінансової стабільності в контексті війни з одночасною підготовкою підґрунтя для потужного післявоєнного відновлення;
- на другому – повоєнному – поглиблення структурних реформ і проведення додаткових реформ макроекономічної політики для відновлення середньострокової зовнішньої стійкості, підтримання відбудови та сприяння швидкому довгостроковому зростанню, а також прискорення реалізації зусиль щодо вступу до ЄС.

Обсяг програми Механізму розширеного фінансування становить близько 15,6 млрд дол. США (11,6 млрд СПЗ). Перший транш за програмою в розмірі 2,7 млрд дол. США (2,011.83 млн СПЗ) отримано на рахунок України в СПЗ 31.03.2023 та спрямовано на поповнення загального фонду Державного бюджету України.

Світовий банк

Світовий банк був створений у 1944 р. під час Бреттон-Вудської конференції як Міжнародний банк реконструкції та розвитку (МБРР). На початку свого існування банк надавав допомогу країнам з метою прискорення ліквідації наслідків Другої світової війни. Зараз спільною метою всіх його структур є надання допомоги країнам, що розвиваються, у підвищенні життєвого рівня населення. Світовий банк не є «банком» у загальному розумінні цього слова. Це міжнародна організація країн-«акціонерів». Спочатку кількість країн-членів дорівнювала 38, поступово воно виросло до 184, тобто це майже всі країни світу.

Група Світового банку складається з п'яти організацій:

- Міжнародного банку реконструкції та розвитку (IBRD),
- Міжнародної фінансової корпорації (IFC),
- Міжнародної асоціації розвитку (IDA),
- Багатосторонньої агенції з гарантування інвестицій (MIGA),
- Міжнародного центру з урегулювання інвестиційних спорів (ICSID).

Мета діяльності цих установ – надання фінансової та технічної допомоги країнам, що розвиваються.

Головною установою Світового банку є **Міжнародний банк реконструкції та розвитку** – одна із найбільших і найвпливовіших у світі міжнародних фінансово-кредитних установ. Він надає допомогу країнам із середнім рівнем розвитку. Більшість своїх коштів МБРР одержує через продаж облігацій на міжнародних ринках капіталу. МБРР надає довгострокові позики країнам-членам і гарантує кредити, надані цим країнам приватними банками та іншими кредиторами. Позики надаються на 15–20 років, із п'ятирічним терміном відстрочки платежів під гарантії урядів.

Міжнародна фінансова корпорація була заснована в 1956 р. з ініціативи США, сприяє розвитку країн-членів через фінансування інвестицій у приватний сектор. Статутний капітал МФК створено із внесків країн-членів МБРР, їхній розмір пропорційний часткам внесків до МБРР. МФК надає кредити найбільш рентабельним підприємствам строком до 15 років

(здебільшого від трьох до семи років) без вимоги гарантії уряду. Частина акцій цих підприємств підлягає продажу МФК, але за умови, що МФК не є найбільшим їхнім акціонером.

Міжнародна асоціація розвитку створена як філія МБРР в 1960 р., підтримує найбільш бідні країни, в більшості яких дохід на душу населення становить 2 дол. США на добу і нижче. МАР надає таким країнам безвідсоткові позики, технічну допомогу та консультації з питань політики, але стягує комісію в 0,75 %. Термін подання кредитів до 40 років для найменш розвинутих країн і до 35 років для інших країн «третього світу» з терміном погашення через десять років. Кредити надаються під гарантії уряду.

Багатостороннє агентство з гарантування інвестицій засновано у 1988 р., створює сприятливі можливості для інвестицій в країни, що розвиваються, через надання гарантій іноземним інвесторам на покриття збитків, викликаних некомерційними ризиками:

- експропріація і націоналізація майна інвестора;
- обмеження з переказу коштів за кордон; військові дії;
- невиконання контрактів через зміну уряду та інші форс-мажорні обставини).

БАГІ здійснює гарантування інвестицій строком до 20 років на суму до 90% вкладень, надає консультативні послуги за прямими інвестиціями.

Міжнародний центр врегулювання спірних питань щодо інвестицій засновано в 1966 р., забезпечує механізм врегулювання та вирішення спірних питань через погоджувальні або арбітражні процедури щодо інвестицій між іноземними інвесторами та країнами-одержувачами інвестицій. Центр здійснює також дослідницьку роботу та публікацію матеріалів із питань арбітражного права і законодавства щодо регулювання іноземних інвестицій.

Серед міжнародних фінансових організацій Світовий банк є другим після МВФ фінансовим партнером України.

Україна вступила у Світовий банк 03 вересня 1992 р. відповідно до Закону України від 03 червня 1992 р. № 24022ХІІ «Про вступ України до Міжнародного валютного фонду, Міжнародний банк реконструкції та розвитку, Міжнародну фінансову корпорацію, Міжнародну асоціацію розвитку і Багатостороннього агентства по гарантіях інвестицій», що відкрило доступ до порівняно дешевих кредитних ресурсів, які надаються на пільгових умовах.

Керуючим від України у Світовому банку визначено Міністра фінансів України, а заступником керуючого є Перший віце-прем'єр-міністр – Міністр економіки України. Національний банк є банком-депозитарієм.

Україна співпрацює з Міжнародним банком реконструкції та розвитку (МБРР), Міжнародною фінансовою корпорацією (МФК) та Міжнародною асоціацією розвитку (МАР).

Ресурси цих організацій використовуються для фінансової та технічної підтримки державного бюджету, здійснення інституційних та структурних реформ, підготовки та реалізації довгострокових інвестиційних проєктів, які відповідають пріоритетним напрямам економічного розвитку України.

Національний банк разом з Урядом України співпрацює з МБРР та МАР у межах системних проєктів, кошти яких спрямовуються на підтримку державного бюджету та реалізацію в Україні інвестиційних проєктів з метою розвитку фінансового сектору.

У зв'язку зі збройним вторгненням російської федерації в Україну Світовий банк у березні 2022 року затвердив додаткове фінансування для проєкту МБРР "*Позика на політику розвитку у сфері економічного відновлення*", у підготовці якого Національний банк брав участь. Кредитні кошти в межах додаткового фінансування проєкту та гарантії від Королівства Нідерландів та Швеції в сумі майже 490 млн дол. США та пов'язана з проєктом підтримка Японією в розмірі 600 млн дол. США спрямовані на фінансування загального фонду Державного бюджету України. Також для співфінансування цього проєкту залучено більше 1,2 млрд дол. США грантових коштів із Цільового донорського фонду, створеного Світовим банком.

Розмір загального пакета допомоги, який Світовий банк мобілізував разом із партнерами для підтримки України в протистоянні проти агресії російської федерації становить більше 23 млрд дол. США, з яких більше 20 млрд дол. США вже сплачено станом на початок квітня 2023 року.

Європейський банк реконструкції та розвитку

Європейський банк реконструкції та розвитку (ЄБРР) є регіональним міжнародним банком, який розпочав свою діяльність у 1991 р.

Європейський банк реконструкції та розвитку – це міжнародна фінансова організація, діяльність якої спрямована на фінансування економічних реформ у країнах Центральної та Східної Європи з метою їх переходу до ринкової економіки.

Банк був створений зі спеціальною конкретною *метою* – сприяти переходу до відкритої економіки, орієнтованої на ринок, а також розвитку приватної підприємницької ініціативи в країнах Центральної та Східної Європи та країнах-колишніх республіках СРСР.

Згідно з Угодою про створення ЄБРР він діє тільки в тих країнах, які дотримуються принципів багатопартійної демократії, плюралізму та ринкової економіки і впроваджують їх у життя. Дотримання цих принципів ретельно контролюється банком.

Банк розташований у Лондоні, має статус міжнародної фінансової установи, до складу якого входить 61 член: 59 держав, серед яких усі європейські країни, країни інших регіонів світу (США, Мексика, Австралія, Єгипет, Японія та ін.), Європейський Союз (ЄС) і Європейський інвестиційний банк (ЄІБ). Статутний капітал банку складає 20 млрд євро. Кожна країна-член представлена у Раді керуючих та Раді директорів банку.

Головною особливістю ЄБРР, що відрізняє його від інших банків розвитку, є те, що банк сприяє організаційному зміцненню та формуванню підприємницького та правового середовища, яке, зі свого боку, сприяє розвитку приватної підприємницької ініціативи.

Україна – член ЄБРР з 1992 року. Керуючим від України в цій організації є Міністр фінансів України, а заступником керуючого є Голова Національного банку.

ЄБРР – один із найбільших інвесторів в Україні, фінансові ресурси якого надають значну підтримку для здійснення економічних реформ в Україні. Банк здійснює фінансування інвестиційних проєктів розвитку в приватному та державному секторах, а також надає технічну допомогу.

У липні 2015 року Національний банк разом з іншими регуляторами фінансового сектору України – Міністерством фінансів України та Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку – підписав з ЄБРР Меморандум про взаєморозуміння стосовно співробітництва в розвитку місцевих ринків капіталу. Сторони підтвердили прагнення розвивати ринок капіталу в Україні за підтримки ЄБРР. На виконання цього Меморандуму Національний банк та ЄБРР реалізують низку проєктів технічної допомоги.

У травні 2020 року Національний банк та ЄБРР підписали Договір про здійснення валютних операцій своп гривня/долар США в обсязі до 500 млн дол. США, який сприяє посиленню макрофінансової стабільності в Україні під час глобальної кризи, спричиненої пандемією коронавірусу, а також збільшенню підтримки реального сектору економіки.

У зв'язку зі збройним вторгненням російської федерації в Україну Рада директорів ЄБРР у березні 2022 року ухвалила рішення про початковий "*пакет заходів для стійкості*" для України та країн, постраждалих від агресії в розмірі 2 млрд євро. У межах цього пакета ЄБРР протягом 2022 для України виділив понад 1 млрд євро і має на меті збільшити цю цифру до 3 млрд євро до кінця 2023 року. Його основна увага зосереджуватиметься на допомозі "реальній" економіці – підтриманні енергетичної та продовольчої безпеки, відновленні залізниці, інфраструктури та підтриманні фармацевтичної промисловості.

Співпраця України з іншими міжнародними фінансовими організаціями

З метою підвищення ефективності співпраці України з міжнародними фінансовими організаціями, пришвидшення темпів освоєння кредитних коштів за їх проєктами, спрямованих на фінансування розвитку економіки країни, в тому числі відновлення банківського кредитування та розвитку фінансового сектору, Національний банк разом з Урядом України співпрацює з іншими міжнародними організаціями, такими як:

- Європейський інвестиційний банк (ЕІВ) (Україна не є членом цієї організації);
- Чорноморський банк торгівлі та розвитку (BSTDB) (Україна є членом цієї організації з 1997 року).

Керуючим від України в Чорноморському банку торгівлі і розвитку є Перший віце-прем'єр-міністр – Міністр економіки України, а заступником керуючого від України є представник Національного банку.

Ресурси цих організацій використовуються для фінансування інвестиційних проєктів у державному та приватному секторах економіки України.

Питання для самоконтролю знань до теми 8.

1. Суть поняття валюти та її видів.
2. Режими конвертованості валюти.
3. Види валютних ринків.
4. Елементи валютної системи.
5. Види валютних систем.
6. Поняття валютного ринку, його функції та класифікація.
7. Валютний курс та наслідки його зміни.
8. Міжнародний валютний фонд та його головні завдання.
9. Формування капіталу МВФ характеристика його джерел.
10. Суть програм за якими співпрацює МВФ з Україною.
11. Характеристичні ознаки Світового банку.
12. Характеристика інституцій, що входять до Групи Світового банку.
13. Діяльність фінансових організацій, що входять до Групи Світового банку.
14. Функції МБРР.
15. Характеристика міжнародних регіональних валютно-кредитних організацій.
16. Характеристика Європейського банку реконструкції та розвитку.
17. Основні напрями співробітництва ЄБРР з Україною.
18. Основні функції, що виконує Банк Міжнародних розрахунків.
19. Відмінності між міжнародними кредитно-фінансовими установами та регіональними міжнародними кредитно-фінансовими інституціями.

ТЕМИ ПРАКТИЧНИХ, СЕМІНАРСЬКИХ ЗАНЯТЬ

Тема 1. Суть, необхідність, походження, форми та функції грошей

1. Необхідність грошей, їхнє значення та роль в економіці,
2. Виникнення грошей.
3. Теоретичні підходи до вирішення сутності грошей.
4. Функції грошей.
5. Функціональні форми грошей.

Тема 2. Грошовий оборот, його структура та характеристика

1. Поняття і модель грошового обігу.
2. Суб'єкти та структура грошового обігу.
3. Грошові потоки.
4. Грошова маса, грошова база, їх структура.
5. Грошові агрегати. Готівка та безготівкові елементи грошових агрегатів.
6. Рівень мультивалютності економіки.
7. Цифровізація грошового обігу.
8. Рівень монетизації економіки.
9. Швидкість обігу грошей, її чинники. Закон грошового обігу.

Тема 3. Економічна суть і особливості функціонування грошового ринку

1. Інструменти грошового ринку, ціна грошей.
2. Попит на гроші.
3. Психологічні мотиви, попит на гроші для угод, попит на гроші як на активи.
4. Формування пропозиції грошей.
5. Грошова база та грошово-кредитний мультиплікатор, банківські резерви.
6. Процес установлення та відновлення рівноваги на грошовому ринку.

Тема 4. Суть, структура та призначення грошової системи

1. Поняття та призначення грошової системи. Структура грошової системи.
2. Типи грошових систем, класифікація, її критерії.
3. Становлення і розвиток грошової системи України.
4. Суть і цільова спрямованість монетарної політики.
5. Інструменти монетарної політики.
6. Види монетарної політики.
7. Стратегія монетарної політики Національного банку України.
8. Інфляційне таргетування.

Тема 5. Інфляція та необхідність стабілізації грошового обігу

1. Суть і причини інфляції, її закономірності. Поняття дефляції.
2. Вимірювання інфляції та її види.
3. Темпи інфляції.
4. Класифікації інфляції.
5. Причини інфляції.
6. Соціально-економічні наслідки інфляції.
7. Стабілізація грошового обігу: форми та методи.
8. Суть грошових реформ та цілі їх проведення.
9. Класифікація грошових реформ.
10. Грошова реформа в Україні: визначальні характеристики.

Тема 6. Суть, теорії та функції кредиту та поняття відсотка

1. Економічна суть кредиту.
2. Передумови й економічні чинники необхідності кредиту.
3. Суб'єкти та об'єкти кредиту.
4. Принципи кредитування.
5. Функції кредиту.
6. Суть і функції відсотка. Норма відсотка.
7. Види відсотка та чинники, що визначають його рівень.
8. Класифікація відсотків.

Тема 7. Кредитна система, форми та види кредиту

1. Кредитна система.
2. Інфраструктура кредитної системи.
3. Загальні підходи до розуміння форм і видів кредиту.
4. Комерційний кредит.
5. Банківський кредит.
6. Споживчий кредит.
7. Лізинговий кредит.
8. Іпотечний кредит.
9. Державний кредит.

Тема 8. Валютний ринок. Міжнародна валютно-кредитна система та міжнародні валютно-кредитні організації

1. Поняття валюти та валютних цінностей. Класифікація валют.
2. Суть та режими валютного курсу. Котирування валюти.
3. Функції валютного ринку та різновиди операцій на ньому.
4. Поняття міжнародної валютно-кредитної системи.
5. Бреттон-Вудська та Ямайська валютні системи.
6. МВФ та його роль. Спеціальні права запозичення.
7. Європейська валютна система.

8. Міжнародний валютний фонд у системі валютного регулювання
9. Група Світового банку.
10. Міжнародний банк реконструкції та розвитку. Міжнародна фінансова корпорація. Міжнародна асоціація розвитку.
11. Європейський банк реконструкцій та розвитку. Європейський інвестиційний банк і регіональні світові банківські інститути.
12. Співробітництво України з міжнародними валютно-кредитними організаціями.
13. Форми фінансової допомоги Україні з боку Міжнародного валютного фонду.
14. Інвестиційні проєкти міжнародних банківських установ: значення для національної економіки.

СИТУАЦІЙНІ ЗАВДАННЯ, ЗАДАЧІ ТА ВПРАВИ ЗА КОЖНОЮ ТЕМОЮ, ЯКІ РОЗГЛЯДАЮТЬСЯ НА ПРАКТИЧНИХ, СЕМІНАРСЬКИХ ЗАНЯТТЯХ З НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Тема 1. СУТНІСТЬ ТА ФУНКЦІЇ ГРОШЕЙ.

Завдання 1. Розгляд і обговорення теоретичного матеріалу за переліком питань, що виносяться на самостійне вивчення:

1. Виникнення грошей як об'єктивного наслідку розвитку товарного виробництва та обміну.
2. Недоліки бартеру як передумова виникнення грошей.
3. Гроші як загальний вартісний еквівалент.
4. Гроші як технічний інструмент обігу.
5. Розгляд грошей як товару і як нетовару: порівняльна характеристика.
6. Якісний і кількісний аспекти впливу грошей на економічні і соціальні процеси.
7. Особливості реалізації функцій грошей в сучасних умовах.
8. Взаємозв'язок і взаємозалежність між функціями грошей.

Завдання 2. Публічні виступи та доповіді підготовлені здобувачами самостійно за рекомендованою тематикою та їх обговорення:

1. Розкрити суть еволюційної теорії походження грошей
2. Обґрунтуйте раціоналістичну концепцію походження грошей.
3. Дослідити наявні в науковій літературі визначення грошей як товару і як економічної категорії.
4. Визначте у чому полягає специфіка грошей як товару.
5. З'ясувати, яку частину економічних відносин відбивають гроші.
6. Обґрунтуйте чи може сучасне суспільство існувати без застосування грошей. Мотивуйте відповідь.
7. Охарактеризуйте концепції походження грошей, які вирізняють науковці в економічній літературі з питань природи та сутності грошей.
8. З'ясувати чи була спроможна держава через застосування законодавчих актів відіграти істотну роль у появі грошей.
9. Дослідити до якого часу раціоналістична концепція грошей була панівною, та які обставини поставили її під сумнів?
10. З'ясувати, завдяки яким фізичним властивостям на певному етапі суспільної еволюції золото почало виконувати роль загального еквівалента.
11. Охарактеризуйте види вартості грошей.
12. З'ясувати, що являє собою форма грошей.
13. Визначте у який спосіб формується та якої форми набуває на грошовому ринку вартість грошей як капіталу.
14. Визначте які форми грошей та за якими критеріями вирізняють.
15. Обґрунтуйте який з видів вартості грошей відбиває витрати на їхнє виробництво.

16. Вказати які специфічні компоненти грошової маси та з яких причин виокремлюють в межах неповноцінних грошей.
17. З'ясувати де і коли виникли перші паперові гроші.
18. Дослідити, яке забезпечення має сучасна банкнота, на відміну від банкноти класичної.
19. Визначте на якій основі виникли і функціонують в обороті кредитні гроші.
20. Дослідити, коли розпочався процес поступової втрати золотом функцій грошей та які його етапи потрібно виокремлювати.
21. З'ясувати, яка епоха й чому увійшла до історії під назвою «золотий стандарт».
22. Визначте які існують сучасні функціональні форми світових грошей.
23. Розкрийте зв'язок, який існує поміж грошима та іншими основними економічними категоріями.
24. Визначте чим визначається і в чому виявляється роль грошей у ринковій економіці.
25. Охарактеризуйте функції грошей.
26. Паперові та кредитні гроші: порівняльна характеристика.
27. Основні форми сучасних кредитних грошей.
28. Спільні та відмінні риси між векселем, банкнотою і чеком.
29. Зміст сучасних електронних грошей як основи платіжної системи.
30. Електронні гроші та їх значення в економіці.

Завдання для аналітичної роботи

Назвіть і охарактеризуйте функції грошей, які можна зобразити такими формулами:

- а) T-G-T';
- б) T-G...G-T (T');
- в) T-T'

Тема 2. ГРОШОВИЙ ОБОРОТ І ГРОШОВА МАСА, ЩО ЙОГО ОБСЛУГОВУЄ

Завдання 1. Розгляд і обговорення теоретичного матеріалу за переліком питань, що виносяться на самостійне вивчення:

1. Грошовий обіг як основа балансування національного продукту і національного доходу.
2. Характеристика основних ринків, їх взаємозв'язок з грошовим обігом.
3. Поняття та критерії класифікації грошових потоків.
4. Особливості прояву закону грошового обігу в Україні.
5. Монетизація валового внутрішнього продукту і поняття емісії.
6. Первинна емісія центрального банку.
7. Готівковий сектор грошового обігу.
8. Безготівковий сектор грошового обігу.
9. Особливості фінансового, товарного та кредитного секторів грошового обігу.

10. Порівняльна оцінка розрахунку грошових агрегатів в Україні і розвинутих країнах.
11. Роль емісійного механізму у забезпеченні гнучкості грошового обігу
Обговорення має дослідницький характер та будується на базі теоретичних знань з теми та опрацюванні актуальних нормативних, статистичних та аналітичних документів, матеріалах спеціалізованих періодичних видань.

Завдання 2. Публічні виступи та доповіді підготовлені здобувачами самостійно за рекомендованою тематикою та їх обговорення:

1. Сутність грошового обігу на мікрорівні.
2. Основні риси грошового обігу та макрорівні.
3. Суб'єкти грошового обороту та їх роль у відтворювальних процесах в державі.
4. Опрацювати дискусійні питання в науковій літературі з приводу сутності та основних риси грошового обороту та обґрунтувати своє бачення з цього питання.
5. Сектори грошового обігу та канали руху грошей.
6. Грошові потоки та їх призначення.
7. Поняття та роль сукупного грошового обороту в суспільному відтворенні.
8. Охарактеризуйте основні сектори грошового обігу.
9. Охарактеризуйте грошові потоки між суб'єктами господарювання.
10. Модель грошового обороту.
11. Структура грошового обороту.
12. Відмінні риси між готівковим і безготівковим грошовим оборотом.
13. Сутність поняття маси грошей в обороті.
14. Структура грошової маси в Україні.
15. Грошові агрегати
16. Поняття грошової бази як макроекономічного індикатора
17. Монетизація економіки як фактор забезпеченості економіки грошима
18. Доларизація економіки та її наслідки.
19. Швидкість обігу грошей та закон грошового обігу.
20. Охарактеризувати структуру грошових агрегатів в Україні та зробити їх порівняльну характеристику з грошовими агрегатами європейських країн.
21. Провести аналіз наявної грошової маси в Україні на сучасному етапі.
22. Розкрити можливі причини монетизації бюджетного дефіциту.
23. Обґрунтуйте необхідність здійснення балансування грошових потоків в Україні.
24. З'ясувати, чому у відкритій економіці наявність чистого імпорту спричиняє необхідність припливу капіталу, а чистого експорту - відпливу капіталу з країни.
25. Визначити основні принципи організації безготівкових розрахунків.

26. Охарактеризуйте основні форми безготівкових розрахунків.
27. З'ясувати яким чином показник швидкості обороту грошей пов'язаний з показником монетизації.
28. Швидкість обороту грошей та його значення в умовах сучасного економічного розвитку України.
29. Показник швидкості обігу грошей та його значення в сучасних умовах .
30. Визначити і охарактеризувати фактори, які впливають на швидкість обігу грошей.
31. Вплив зміни швидкості обігу грошей на формування економічних процесів у країні.
32. Визначити особливості , що властиві сфері готівкового обігу грошей.
33. Зробити порівняння існуючих двох підходів до виміру маси грошей - через грошову базу і через грошові агрегати.
34. Визначити економічну сутність грошово-кредитного мультиплікатора.
35. З'ясувати, коли зростання швидкості грошей можна розцінювати як позитивне явище, а коли як негативне.
36. Розкрити суть закону грошового обігу.
37. Теорія мультиплікатора та необхідність коефіцієнту мультиплікації.
38. Депозитний мультиплікатор та його роль в економіці.
39. Суть і значення грошово-кредитного мультиплікатора
40. Сутність банківського мультиплікатора.

Практичне завдання

Визначте величину окремих грошових агрегатів за умови, що готівка на руках у населення 400 млрд. грн., строкові депозити 275 млрд. грн., безготівковий обіг 60 млрд. грн., залишки на розрахункових рахунках та поточних рахунках 150 млрд. грн., готівковий обіг 80 млрд. грн., кошти за трастовими операціями – 55 млрд. грн., готівка в оборотних касах банків – 150 млрд. грн. Розрахуйте питому вагу функціональних форм грошей в Мз.

Тема 3. ГРОШОВИЙ РИНОК

Завдання 1. Розгляд і обговорення теоретичного матеріалу за переліком питань, що виносяться на самостійне вивчення:

1. Економічний зміст грошового ринку.
2. Елементи, які описують інституційну модель грошового ринку.
3. Сектори економічної структури грошового ринку.
4. Чинники, що визначають параметри попиту на гроші.
5. Графічне відображення пропозиції грошей.
6. Вплив на грошовий ринок змін у попиті або пропозиції грошей.

Обговорення має дослідницький характер та будується на базі теоретичних знань з теми та опрацюванні актуальних нормативних, статистичних та аналітичних документів, матеріалах спеціалізованих періодичних видань.

Завдання 2. Публічні виступи та доповіді підготовлені здобувачами самостійно за рекомендованою тематикою та їх обговорення:

1. Сутність грошового ринку
2. Дослідити наукові підходи до визначення грошового ринку та його структури. Сформувати свої аналітичні думки за результатами
3. Гроші як об'єкт купівлі-продажу
4. Інституційна модель грошового ринку
5. Канали прямого і опосередкованого фінансування грошового ринку
6. Попит на гроші. Фактори, що визначають зміну попиту на гроші
7. Пропозиція грошей. Фактори, що визначають зміну пропозиції грошей
8. Рівновага на грошовому ринку
9. Сучасні проблеми функціонування та розвитку грошового ринку України
10. Перспективи розвитку грошового ринку України
11. Фінансові інструменти грошового ринку
12. Заощадження та інвестиції в механізмі грошового ринку.
13. Банки і небанківські фінансово-кредитні структури як суб'єкти грошового ринку
14. Основні мотиви попиту на гроші
15. Чинники, що визначають параметри попиту на гроші
16. Номінальний та реальний попит на гроші
17. Теоретичні моделі попиту на гроші
18. Загальні теоретичні положення пропозиції грошей. Механізм формування пропозиції грошей
19. Грошовий мультиплікатор та його роль у формуванні пропозиції грошей
20. Рівноважна процентна ставка
21. Фінансове посередництво на грошовому ринку України
22. Ринок цінних паперів України
23. Причини та наслідки доларизації економіки України
24. Діяльність суб'єктів грошового ринку
25. Особливості механізму функціонування грошового ринку
26. Функціональна структура грошового ринку
27. Інституційна структуризація грошового ринку
28. Вплив грошового ринку на розвиток економіки країни
29. Економічні методи державного регулювання ринку цінних паперів та вплив на грошовий ринок за допомогою кредитно- грошових інструментів
30. Монетарний механізм регулювання грошового ринку

Завдання для пошукової роботи

Підготувати письмову роботу наукового характеру щодо основних підходів до визначення понять «грошовий ринок», «попит на гроші» та «пропозиція грошей» представниками економічної науки на основі

узагальнення іноземних та вітчизняних наукових джерел. Для написання роботи слід використовувати праці відомих вчених сучасного періоду, представників різних шкіл та підходів у процесі історичного розвитку економічної думки. Результатом роботи є конспект праць відповідного автора, в якому висвітлені погляди обраного вченого на сутність і роль нагромадження капіталу в різних його формах або інвестицій для економічного розвитку. Робота захищається студентом під час круглого столу, метою якого є порівняння поглядів авторів різних наукових напрямків.

Тема 4. ГРОШОВІ СИСТЕМИ

Завдання 1. Розгляд і обговорення теоретичного матеріалу за переліком питань, що виносяться на самостійне вивчення:

1. Суть грошової системи, її елементи.
2. Системи обігу повноцінних (металевих) грошей.
3. Біметалізм і його різновидності: системи паралельної, подвійної та «кульгаючої» валюти.
4. Закон Коперника-Грешема і можливості його вияву в сучасних умовах.
5. Монометалізм і його різновидності: мідний, срібний, золотий.
6. Характеристика основних видів золотого стандарту: золотомонетний, золотозлитковий і золотодевізний.
7. Відмінності між паперовими і кредитними грошима.
8. Основні риси нинішньої грошової системи ринкового типу.
9. Політична та економічна незалежність і становлення грошового ринку в Україні.
10. Характеристика елементів сучасної грошової системи України.
11. Сучасний механізм грошової емісії в Україні.
12. Проблеми функціонування грошової системи України.

Обговорення має дослідницький характер та будується на базі теоретичних знань з теми та опрацюванні актуальних нормативних, статистичних та аналітичних документів, матеріалах спеціалізованих періодичних видань.

Завдання 2. Публічні виступи та доповіді підготовлені здобувачами самостійно за рекомендованою тематикою та їх обговорення:

1. Грошова система: суть та принципи організації.
2. Елементи грошової системи та їх характеристика.
3. Основні типи грошових систем.
4. Еволюція грошових систем.
5. Системи готівкового та безготівкового обігу.
6. Національна та світова валютні системи.
7. Саморегульовані грошові системи.
8. Біметалізм (система паралельних валют, система подвійної валюти, система «кульгаючої» валюти).

9. Монометалізм (золотомонетний, золото злитковий, золотодевізний стандарт).
10. Регульовані грошові системи.
11. Система паперово-грошового обігу. Система природного (кредитного) обігу.
12. Неринкові та ринкові грошові системи. Відкриті і закриті грошові системи.
13. Методи та інструменти регулювання грошової системи.
14. Центральний банк як орган державного регулювання грошової сфери.
15. Становлення й розвиток грошової системи України.
16. Характеристика грошових систем зарубіжних країн. Специфіка грошової системи ЄС.
17. Суть і механізм формування пропозиції грошей. Вплив пропозиції грошей на розвиток економіки.
18. Роль державних інституцій у реалізації емісійного процесу.
19. Способи безготівкової емісії грошей.
20. Утворення грошей комерційними банками.
21. Норма обов'язкового резерву, грошова база, ефект кредитного мультиплікатора.
22. Фіскально-бюджетна та грошово-кредитна політика в системі державного регулювання ринкової економіки.
23. «Сеньйораж» і монетизація бюджетного дефіциту.
24. Грошово-кредитна політика центрального банку: суть та роль у розвитку економіки держави.
25. Цілі грошово-кредитної політики: стратегічні, проміжні й тактичні.
26. Монетарна експансія та рестрикція як основні типи грошово-кредитної політики. Тотальна і селективна політика. Таргетування.
27. Інструменти грошово-кредитної політики центрального банку: політика облікової ставки, операції на відкритому ринку, регулювання норми обов'язкових резервів, рефінансування та ін.

Тема 5. ІНФЛЯЦІЯ В СУЧАСНІЙ ЕКОНОМІЦІ

Завдання 1. Розгляд і обговорення теоретичного матеріалу за переліком питань, що виносяться на самостійне вивчення:

1. Основні теорії інфляції.
2. Монетаристські та кейнсіанські підходи до визначення причин інфляції.
3. Поняття дефлятора ВВП.
4. Механізм розвитку інфляційних процесів.
5. Основні етапи і критична точка інфляції.
6. Чинники, котрі зумовлюють темпи знецінення грошей.
7. Закономірності виникнення інфляції.
8. Дефляція як економічна ситуація.
9. Кредитна рестрикція як один з видів політики центрального банку.

10. Таргетування інфляції як концепція монетарної політики.
11. Кількісні способи оцінки темпів інфляції: розрахунок основних видів індексів цін.
12. Поняття та механізми прояву імпортованої інфляції.
13. Вплив інфляції на виробництво, торгівлю, кредитну і грошову системи.
14. Досвід успішних грошових реформ.

Обговорення має дослідницький характер та будується на базі теоретичних знань з теми та опрацюванні актуальних нормативних, статистичних та аналітичних документів, матеріалах спеціалізованих періодичних видань.

Завдання 2. Публічні виступи та доповіді підготовлені здобувачами самостійно за рекомендованою тематикою та їх обговорення:

1. Суть інфляції. Теоретичні концепції інфляції: теорія «інфляції попиту», теорія «інфляції пропозиції», монетаристська теорія, теорія інфляції як багатофакторного процесу.
2. Інфляція та дефляція.
3. Економічні та соціальні наслідки інфляції.
4. Основні види інфляції: повзуча, галопуюча, гіперінфляція, відкрита та закрита інфляція.
5. Причини інфляції.
6. Інфляція попиту. Фіскальна інфляція. Інфляція витрат. Імпортна інфляція. Інфляційний «податок».
7. Показники вимірювання інфляції. Регулювання інфляції.
8. Взаємодія центрального банку та уряду у регулюванні інфляційних процесів.
9. Роль грошово-кредитної та фіскальної політики у стримуванні інфляційних процесів. Монетарна рестрикція.
10. Особливості інфляційного процесу в Україні.
11. Інфляційне таргетування та його роль у боротьбі з інфляцією на сучасному етапі.
12. Характеристика основних грошових реформ, здійснених в Україні.
13. Особливості здійснення грошових реформ в окремих країнах.
14. Суть та цілі грошових реформ.
15. Стабільність грошової одиниці як основна мета грошової реформи.
16. Роль грошових реформ у боротьбі з інфляцією. Класифікація грошових реформ.
17. Методи стабілізації купівельної спроможності грошових одиниць: дефляція, деномінація, нуліфікація, девальвація, ревальвація.
18. Основні моделі грошових реформ.
19. Грошові реформи формального типу, конфіскаційного типу, паралельного (консервативного) типу.
20. Грошові реформи в Україні.

Практичне завдання

Розрахуйте темп інфляції за таких умов:

- номінальний ВВП у базисному році становив 1400 грн, а у звітному – 1800 грн;
- реальний ВВП у базисному році становив 1000 грн, а у звітному – 1200 грн.

Тема 6. НЕОБХІДНІСТЬ І СУТНІСТЬ КРЕДИТУ

Завдання 1. Розгляд і обговорення теоретичного матеріалу за переліком питань, що виносяться на самостійне вивчення:

1. Необхідність кредиту і передумови формування кредитних відносин.
2. Економічні фактори, що визначають розвиток кредитних відносин у різних галузях господарства.
3. Еволюція форм і видів кредиту в міру розвитку суспільного виробництва.
4. Основні теорії кредиту.
5. Принципи організації кредитних відносин, їх значення в сучасних умовах.
6. Зв'язок кредиту з іншими економічними категоріями.
7. Основні напрямки прояву ролі кредиту в економіці.
8. Економічні межі кредиту, поняття меж кредиту, причини та наслідки їх порушення.
9. Позичковий процент. Суть процента за кредит та способи його розрахунку.
10. Критерії визначення форм та видів кредиту.
11. Порівняльна оцінка руху кредиту і позичкового процента.
12. Фактори, що впливають на зміну позичкового процента.
13. Розвиток кредитних відносин у економіці України.

Обговорення має дослідницький характер та будується на базі теоретичних знань з теми та опрацюванні актуальних нормативних, статистичних та аналітичних документів, матеріалах спеціалізованих періодичних видань.

Завдання 2. Публічні виступи та доповіді підготовлені здобувачами самостійно за рекомендованою тематикою та їх обговорення:

1. Загальні передумови формування кредитних відносин.
2. Еволюція кредитних відносин.
3. Методи перерозподілу коштів у процесі відтворення.
4. Теорії кредиту.
5. Основні положення натуралістичної теорії кредиту.
6. Основні положення капіталотворчої теорії кредиту.
7. Необхідність та суть кредиту.
8. Кредит як форма руху вартості на зворотній основі.
9. Кредит як форма суспільних відносин.
10. Основні функції кредиту.
11. Суб'єкти та об'єкти кредитних відносин.
12. Ознаки кредиту в ринковій економіці.
13. Позичковий капітал та кредит.
14. Позичковий капітал як форма грошового капіталу.

15. Основні ознаки позичкового капіталу.
16. Ринок позичкових капіталів.
17. Економічні межі кредиту. Поняття меж кредиту, причини та наслідки їх порушення.
18. Кредитні відносини та інфляція.
19. Специфіка становлення кредитних відносин в окремих країнах.
20. Кредитні відносини в ЄС.
21. Історичний розвиток кредитних відносин в Україні.
22. Проблеми реалізації позитивних функцій кредиту в сучасних умовах розвитку України.

Практичне завдання

Комерційний банк надає кредит 1 млн. грн. під 20% річних за плаваючою відсотковою ставкою. Після трьох місяців ставка становила 22%, а через вісім місяців після надання кредиту вона збільшилась до 24%. Яку суму повинен повернути позичальник через рік після надання йому кредиту?

Тема 7. КРЕДИТ У РИНКОВІЙ ЕКОНОМІЦІ

Завдання 1. Розгляд і обговорення теоретичного матеріалу за переліком питань, що виносяться на самостійне вивчення:

1. Ознаки кредиту в ринковій економіці.
2. Інфраструктура кредитного ринку.
3. роль банківських кредитів у процесах фінансування соціально-економічного розвитку держави.
4. Механізм трансформації грошових нагромаджень у капіталовкладення.
5. Об'єктивні економічні умови формування кредитної системи.
6. Основні етапи розвитку кредитної системи.
7. Принципи побудови кредитної системи.
8. Роль та місце кредитної системи в сучасному економічному просторі.
9. Кредитна система як елемент інфраструктури грошового ринку.
10. Основні типи кредитних систем.
11. Структура кредитної системи.
12. Стійкість кредитної системи.
13. Поняття та значення стійкості кредитної системи.
14. Механізм забезпечення стійкості кредитної системи.

Обговорення має дослідницький характер та будуватиметься на базі теоретичних знань з теми та опрацюванні актуальних нормативних, статистичних та аналітичних документів, матеріалах спеціалізованих періодичних видань.

Завдання 2. Публічні виступи та доповіді підготовлені здобувачами самостійно за рекомендованою тематикою та їх обговорення:

1. Охарактеризувати види кредитів.
2. Визначити фактори впливу на розмір процентної ставки за кредитом.

3. Визначити роль кредиту в ринковій економіці.
4. Дослідити форми кредиту.
5. Дослідити наявні визначення комерційного кредиту в науковій літературі та здійснити їх аналіз.
6. Визначити яким чином функціонує споживчий кредит.
7. Розкрити суть і значення лізингового кредиту.
8. Охарактеризувати фінансовий лізинг.
9. Визначити основні засади оперативного лізингу.
10. З'ясувати де використовується іпотечний кредит.
11. Визначити чим характеризується державний кредит.
12. Перерахуйте які є види банківських кредитів та надайте їм характеристику.
13. З'ясувати як надається міжнародний кредит.
14. Розкрити у чому полягає сутність кредиту.
15. Визначити економічні передумови формування кредитних відносин. Назвіть причини і джерела кредиту.
16. Визначити і охарактеризувати суб'єкти та об'єкти кредиту.
17. Визначити характерні ознаки кредитних відносин та принципи організації кредитних відносин.
18. Розкрити функції кредиту.
19. Розкрити сутність натуралістичної теорії кредиту.
20. Розкрити основні постулати натуралістичної теорії кредиту.
21. Виникнення капіталотворчої теорії кредиту.
22. Основні постулати капіталотворчої теорії кредиту.
23. Поясніть перерозподільну функцію кредиту.
24. З якими економічними категоріями можна порівняти кредит? Обґрунтуйте свою думку.
25. визначте закономірності руху кредиту на мікроекономічному рівні.
26. Охарактеризуйте етапи відтворювального руху кредиту.
27. Прокоментуйте структуру кредитних відносин.
28. Визначити що являє собою облікова ставка центрального банку країни та яке її економічне значення.
29. З'ясуйте яка суперечливість вирішується за допомогою кредиту.
30. Визначити у чому полягає забезпеченість позик.

Тема 8. ВАЛЮТНИЙ РИНОК. МІЖНАРОДНІ ВАЛЮТНО-КРЕДИТНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ФОРМИ ЇХНЬОГО СПІВРОБІТНИЦТВА З УКРАЇНОЮ

Завдання 1. Розгляд і обговорення теоретичного матеріалу за переліком питань, що виносяться на самостійне вивчення:

1. Валютна інтеграція як найвищий ступінь економічної інтеграції.
2. Види операцій на валютному ринку.
3. Суть складових національної валютної системи.
4. Необхідність валютного курсу.
5. Чинники впливу на валютний курс.

6. Спільні риси МБРР і ЄБРР.
7. Специфіка діяльності Банку Міжнародних розрахунків.
8. Характеристика комітетів, що працюють під егідою Банку міжнародних розрахунків та основні напрями їх діяльності.
9. Посередницькі та довірчі послуги Банку міжнародних розрахунків.
10. Механізм формування ресурсів МБРР.
11. Аналіз проектів, які кредитує МБРР в Україні.
12. Історична необхідність створення Європейського банку реконструкції та розвитку, та його функції.
13. Основні інструменти фінансування, що застосовує у своїй діяльності ЄБРР.
14. Характеристика комітетів з розроблення та погодження нормативних банківських стандартів, що працюють під егідою БМР.

Обговорення має дослідницький характер та будується на базі теоретичних знань з теми та опрацюванні актуальних нормативних, статистичних та аналітичних документів, матеріалах спеціалізованих періодичних видань.

Завдання 2. Публічні виступи та доповіді підготовлені здобувачами самостійно за рекомендованою тематикою та їх обговорення:

1. Валютна інтеграція як найвищий ступінь економічної інтеграції.
2. Розкрити суть поняття валюти та її видів
3. Охарактеризувати види валютних систем.
4. Валютний ринок, його функції та класифікація.
5. З'ясувати які види операцій мають місце на валютному ринку.
6. Валютний курс та наслідки його зміни.
7. Розкрити суть складових національної валютної системи.
8. Визначити необхідність валютного курсу.
9. Розкрити чинники впливу на валютний курс.
10. Охарактеризуйте Міжнародний валютний фонд і назвіть його головні завдання.
11. Визначити яким чином формується капітал МВФ та охарактеризувати джерела.
12. Розкрити суть програм за якими співпрацює МВФ з Україною.
13. Визначити характеристичні ознаки Світового банку.
14. З'ясувати які інституції входять до Групи Світового банку.
15. Охарактеризуйте діяльність фінансових організацій, що входять до Групи Світового банку.
16. Визначити та охарактеризувати функції, котрі виконує МБРР.
17. Розкрити механізм формування ресурсів МБРР.
18. Провести аналіз проектів, які кредитує МБРР в Україні.
19. Дайте характеристику міжнародним регіональним валютно-кредитним організаціям.
20. Охарактеризуйте Європейський банк реконструкції та розвитку.

21. Історична необхідність створення Європейського банку реконструкції та розвитку, та його функції.
22. Основні напрями співробітництва ЄБРР з Україною.
23. Охарактеризуйте основні інструменти фінансування, що застосовує у своїй діяльності ЄБРР.
24. З'ясувати, що є спільного між МБРР і ЄБРР.
25. Охарактеризуйте специфіку діяльності Банку Міжнародних розрахунків.
26. Розкрити основні функції, що виконує Банк Міжнародних розрахунків.
27. Охарактеризуйте комітети з розроблення та погодження нормативних банківських стандартів, що працюють під егідою БМР.
28. Визначити принципову різницю між міжнародними кредитно-фінансовими установами та регіональними міжнародними кредитно-фінансовими інституціями.
29. З'ясувати які комітети працюють під егідою Банку міжнародних розрахунків і які основні напрями їх діяльності.
30. Охарактеризуйте посередницькі та довірчі послуги, які надає Банк міжнародних розрахунків.

Практичне завдання 1

Скільки євро можна купити за 20 000 японських ієн, якщо:

- USD = 115,8850 JPY;
- 1 USD = 0,8055 EUR?

Практичне завдання 2

Проаналізуйте зміни зовнішнього боргу держави за останні 5-7 років. Визначте, з чим пов'язане зростання обсягів залучених ресурсів, зокрема від міжнародних валютно-кредитних установ, включаючи МВФ. Які наслідки зростання такої заборгованості Ви можете передбачити для України у короткостроковій, середньостроковій та довгостроковій перспективі?

Практичне завдання

Проаналізуйте проекти, які реалізує Україна спільно зі Світовим банком у сфері енергетики, сільського господарства та розбудови інфраструктури. Оцініть ефективність залучення та витрачання коштів через зміни в обсягах виробництва та реалізації у цих сферах, а також через зміни обсягів експортних та імпорتنих операцій.

ОРІЄНТОВНИЙ ПЕРЕЛІК ТЕМ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ ТВОРЧОГО ЗАВДАННЯ

1. Економічна природа та функції грошей.
2. Обіг та регулювання електронних грошей в Україні.
3. Види вартості грошей.
4. Вартість грошей як капіталу.
5. Специфічні компоненти грошової маси.
6. Роль грошей у ринковій економіці
7. Паперові та кредитні гроші: порівняльна характеристика.
8. Зміст сучасних електронних грошей як основи платіжної системи.
9. Відмінні риси криптовалют від традиційних грошей.
10. Криптовалюта як інструмент грошового ринку.
11. Криптовалюта в системі інноваційних інструментів світової торгівлі.
12. Можливості використання криптовалют як альтернативної грошової системи.
13. Сутність та економічна основа грошового обороту.
14. Поняття та роль сукупного грошового обороту в суспільному відтворенні.
15. Поняття грошового обігу як фінансової категорії.
16. Суб'єкти грошового обороту та їх роль у відтворювальних процесах в державі.
17. Порівняльна характеристика готівкових та безготівкових форм грошей.
18. Поняття грошового обігу та грошової системи як фінансових категорій.
19. Поняття грошової бази як макроекономічного індикатора.
20. Монетизація економіки як фактор забезпеченості економіки грошима.
21. Доларизація економіки та її наслідки.
22. Швидкість обігу грошей та закон грошового обігу.
23. Швидкість обороту грошей та його значення в умовах сучасного економічного розвитку України фактори, які впливають на швидкість обігу грошей.
24. Економічна сутність грошово-кредитного мультиплікатора.
25. Суть і значення грошово-кредитного мультиплікатора.
26. Основи функціонування електронних грошей в Україні.
27. Поняття грошової системи як фінансової категорії.
28. Підходи до визначення грошового ринку та його структури.
29. Сутнісні характеристики елементів грошової системи держави.
30. Принципи організації грошової системи держави як підґрунтя реалізації фінансової політики держави.
31. Елементи і функції грошової системи держави.
32. Емісія готівкових грошей в Україні: теоретичні основи
33. Грошова емісія і грошовий обіг: сутність і основні поняття.
34. Характерні риси сучасної грошової системи.
35. Визначення «грошової системи» та її структурний склад
36. Еволюція та функціонування грошової системи в Україні

- 37.Грошова система та її елементи в Україні
- 38.Особливості становлення і розвитку грошової системи України
- 39.Грошова система держави: теорія і практика становлення
- 40.Грошовий ринок та особливості його функціонування в Україні.
- 41.Грошові реформи та особливості їх проведення в Україні.
- 42.Інфляція та її особливості в Україні.
- 43.Економічна основа грошового обігу та грошова маса.
- 44.Державне регулювання грошового обігу та його особливості в Україні.
- 45.Кредитна емісія: сутність та методи здійснення
- 46.Кредитна система держави: теоретичні концепції та проблеми структурування.
- 47.Порівняльна характеристика форм кредитних грошей.
- 48.Платіжний баланс у механізмі валютного регулювання.
- 49.Ринок позикового капіталу та його роль у ринковій економіці.
- 50.Економічна природа та роль ринкового відсотка.
- 51.Відсоток за кредит та чинники, що його визначають.
- 52.Грошово-кредитна політика держави та методи її реалізації Центральним банком.
- 53.Попит і пропозиція грошей у ринковій економіці.
- 54.Кредитна система та її еволюція.
- 55.Види, функції та роль кредиту в розвитку економіки України.
- 56.Міжнародний кредит, проблеми розвитку кредитних відносин України з іноземними позичальниками та кредиторами.
- 57.Міжнародні валютно-фінансові та кредитні відносини України.
- 58.Інфляція та проблеми сталості національної грошової одиниці.

МЕТОДИ НАВЧАННЯ, КОНТРОЛЮ ТА КРИТЕРІЇ ОЦІНКИ СТАНУ ВИКОНАННЯ ЗДОБУВАЧАМИ ПРАКТИЧНИХ, СЕМІНАРСЬКИХ ЗАНЯТЬ З НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

За джерелами знань використовуються такі методи навчання: словесні – розповідь, пояснення, лекція, консультація; наочні – демонстрація, ілюстрація; практичні – практична робота, ситуаційні завдання. За характером логіки пізнання використовуються такі методи: аналітичний, синтетичний, аналітико-синтетичний, індуктивний, дедуктивний. За рівнем самостійної розумової діяльності використовуються методи: проблемний, частково-пошуковий, дослідницький. За рівнем інноваційності використовуються такі методи навчання: ситуативний (кейс-метод), брейнстормінг (мозковий штурм).

Зокрема, при викладанні навчальної дисципліни для активізації навчального процесу на практичних, семінарських заняттях передбачено застосування сучасних навчальних технологій, таких, як:

Метод мозкового штурму – в процесі узагальнення результатів аналізу.

Семінари-дискусії передбачають обмін думками та поглядами здобувачів щодо даної теми, а також розвивають мислення, допомагають формувати погляди і переконання, виробляють уміння формулювати думки й висловлювати їх, вчать оцінювати пропозиції інших людей, критично підходити до власних поглядів. Найбільший ефект може бути досягнутий, якщо на практичне заняття буде запрошений фахівець-практик з питання, що винесено на обговорення. Цей метод активізації застосовується з питань, що мають проблемний характер.

Ситуаційні завдання – одна з найбільш ефективних і доступних з точки зору організації навчального процесу форма активних методів навчання. Суть його полягає у виявленні ситуації на певний момент функціонування конкретної фінансово-економічної системи (фінансова установа). Завдання здобувачів – комплексний аналіз і прийняття рішення у пошуку варіанта вирішення поставленого завдання. Предметом моделювання ситуації можуть бути: економічні та фінансові процеси, наслідки їх трансформації; фінансово-економічні розрахунки (обґрунтування оптимальних рішень); наслідки прийняття управлінських рішень (зміна обсягу та напрямів діяльності, розширення ресурсного фінансового потенціалу). Залежно від мети навчання і методичних підходів до розробки ситуацій можна застосовувати: а) прості ситуаційні завдання, що пов'язані з матеріалом однієї теми або блоком тем однієї дисципліни; б) комплексні ситуаційні завдання, які пов'язані з матеріалами декількох різноманітних тем курсу або інших дисциплін; в) проблемні ситуаційні завдання – задачі, що не мають однозначного рішення і вимагають творчого застосування раніше засвоєних принципів і методик.

Творче завдання – є однією з умов формування дослідницької компетентності та формою активізації набуття практичних навиків з дисципліни, що спрямоване на закріплення теоретичних знань шляхом

написання доповідей, рефератів, підготовки публічних виступів на студентських науково-практичних конференціях, проведення міні-досліджень. Дозволяє реалізовувати не тільки пізнавальні та творчі навички, а й дає можливість особистісного професійного розвитку здобувачів, їх самореалізації та розвитку комунікативної культури; створює єдність теоретичної та практичної готовності здобувачів вищої освіти в професійній діяльності.

Активізація вивчення теоретичних аспектів дисципліни відбувається шляхом виконання самостійної роботи, активізація набуття практичних навичок – шляхом виконання творчих завдань.

Відповідно до Положення про організацію навчання студентів НАСООА за індивідуальним графіком, здобувачі першого (бакалаврського) рівня у разі неможливості відвідувати заняття з поважних причин, що підтверджено відповідними документами, мають змогу отримати індивідуальний графік навчання, що дає їм право, визначеним у п.2.2 Положення, бути відсутніми на лекційних, практичних, семінарських заняттях та передбачає самостійне опрацювання студентом навчального матеріалу з відповідних дисциплін.

Студент, який має право на індивідуальний графік навчання, протягом перших двох тижнів нового семестру складає графік за визначеною формою (додаток 2 до Положення), погоджує його з викладачем дисципліни.

Студенти, що навчаються за індивідуальним графіком повинні своєчасно та в повному обсязі виконувати задання поточного і модульного контролів на платформі Moodle. Виконання індивідуального графіку навчання є підставою для допущення студента до екзаменаційної сесії на загальних підставах.

Консультації студентів, які мають індивідуальний графік навчання, здійснюється за семестровим графіком консультацій викладача. Окремий час консультування цих студентів не передбачено.

За виконання індивідуального графіку навчання відповідає студент.

Методи контролю: спостереження за навчальною діяльністю здобувачів вищої освіти, усне опитування, письмовий контроль, тестовий контроль модульний контроль, (розв'язання тестових та ситуаційних завдань на платформі Moodle), підсумковий контроль.

Засобами оцінювання та методами демонстрування результатів навчання є:

- стандартизовані тести;
- статті, тести, реферати по питаннях самостійного вивчення;
- завдання розрахункового характеру;
- презентації результатів виконаних завдань та досліджень;
- виступи здобувачів вищої освіти на наукових заходах;
- інші види індивідуальних та групових завдань.

Види контролю: поточний, модульний, підсумковий.

Поточний контроль: основними формами є відповіді здобувачів на практичних, семінарських заняттях, розв'язання тестових та ситуаційних

завдань (в т. ч. на платформі Moodle). Здобувач може отримати максимально 20 балів за виконання завдань по темах змістовного модуля 1 (по 5 балів окремо за темами 1-4 змістовного модуля): письмові відповіді на вибіркове питання до самостійного вивчення; розв'язання тестових завдань; розв'язання ситуаційних завдань). Здобувач може отримати максимально 20 балів за виконання завдань по темах змістовного модуля 2 (по 5 балів окремо за темами 5-8 змістовного модуля): письмові відповіді на вибіркове питання до самостійного вивчення; розв'язання тестових завдань; розв'язання ситуаційних завдань). Здобувач може отримати максимально 10 балів за виконання творчого завдання.

Модульний контроль – це контроль знань здобувачів після вивчення логічно завершеної частини навчальної програми дисципліни змістового модуля. Модульний контроль є необхідним елементом модульно-рейтингової технології навчального процесу. Частота проведення цього виду контролю з дисципліни «Гроші та кредит» визначена двома змістовими модулями протягом навчального семестру. Здобувач може отримати максимально 10 балів за виконання завдань модульних контрольних робіт.

Підсумковий контроль з дисципліни «Гроші та кредит» проводиться відповідно до навчального плану у вигляді екзамену в терміни, встановлені графіком навчального процесу та в обсязі навчального матеріалу, визначеного робочою програмою дисципліни. Форма проведення семестрового контролю (усна, письмова, комбінована, тестування тощо), зміст і структура завдань, критерії оцінювання зазначаються у робочій програмі навчальної дисципліни й доводяться до відома здобувачів на першому занятті. Здобувач може отримати максимально 30 балів на заліку.

Система оцінювання знань, умінь та навичок здобувачів передбачає виставлення оцінок за всіма формами проведення занять. За результатами вивчення дисципліни здобувач отримує підсумкову оцінку за 100-бальною системою, яка розраховується як накопичена сума отриманих балів за всі види поточного, модульного та підсумкового контролю. Якщо за результатами модульно-рейтингового контролю здобувач отримав сумарну кількість балів за три змістовні модулі, що не перевищує 49 балів, то здобувач вважається таким, що не виконав усі види робіт, які передбачаються навчальним планом з дисципліни «Гроші та кредит» і направляється на повторний курс вивчення дисципліни.

Відповідно до Положення про внутрішню систему забезпечення якості освіти в НАСОН та Положення про академічну доброчесність у НАСОН у разі виявлення викладачем порушення студентом норм та правил академічної доброчесності, викладач зобов'язаний застосувати норми п.11.8.3 Положення про внутрішню систему забезпечення якості освіти в НАСОН, зокрема: «повторне проходження оцінювання (тест, контрольна робота, залік, іспит тощо); повторне проходження відповідного освітнього компонента (модуля) освітньої програми».

Оцінювання навчальної роботи здобувачів вищої освіти за видами:

Вид контролю	Вид навчальної діяльності	Оцінювання
ПОТОЧНИЙ КОНТРОЛЬ	Робота на практичних, семінарських заняттях, у т.ч.:	максимальна оцінка – 5 балів
	доповідь з презентацією за тематикою питань самостійного вивчення дисципліни чи дискусійних питань (оцінка залежить від повноти розкриття теми, якості інформації, самостійності та креативності матеріалу, якості презентації і доповіді)	
	захист практичного завдання, захист завдання розрахункового характеру	
	відповіді під час усного опитування, участь у навчальній дискусії, розв'язок практичних завдань	
МОДУЛЬНИЙ КОНТРОЛЬ	Модульна контрольна робота 1	максимальна оцінка – 10 балів
	Модульна контрольна робота 2	максимальна оцінка – 10 балів
ДОДАТКОВА ОЦІНКА	Участь у наукових конференціях, підготовка наукових публікацій, виконання наукових досліджень тощо.	Згідно з рішенням кафедри
ПІДСУМКОВИЙ КОНТРОЛЬ	Відповіді на тестові завдання	максимальна оцінка – 30 балів

Розподіл балів, які отримують здобувачі

Поточне тестування та самостійна робота											Підсумковий контроль	Сума	
Змістовий модуль 1					Змістовий модуль 2					ІНДЗ			Всього
T1	T2	T3	T4	мкр 1	T5	T6	T7	T8	мкр 2				
5	5	5	5	10	5	5	5	5	10	10	70	30	100

Шкала оцінювання: національна та ECTS

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка ECTS	Оцінка за національною шкалою	
		для екзамену, курсового проекту (роботи), практики	для заліку
90 – 100	A	відмінно	зараховано
82-89	B	добре	
74-81	C		
64-73	D	задовільно	
60-63	E		
35-59	FX	незадовільно з можливістю повторного складання	не зараховано з можливістю повторного складання
0-34	F	незадовільно з обов'язковим повторним вивченням дисципліни	не зараховано з обов'язковим повторним вивченням дисципліни

Результат освітньої діяльності здобувача вищої освіти оцінюється за такими рівнями і критеріями:

Бали	Критерії оцінювання	Рівень компетентності	Оцінка
90 – 100	Здобувач демонструє бездоганні, повні і міцні знання навчального матеріалу в обсязі, що відповідає програмі дисципліни, правильно і обґрунтовано приймає необхідні рішення в різних нестандартних ситуаціях. Вміє реалізувати теоретичні положення дисципліни в практичних розрахунках, аналізувати та співставляти дані на основі набутих з даної та суміжних дисциплін знань та умінь. Має знання сучасних технологій та методи розрахунків даної дисципліни. Під час навчання при проведенні практичних, семінарських занять, при виконанні	Високий Повністю забезпечує вимоги до знань, умінь і навичок що викладені в робочий програмі навчальної дисципліни. Власні пропозиції здобувача в оцінках і вирішенні практичних задач підвищує його вміння	Відмінно (A)

	<p>контрольних завдань проявив вміння самостійно вирішувати поставлені завдання, активно включається в дискусії, може відстоювати власну позицію в питаннях та рішеннях, що розглядаються.</p> <p>Зменшення з 100- бальної оцінки може бути пов'язане з недостатнім розкриттям питань, що стосуються дисципліни, яка вивчається, але виходить за рамки об'єму матеріалу, передбаченого робочою програмою навчальної дисципліни, або здобувач проявляє невпевненість в тлумаченні теоретичних положень чи складних практичних завдань.</p>	<p>використовувати знання які він отримав при вивченні інших дисциплін, а також знання, набуті при самостійному поглибленому вивченні питань, що відносять до дисципліни яка вивчається.</p>	
82-89	<p>Здобувач демонструє гарні знання, добре володіє матеріалом, що відповідає програмі дисципліни, робить на їх основі аналіз можливих ситуацій та вміє застосувати теоретичні положення при вирішенні практичних задач, але допускає окремі неточності. Може самостійно виправляти допущені помилки, кількість яких є незначною.</p> <p>Знає сучасні технології та методи розрахунків даної дисципліни. При виконанні контрольних завдань та поясненні прийнятих рішень, дає вичерпне пояснення.</p>	<p>Достатній</p> <p>Забезпечує здобувач у самостійне вирішення основних практичних задач в умовах, коли вихідні дані в них змінюється порівняно з прикладами, що розглянуті при вивченні дисципліни.</p>	Добре (B)
74-81	<p>Здобувач в загальному добре володіє матеріалом, знає основні положення матеріалу, що відповідають програмі дисципліни, робить на їх основі аналіз можливих ситуацій та вміє застосовувати при</p>	<p>Достатній</p> <p>Конкретний рівень, за вивченим матеріалом програми дисципліни.</p>	Добре (C)

	<p>вирішенні типових практичних завдань, але допускає окремі неточності. Вміє пояснити основні положення виконаних завдань. Помилки у відповідях не є системними. Знає характеристики основних положень, що мають визначальне значення при проведенні практичних, семінарських занять, при виконанні контрольних завдань та поясненні прийнятих рішень, в межах дисципліни що вивчається.</p>	<p>Додаткові питання про можливість використання теоретичних положень для практичного використання викликають утруднення.</p>	
64-73	<p>Здобувач засвоїв основний теоретичний матеріал, що передбачений програмою дисципліни та розуміє постановку стандартних практичних завдань, має пропозиції щодо напрямку їх вирішення. Розуміє основні положення, що є визначальними в курсі, може вирішувати подібні завдання тим, що розглядалися з викладачем, але допускає значну кількість неточностей і грубих помилок, які може усувати за допомогою викладача.</p>	<p>Середній Забезпечує достатньо надійний рівень відтворення основних положень дисципліни</p>	<p>Задовільно (D)</p>
60-63	<p>Здобувач має певні знання, передбачені програмою дисципліни, володіє основними положеннями, що вивчаються на рівні, який визначається як мінімально допустимий. З використанням основних теоретичних положень, здобувач з труднощами пояснює правила вирішення практичних завдань дисципліни. Виконання</p>	<p>Середній Є мінімально допустимий у всіх складових програми дисципліни</p>	<p>Задовільно (E)</p>

	практичних контрольних завдань значно формалізовано: відсутнє глибоке розуміння роботи та взаємозв'язків з іншими дисциплінами.		
35-59	Здобувач може відтворити окремі фрагменти з курсу. Незважаючи на те, що програму навчання дисципліни здобувач виконав, працював він пасивно, його відповіді в більшості є невірними, необґрунтованими. Цілісність розуміння матеріалу з дисципліни у здобувача відсутні.	Низький Не забезпечує реалізації задач, що формуються при вивченні дисципліни	Незадовільно з можливістю повторного складання (F)
0-34	Здобувач повністю не виконав вимог програми навчальної дисципліни. Його знання на підсумкових етапах навчання є фрагментарними.	Незадовільний Здобувач не підготовлений до самостійного вирішення задач, які окреслив мету та завдання дисципліни	Незадовільно з обов'язковим повторним вивченням дисципліни (FX)

ПИТАННЯ ДЛЯ ПІДСУМКОВОГО КОНТРОЛЮ

1. Походження грошей
2. Необхідність грошей, їхнє значення та роль в економіці,
3. Сутність і вартість грошей
4. Виникнення грошей.
5. Теоретичні підходи до вирішення сутності грошей.
6. Функції грошей.
7. Функціональні форми грошей.
8. Форми грошей і їхня еволюція
9. Сутність та економічна основа грошового обороту
10. Модель грошового обороту
11. Структура грошового обороту.
12. Маса грошей в обороті.
13. Грошові агрегати
14. Закон грошового обігу
15. Механізм зміни маси грошей в обороті.
16. Грошово-кредитний мультиплікатор
17. Поняття грошового обігу.
18. Суб'єкти та структура грошового обігу.
19. Грошові потоки.
20. Грошова маса, грошова база, їх структура.
21. Грошові агрегати.
22. Готівка та безготівкові елементи грошових агрегатів.
23. Рівень мультивалютності економіки.
24. Цифровізація грошового обігу.
25. Рівень монетизації економіки.
26. Швидкість обігу грошей, її чинники.
27. Інструменти грошового ринку, ціна грошей.
28. Формування пропозиції грошей.
29. Сутність, суб'єкти та особливості механізму функціонування грошового ринку.
30. Структуризація та інструменти грошового ринку.
31. Інституційна модель грошового ринку
32. Попит на гроші і його чинники.
33. Пропозиція грошей і фактори, що її формують.
34. Рівновага на грошовому ринку.
35. Грошова база та грошово-кредитний мультиплікатор, банківські резерви.
36. Процес установалення та відновлення рівноваги на грошовому ринку.
37. Поняття та призначення грошової системи.
38. Структура грошової системи.

39. Сутність, принципи організації, підсистеми, елементи і функції грошової системи держави.
40. Характерні риси сучасної грошової системи.
41. Особливості становлення і розвитку грошової системи України.
42. Методи регулювання грошового обороту і грошового ринку.
43. Грошово-кредитна політика центрального банку.
44. Типи грошових систем, класифікація, її критерії.
45. Становлення і розвиток грошової системи України.
46. Суть і цільова спрямованість монетарної політики.
47. Інструменти монетарної політики.
48. Види монетарної політики.
49. Стратегія монетарної політики Національного банку України.
50. Інфляційне таргетування.
51. Суть і причини інфляції. Поняття дефляції.
52. Вимірювання інфляції та її види.
53. Закономірності розвитку інфляції
54. Види і показники вимірювання інфляції
55. Економічні та соціальні наслідки інфляції.
56. Державне регулювання інфляції.
57. Методи оцінки інфляції.
58. Темпи інфляції.
59. Класифікації інфляції.
60. Причини інфляції.
61. Соціально-економічні наслідки інфляції.
62. Стабілізація грошового обігу: форми та методи.
63. Суть грошових реформ та цілі їх проведення.
64. Класифікація грошових реформ.
65. Особливості проведення грошової реформи в Україні
66. Економічна суть кредиту.
67. Передумови й економічні чинники необхідності кредиту.
68. Суб'єкти та об'єкти кредиту.
69. Стадії та закономірності руху кредиту.
70. Принципи кредитування.
71. Функції кредиту.
72. Суть і функції відсотка. Норма відсотка.
73. Межі кредиту і способи їх відновлення.
74. Позичковий відсоток і його види. Норма позичкового відсотка.
75. Види відсотка та чинники, що визначають його рівень.
76. Класифікація відсотків.
77. Кредитна система.
78. Інфраструктура кредитної системи.

79. Загальні підходи до розуміння форм і видів кредиту.
80. Комерційний кредит.
81. Банківський кредит.
82. Споживчий кредит.
83. Лізинговий кредит.
84. Іпотечний кредит.
85. Державний кредит.
86. Поняття валюти та валютних цінностей. Класифікація валют.
87. Суть та режими валютного курсу. Котирування валюти.
88. Функції валютного ринку та різновиди операцій на ньому.
89. Поняття міжнародної валютно-кредитної системи.
90. Бреттон-Вудська та Ямайська валютні системи.
91. МВФ та його роль. Спеціальні права запозичення.
92. Європейська валютна система.
93. Міжнародний валютний фонд у системі валютного регулювання
94. Група Світового банку.
95. Міжнародний банк реконструкції та розвитку. Міжнародна фінансова корпорація. Міжнародна асоціація розвитку.
96. Європейський банк реконструкцій та розвитку. Європейський інвестиційний банк і регіональні світові банківські інститути.
97. Співробітництво України з міжнародними валютно-кредитними організаціями.
98. Форми фінансової допомоги Україні з боку Міжнародного валютного фонду.
99. Інвестиційні проекти міжнародних банківських установ: значення для національної економіки.

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА

Базова

1. Бондарук Т. Г., Бондарук І. С., Мельничук І. С., Ігнатова І. С. Гроші та кредит: навч. посібн. Київ: ТОВ «Август Трейд», 2018. 284 с.
2. Вовчак О. Д., Бучко І. Є., Костак З. Р. Гроші та кредит : навч. посіб. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 424 с
3. Іванчук Н. В. Гроші і кредит : навч. посіб. Острог : Видавництво Національного університету «Острозька академія», 2021. 332 с.
4. Коваленко Д. І. Гроші та кредит: навч. посіб. 3-є вид. Київ: Центр учбової літ-ри, 2019. 318 с.
5. Мещеряков А. А., Архірейська Н. В. Гроші та кредит (практикум) : навч. посіб. Дніпро : УМСФ, 2022. 171 с. (Серія «Бізнес. Економіка. Фінанси»).
6. Світлична В. Ю. Гроші і кредит: підручник. Харків: ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2020. 191 с.
7. Щетинін А. І. Гроші та кредит: підручник. Київ: Центр навчальної літератури, 2019. 440 с.
8. Ярошевич Н.Б. Фінанси, гроші та кредит: підручник. Львів: «Новий Світ-2000», 2023. 414 с.

Допоміжна

1. Положення про структуру валютного ринку України, умови та порядок торгівлі іноземною валютою та банківськими металами на валютному ринку України : Постанова Правління Національного Банку України від 2 січ. 2019 № 1. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0001500-19#Text>
2. Про банки і банківську діяльність : Закон України від 7 груд. 2000 року № 2121-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2121-14#Text>
3. Про валюту і валютні операції : Закон України від 21 черв. 2018 року № 2473-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2473-19#Text>
4. Про внесення змін до Класифікатора іноземних валют та банківських металів : Постанова Правління Національного Банку України від 19 квіт. 2016 № 269. URL: https://ips.ligazakon.net/document/view/pb16053?an=1&ed=2016_04_19
5. Про державне регулювання ринків капіталу та організованих товарних ринків: Закон України від 19.06.2020 р. №738-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/448/96-%D0%B2%D1%80#Text>
6. Про затвердження Змін до Положення про випуск електронних грошей та здійснення платіжних операцій з ними : Постанова Правління Національного Банку України від 22 черв. 2023 № 82. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0082500-23#Text>
7. Про затвердження Положення про випуск електронних грошей та здійснення платіжних операцій з ними : Постанова Правління Національного Банку України від 29 вер. 2022 № 210. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0210500-22>
8. Про затвердження Положення про процентну політику Національного банку України : Постанова Правління Національного Банку

- України від 21 квіт. 2016 № 277. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0277500-16#Text>
9. Про монетарну політику. Національний банк України. URL: <https://bank.gov.ua/ua/monetary/about>
10. Про платіжні послуги : Закон України від 01 квіт. 2023 р. № 1591-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1591-20#n2>
11. Про приєднання України до Женевської конвенції 1930 року, якою запроваджено Уніфікований закон про переказні векселі та прості векселі : Закон України від 6 лип. 1999 року № 826-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/827-14#Text>
12. Про фінансовий лізинг : Закон України від 4 лют. 2001 року № 1201- IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1201-20#Text>
13. Bondaruk T. G., Bondaruk O. S., Bondaruk I. S. Conceptual basis of mechanism of ensuring budget security. *Науковий вісник Полісся*. 2017. № 3 (11). Ч. 1. С. 21-28. URL: <https://www.webofscience.com/wos/woscc/full-record/WOS:000417411900003>
14. Bondaruk T., Momotiuk L., Zaichko I. (2022). Budgetary policy of Ukraine in time of challenges and its impact on financial security. *STATISTICS IN TRANSITION new series and STATISTICS OF UKRAINE. Joint Special Issue: A New Role for Statistics*. Vol. 23, №5. Pp. 185-208.
15. Onegina V, Husiatynskyi M., Mayorova T., Bohrinovtseva L., Sedikov D. Informational Support of Cash Flow Management Process in Public Administration. *International Journal of Innovation Technology and Exploring Engineering (IJITEE)*. 2019. Vol. 8. Is. 11. Pp. 2836–2841. <https://doi.org/10.35940/ijitee.K2401.0981119>.
16. Osaulenko O., Bondaruk T., Momotiuk L. Ukraine’s State Regulation of the Economic Development of Territories in the Context of Budgetary Decentralisation. *Statistics in Transition new series*, September 2020. Vol. 21. №3. Pp. 129-148. DOI 10.21307/stattrans-2020-048. URL: https://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.ojs-doi-10_21307_stattrans-2020-048; <https://www.scopus.com/authid/detail.uri?authorId=57219844998>
17. Romanchenko I., Prokopenko A., Zaichko I., Prokopenko I., Rybalko P., Bobrovytska S., Kyselyova O. (2021). Methods Of Introducing Information Technologies Into The Educational Process Of Higher Education Institutions Of Ukraine. *IJCSNS International Journal of Computer Science and Network Security*, Vol. 21 № 5. Pp. 16-22. URL: https://searchworks.stanford.edu/articles/edskst_edskst.JAKO202121055726021:JAKO
18. Zaichko I., Bohrinovtseva L., Verheliuk Yu, Purdenko O. Current challenges and prospects of management of loan portfolio quality in wartime: the case of ukraine. *Академічний огляд*. 2023. №2 (59). С. 218-234 <https://acadrev.duan.edu.ua/images/PDF/2023/2/16.pdf>

19. Zaichko I., Vysotska M., Miakyshevska O., Kosmidailo I., Osadchuk N. (2021). Modelling of public financial security and budget policy effects. *Journal of Computer Science and Network Security*. Vol. 21, № 9. Pp. 239-246. URL: http://paper.ijcsns.org/07_book/202109/20210932.pdf
20. Богріновцева Л. М., Заїчко І.В., Федина В. В. Управління кредитним ризиком банку на фінансовому ринку: теоретичний аспект. *Цифрова економіка та економічна безпека*. 2024. № 2(11). С. URL: <http://dees.iei.od.ua/index.php/journal/article/view/367>
21. Богріновцева Л. М., Заїчко І.В., Федина В. В. Управління кредитним ризиком банку на фінансовому ринку: теоретичний аспект. *Цифрова економіка та економічна безпека*. 2024. № 2(11). С. URL: <http://dees.iei.od.ua/index.php/journal/article/view/367>
22. Богріновцева Л. М., Козій Н.С. Роль та вплив інституційних факторів на розвиток кредитного ринку в Україні: аналіз, виклики та перспективи. *Економіка та суспільство*. 2023. №54. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/2785>
23. Богріновцева Л. М., Заїчко І. В. Інновації в інституційному забезпеченні розвитку кредитного ринку України. *Міжнародний науковий журнал «Інтернаука». Серія: «Економічні науки»*. 2023. №10(78). URL: <https://doi.org/10.25313/2520-2294-2023-10-9227>
24. Богріновцева Л. М., Заїчко І. В. Інновації в інституційному забезпеченні розвитку кредитного ринку України. *Міжнародний науковий журнал «Інтернаука». Серія: «Економічні науки»*. 2023. №10(78). URL: <https://doi.org/10.25313/2520-2294-2023-10-9227>
25. Бондарук Т. Г., Заїчко І. В., Бондарук І. С. Діагностика фінансового стану підприємства та його інвестиційної привабливості в системі фінансового менеджменту. *Науковий вісник Національної академії статистики, обліку та аудиту*. 2022. № 1-2. С. 62-75. URL: <http://194.44.12.92:8080/jspui/bitstream/123456789/6274/1/Vis-1-2-2021-Verstka%2b-62-75.pdf>
26. Бондарук Т. Г. Фіскальна політика в умовах воєнного стану як фактор економічного розвитку територій. *Ефективна економіка*. 2022. № 12. URL: <https://www.nayka.com.ua/index.php/ee/article/view/872>
27. Бондарук Т. Г., Богріновцева Л. М., Бондарук О. С. Шахрайство із використанням банківських платіжних карток як спосіб фінансування тероризму та сепаратизму. *Статистика України*. 2023. №2 (101). С. 4-13. URL: <http://194.44.12.92:8080/jspui/handle/123456789/7711>
28. Бондарук Т. Г., Заїчко, І. В., Заїчко, І. Д. Роль фінансових ресурсів в інноваційно-інвестиційному розвитку підприємств. *Академічні візії*. 2024. Вип.27. URL: <https://academy-vision.org/index.php/av/article/view/927>
29. Бондарук Т.Г. Точки зростання та їх роль у забезпеченні стійкого економічного розвитку територій. *Економіка та суспільство*. 2021. № 28. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/532>

30. Вербівська Л. В., Заїчко І. В., Тимченко Т. М. Управління інвестиційно-інноваційними ресурсами підприємств в реаліях цифрової економіки. *Інвестиції: практика та досвід*. № 2. 2022. С. 67-73. URL: <https://www.nayka.com.ua/index.php/investplan/article/view/273/273>

31. Заїчко І. В. Грошово-кредитна політика як метод ефективного управління джерелами фінансування підприємств. *Глобалізаційні виклики економіки, обліку, фінансів та права*: зб. тез доповідей Міжнар. наук.-практ. конф. Полтава: ЦФЕНД, 2023. С. 52-54. <http://www.economics.in.ua/2023/09/14.html>

32. Заїчко І. В. Загрози та ризики фінансовій безпеці на ринку фінансових послуг. *Study of modern problems of civilization*: зб. тез доповідей V Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Осло, Норвегія, 19-23 жовтня 2020 р.). 2020. С. 96-99. URL: <https://isg-konf.com/uk/study-of-modern-problems-of-civilization/>

33. Заїчко І. В. Механізми впливу бюджетної політики на соціально-економічний розвиток держави. *Scientific Collection «InterConf», (38): with the Proceedings of the 1 st International Scientific and Practical Conference «Science, Education, Innovation: Topical Issues and Modern Aspects»* (December 16-18, 2020). Tallinn, Estonia: Uhingu Teadus juhatus, 2020. С. 277-279. URL: <http://surl.li/umwei>

34. Заїчко І. В. Особливості та основні напрямки грошово-кредитної політики України в умовах воєнного стану. *Acta Academiae Beregsasiensis. Economics*. 2023. №2. <https://aab-economics.kmf.uz.ua/aabe/article/view/95>

Заїчко І. В. Особливості та основні напрямки грошово-кредитної політики України в умовах воєнного стану. *Acta Academiae Beregsasiensis. Economics*. 2023. №2. <https://aab-economics.kmf.uz.ua/aabe/article/view/95>

35. Заїчко І. В. Оцінка впливу бюджетної політики на забезпечення макроекономічного регулювання. *Бізнес, цифрові інновації та підприємництво: аналіз тенденцій та науково-економічний розвиток*: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (Львів, 25 січня 2020 року). Львів: ЛЕФ, 2020. С. 116-119. URL: https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/29124/1/lef.lviv.ua_25.01.pdf

36. Заїчко І. В. Теоретичні підходи щодо трактування політики та її впливу на суспільні і фінансові процеси. *Економічні та соціальні інновації як фактор розвитку економіки*: зб. матеріалів III Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Запоріжжя, 31 жовтня 2020 р.). Запоріжжя: ГО «СІЕУ», 2020. С. 94- 97. URL: <https://dspace.pdau.edu.ua/server/api/core/bitstreams/7c85ecbb-139d-468f-9cc4-b8a0a0002540/content>

37. Заїчко І. В. Формування механізму збалансування взаємовпливів макроекономічної та бюджетної політик. *Scientific Bases Of Solving Of The Modern Tasks: Abstracts of XIX International Scientific and Practical Conference* (Frankfurt am Main, Germany). 2020. Pp. 205-208. URL: <https://isg-konf.com/wp-content/uploads/2020/05/XIX%20Conference%20-01-02-%20Frankfurt%20am%20Main,%20Germany%20book.pdf>

38. Заїчко І. В., Мигович Т.В., Криховецька З. М. Роль монетарної політики та банківського сектору в системі антикризового фінансового управління. *Економіка та суспільство*. 2024. № 59. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3375/3302>
39. Заїчко І. В., Федина В. В. Цифрова валюта центрального банку: перспективи в Україні. *Сучасні виклики та тенденції розвитку фінансової системи*: зб. тез доповідей Всеукраїнської наук.-практ. конф. (м. Івано-Франківськ, 23 квітня 2024 року). м. Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника. Івано-Франківськ, 2024. С.228-230
40. Заїчко І. В., Яценко О. В., Різник Д. В. Інвестиційні фонди та їх роль на фондовому ринку: ETF, взаємні фонди, хедж-фонди. *Економіка, фінанси, менеджмент: актуальні питання науки і практичної діяльності*. 2024. №1. С. 83-98. URL: <http://efin.vsau.org/storage/articles/June2024/NvWludpKhIEYE0Oq7InJ.pdf>
41. Заїчко І.В. Заїчко І. Д. Заїчко В. І. Внутрішній фінансовий моніторинг грошових потоків підприємства як інструмент управління його фінансовою стійкістю та інвестиційною привабливістю. *Європейський науковий журнал Економічних та Фінансових інновацій*. № 1(13), С. 118-130. URL: <https://journal.eae.com.ua/index.php/journal/article/view/258/214>
42. Заїчко І.В., Різник Д. В., Павленко Н.В. Антикризове управління фінансами: стратегії та інструменти для подолання кризових ситуацій. *Причорноморські економічні студії*. Вип. 46. Видавничий дім «Гельветика». 2024. С. 146-153. <http://bses.in.ua/uk/2024>
43. Історія національної валюти України. Національний банк України. URL: <https://bank.gov.ua/ua/uah/uah-history>
44. Ключка О. В., Богріновцева Л.М., Федорчук Н. М. Особливості використання сучасних банківських продуктів та технологій в діяльності банків як суб'єктів фінансового ринку. *Актуальні проблеми економіки*. 2023. №12 (270). С. 86-93. URL: https://eco-science.net/wp-content/uploads/2023/12/12.23._topic_Olha-V.-Kliuchka-Liudmyla-M.-Bohrinovtseva-Natalia-%D0%9C.-Fedorchuk-86-93.pdf
45. Ключка О.В, Богріновцева Л.М, Козій Н.С. Оцінка ефективності впровадження інноваційних технологій в діяльність вітчизняних банків під впливом цифрової трансформації фінансового ринку. *Економіка та суспільство*. 2024. №62. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3908>
46. Любкіна О. В., Богріновцева Л. М., Краснова І. В. Управління ризиком ліквідності. *Інтернаука*. Серія: Економічні науки. 2023. №12. URL: <https://doi.org/10.25313/2520-2294-2023-12-9451>
47. Нікіфоров П. О, Краус Н.М. Краус К.М. Регулювання грошового ринку інструментами монетарної політики. *Європейський науковий журнал Економічних та Фінансових інновацій*. № 2 (10), 2022. С. 77-90. URL: <https://doi.org/10.32750/2022-0207>
48. Федина В. В. Кредитний ризик банку: сутність та причини виникнення. *Підприємництво і торгівля*. 2023. № 39. С. 223-228.

49. Федина В. В. Цифровий банкінг: сутність та перспективи розвитку в Україні. *Економіка і управління*. 2021. № 3(91). С.105-112. DOI: 10.36919/2312-7812.3.2021.105

50. Федина В. В., Богріновцева Л. М. Необанки: світовий досвід та вітчизняна практика. Проблеми сучасних трансформацій. 2022. № 6. URL: <https://reicst.com.ua/pmt/article/view/2022-6-08-02/2022-6-08-02>

51. Федина В. В., Довгань Т.І. Теоретичні аспекти оцінки фінансового стану банківської установи. *Економіка і управління*. 2023. №2 (98). С.78-89. DOI: 10.36919/2312-7812.2.2023.78. URL: <https://e-u.edu.ua/journal/1238.pdf>

52. Школьник І. О., Ю. М. Огорілко. Міжнародний досвід і впровадження монетарного режиму інфляційного таргетування в Україні. *Problems of Economy*, 2023, Vol 57, Issue 3, p. 227. URL: <https://openurl.ebsco.com/EPDB%3Agcd%3A14%3A1431966/detailv2?sid=ebsco%3Aplink%3Ascholar&id=ebsco%3Agcd%3A173592198&crl=c>

Інформаційні ресурси

1. Офіційний сайт Верховної Ради України. URL: <https://www.rada.gov.ua/>
2. Офіційний сайт Державної казначейської служби України. URL: <https://www.treasury.gov.ua/ua>
3. Офіційний сайт Державної податкової служби України. URL: <https://tax.gov.ua/>
4. Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
5. Офіційний сайт Державної служби фінансового моніторингу України. URL: <https://fiu.gov.ua/>
6. Офіційний сайт Міністерства фінансів України. URL: <https://mof.gov.ua/uk>
7. Офіційний сайт Національного банку України. URL: <https://bank.gov.ua/>
8. Офіційний сайт Урядового порталу. URL: <https://www.kmu.gov.ua/>
9. Офіційний сайт Міністерства економіки України. URL: <http://www.me.gov.ua/>
10. Інформаційно-аналітичний портал Українського агентства фінансового розвитку. URL: <https://ufin.com.ua/>
11. Сайт Асоціації українських банків. URL: <https://aub.org.ua/>
12. Сайт Національної асоціації кредитних спілок України. URL: <http://www.unascu.org.ua/>
13. Сайт Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку URL: <https://www.nssmc.gov.ua/>
14. Статистична служба Європейської комісії (Євростат). URL: www.europa.eu.int
15. Єдиний веб-портал органів виконавчої влади України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/>
16. Періодичні видання (журнали, тижневики):
Актуальні проблеми економіки. URL: <http://eco-science.net/Arhive.htm>
Економіка України. URL: <https://journals.ua/business/ekonomika-ukrainy>

Економіка, фінанси, право. URL:<http://efp.in.ua/uk>

Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. URL: <http://zt.knteu.kiev.ua>

Науковий вісник Національної академії статистики, обліку і аудиту. URL:
<https://nasoa-journal.com.ua/index.php/journal>

Фінанси України. URL:<https://finukr.org.ua>

17. Сайти Інтернет:

www.ft.com - Financial Times

www.businessweek.com - Business Week

www.economist.com - The Economist

www.europe.eu.int - Європейський союз

www.imf.org - Міжнародний валютний фонд

www.worldbank.org - Світовий банк

www.wto.org - Світова організація торгівлі